

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Δίκαιος λόγος και άδικος λόγος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δίκαιος λόγος και άδικος λόγος.....	201
Η γλώσσα της εξουσίας και η γλώσσα της παιδείας	206
Ο άνθρωπος	219
Ομιλία στη Στοκχόλμη, Γ. Σεφέρης	220
Ο άλλος άνθρωπος	223
Παιδεία και εθνική μόρφωση, Αλ. Δελμούζου	223
Εθνική αγωγή και ολοκληρωτισμός	231
Μεσσιανισμός, Φ. Πολίτης.....	238
Παιδεία δύναμεις θεραπευτική ψυχής, Ι.Θ. Κακριδής.....	248

Δίκαιος λόγος και άδικος λόγος (ΑΓΩΝ)

ΧΟΡΟΣ

Τώρα κι οι δυο βασισμένοι γερά
στην ευγλωττία,
στο στοχασμό,
στα γνωμικά που του νου μας την κίνηση εκφράζουν
πάνε να δείξουνε ποιος θα νικήσει στη μάχη των λόγων.
Σε σοφίας πολύ μεγάλο αγώνα ορμούνε
τώρα οι φίλοι μας, και κρίσιμη είναι η ώρα.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΣΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΛΟΓΟ

Ω που εσύ με συνήθειες καλές, ηθικές
τους προγόνους στεφάνωνες πάντα,
έλα μίλησε, βάλε φωνή, τη φωνή
που αγαπάς, και φανέρωσε τι είσαι.

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Θα σας πω την αρχαία των παιδιών αγωγή,
θ' αναπτύξω πώς ήτανε τότε
που τα δίκαια διδάσκοντας ήμουν σε ακμή
κι η ηθική σεβαστή 'ταν απ' όλους. (...)
Με τούτα τ' αρχαία
το δικό μου το σύστημα ανάθρεψε αυτούς
που πολέμησαν στο Μαραθώνα.
Ενώ τώρα τους νέους τους μαθαίνεις εσύ...

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΣΤΟΝ ΑΔΙΚΟ ΛΟΓΟ

Πρέπει με επιχειρήματα γερά να του απαντήσεις,
αν θέλεις να 'βγεις νικητής, κι όχι γελοίος να γίνεις.

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Σκέψου τι φέρνει η ηθική, νεαρέ μου,
σκέψου πόσες
χαρές θα στερηθείς, αν πας μ' αυτή, γυναίκες,
γέλια σκαστά και λιχουδιές και κότταβους και
γλέντια.
Αλλ' αν σου λείψουν όλ' αυτά, τι αξίζει πια να ζήσεις;
Σε κάποια στραβοτιμονιά σ' έσπρωξε,
ας πούμε, η φύση...
χαμένος πας, αν ρήτορας δεν είσαι·
ενώ μαζί μου...
γέλα και πήδα, όπου σε παν οι ορμές σου,
βούτα σε όλα.

(Αριστοφάνης, Νεφέλαι)

Η ενότητα που ακολουθεί δεν έχει βάση ειδολογική, όπως συμβαίνει με τις προηγούμενες. Δηλαδή δεν είναι ένα είδος του λόγου (δοκίμιο, επιφυλλίδα, άρθρο κτλ.), το οποίο στεγάζει ποικίλα θέματα. Αντίθετα, είναι ένα θέμα, το οποίο στεγάζει ποικίλα είδη του λόγου. Το θεματικό της κέντρο δηλώνεται με τον τίτλο: “Ο Δίκαιος Λόγος και ο Άδικος Λόγος”, τίτλος που παραπέμπει στις “Νεφέλες” του Αριστοφάνη, και μάλιστα στον “αγώνα” των “Νεφελών”, στο μέρος δηλαδή της κωμωδίας, όπου συγκρούονται ο Δίκαιος και ο Άδικος Λόγος, καθώς ο καθένας τους προσπαθεί να επιβάλει τις δικές του θέσεις.

Γι’ αυτό στη θεματική αυτήν ενότητα του αντιθετικού διδύμου “Δίκαιος και Άδικος Λόγος” συστεγάζονται άρθρα, συνεντεύξεις, αποσπάσματα από αρχαίες τραγωδίες και κωμωδίες, πανηγυρικοί λόγοι, εισηγήσεις συνεδρίων, ποιήματα και άλλα ποικίλα κείμενα, τα οποία υποστηρίζουν αντίθετες θέσεις αναφορικά με το δίκαιο και το άδικο, και τα συναφή επί μέρους θέματα, στα οποία διακλαδίζεται το δίκαιο και το άδικο.

Έτσι, στον άξονα του Δίκαιου και του Άδικου Λόγου, στον οποίο στοιχεί ο άξονας “Γλώσσα της παιδείας και γλώσσα της εξουσίας”, διαρθρώνονται τα ακόλουθα κείμενα:

1. Ένα άρθρο με τον τίτλο “Γλώσσα της εξουσίας και γλώσσα της παιδείας” (σ. 206), με το οποίο δίνονται βασικά γνωρίσματα της γλώσσας της εξουσίας και το κύριο γνώρισμα της γλώσσας της παιδείας. Ιδιαίτερα υπογραμμίζεται ότι η εξουσία παραμορφώνει τη γλώσσα με σκοπό να τη χρησιμοποιήσει, για να υπηρετήσει τις επιδιώξεις της και τα συμφέροντά της. Εννοείται ότι δεν αναφερόμαστε σε κάθε εξουσία. Αναφερόμαστε, όπως άλλωστε γίνεται φανερό από τα κείμενα που ακολουθούν, κυρίως στην εξουσία, η οποία χρησιμοποιεί τη δύναμή της προκειμένου να υπηρετήσει τα δικά της συμφέροντα ή τα συμφέροντα των ολίγων σε βάρος των συμφερόντων του ατόμου, των λαών και της ανθρωπότητας. Αναφερόμαστε δηλαδή στην εξουσία η οποία ασεβεί προς το Δίκαιο και τον Δίκαιο Λόγο και υπηρετεί το Άδικο και τον Άδικο Λόγο που το εκφράζει. Ακριβώς σ’ αυτήν τη γλώσσα του Άδικου Λόγου αντιτάσσεται η γλώσσα της παιδείας, που κύριο γνώρισμά της έχει την ελευθερία: ο άνθρωπος ελεύθερος απέναντι σε κάθε άδικη δέσμευση. Ελεύθερος και γι’ αυτό δυνατός. Αυτό, άλλωστε, τονίζεται με το επόμενο κείμενο που είναι
2. Ένα απόσπασμα από συνέντευξη (σ. 212) που αναφέρεται στο ίδιο θέμα και που επισημαίνει ότι ο άνθρωπος της παιδείας, ο άνθρωπος δηλαδή που πραγματώνει την ανώτερη φύση του, την πνευματική του ουσία, αυτός ο άνθρωπος υψώνεται στη σφαίρα της ελευθερίας και της δύναμης. Είναι ο άνθρωπος που υπηρετεί τον Δίκαιο Λόγο. Τέτοιος ήταν ο Προμηθέας, όπως δείχνει
3. “Ο διάλογος Προμηθέα-Ερμή” (σ. 214) στην τραγωδία του Αισχύλου “Προμηθέας Δεσμώτης”, όπου ο Προμηθέας αναδεικνύεται νικητής στη σύγκρουσή του με τους θεούς και “με τιτανική προσπάθεια ανοίγει το δρόμο προς τις πηγές της ζωής και της ελευθερίας”. Ο Δίκαιος Λόγος, τον οποίο εκφράζει ο Προμηθέας, λυγάζει τον Άδικο Λόγο της εξουσίας του Δία. Στον ίδιο άξονα του ελεύθερου λόγου διαρθρώνεται και
4. “Ο διάλογος Αντιγόνης-Κρέοντα” (σ. 217), στον οποίο κυριαρχεί η Αντιγόνη, η οποία δεν υποχωρεί στην εξουσιαστική δύναμη του Κρέοντα, αλλά αντιτάσσει στον αυθαίρετο λόγο της εξουσίας το Δίκαιο Λόγο της ηθικής και της αγάπης. Ανάλογα δείγματα αντιεξουσιαστικού λόγου προσφέρει και ο χριστιανικός ελληνισμός. Είναι γνωστή
5. Η απάντηση του Μεγάλου Βασιλείου στον απεσταλμένο του αυτοκράτορα, ο οποίος τον απειλούσε ακόμη και με θάνατο, αν δεν υποχωρούσε στα κελεύσματά του. Άκαμπτος ο ιε-

ράρχης αρθρώνει τον δίκαιο λόγο του και ταπεινώνει τον αντίπαλό του. Η περίφημη απάντηση καταγράφηκε από τον Γρηγόριο τον Θεολόγο στον Επιτάφιο λόγο, τον οποίο αυτός εξεφώνησε, για να εγκωμιάσει το έργο του Βασιλείου (βλ. σ. 218). Αλλά και από τον νεότερο ελληνισμό δε λείπουν τα δείγματα του ελεύθερου λόγου, ο οποίος εκφράζει δίκαιη και γι' αυτό ελεύθερη συνείδηση. Ανάμεσα στα άλλα είναι και

6. Η απάντηση του Θ. Κολοκοτρώνη στον Ιμπραήμ, ο οποίος με την ισχύ των όπλων ζητάει από τους Έλληνες να δηλώσουν υποταγή στην εξουσία του. Δεν μπορεί να μετρήσει ότι ο Έλληνας έχει κερδίσει πια μέσα του την ελευθερία, γιατί έχει τη συνείδηση ότι πραγματώνει τη δίκαιη φύση του, δηλαδή την ανώτερη φύση του, την πνευματική του ουσία. Γι' αυτό και δεν μπορεί να ξαναγυρίσει στη σκλαβιά. Έχει υπερβεί το φράγμα της ζωής και του θανάτου (βλ. σ. 219).

Αυτή η αναδρομή στο παρελθόν με κείμενα ανθολογημένα από μεγάλες πνευματικές δημιουργίες δείχνει τις τεράστιες ψυχικές και ηθικές δυνάμεις του ανθρώπου που πραγματώνει τον Δίκαιο Λόγο. Γι' αυτό και τα κείμενα που ακολουθούν στον άνθρωπο αναφέρονται. Χαρακτηριστική του είδους είναι η “Ομιλία” που παρουσίασε ο Γ. Σεφέρης στη Σουηδική Ακαδημία της Στοκχόλμης την ημέρα που τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ της Λογοτεχνίας. Το κλείσιμό της δηλώνει emphatically την πίστη του ποιητή στον άνθρωπο και στις τεράστιες δυνάμεις που κρύβει μέσα του. Μια πανάρχαιη ελληνική πίστη, που εκφράζει κατά ευτυχή συγκυρία ένας μεγάλος Νεοέλληνας ποιητής από έγκυρο και περίοπτο βήμα και την εξακτινώνει στην οικουμένη, η οποία, βέβαια, δεν αξιοποίησε θετικά αυτό το μήνυμα (βλ. σ. 220).

Γράφει ο Σεφέρης:

“Όταν, στο δρόμο της Θήβας, ο Οιδίπους συνάντησε τη Σφίγγα, κι αυτή του έθεσε το αίνιγμά της, η απόκρισή του ήταν: ο άνθρωπος. Τούτη η απλή λέξη χάλασε το τέρας. Έχουμε πολλά τέρατα να καταστρέψουμε. Ας συλλογιστούμε την απόκριση του Οιδίποδα”.

Ο άνθρωπος, όμως, μόνος του δεν μπορεί να ζήσει. Δεν είναι ούτε θηρίο ούτε θεός (Αριστοτέλης). Είναι άνθρωπος. Χρειάζεται όλους τους άλλους. Μόνος του μένει μετέωρος, θα μας πει και ο Γ. Γραμματικάκης (σ. 222) στην “Κόμη της Βερενίκης”.

Αλλά αυτή η πορεία του μετέωρου ανθρώπου προς τον άλλο μετέωρο άνθρωπο πώς θα γίνει; Πώς θα πλησιάσουν οι λαοί να πετάξουν τα όπλα και να δώσουν τα χέρια; Απάντηση στο ερώτημα προσπαθεί να δώσει ο Αλέξανδρος Δελμούζος με την εισήγηση “Παιδεία και εθνική μόρφωση” (σ. 223), την οποία παρουσίασε στην πρώτη Βαλκανική Διάσκεψη που οργανώθηκε στην Αθήνα το 1930 από τον Αλέξανδρο Παπαναστασίου. Σκοπός της διάσκεψης ήταν να βοηθηθούν οι λαοί των Βαλκανίων να αφήσουν τους πολέμους και να πλησιάσουν με φιλική συνεννόηση, συνεργασία και αγάπη. Κάτι που κατά τον Δελμούζο μπορεί να γίνει συστηματικά μέσα από το σχολείο με την παιδεία. Το δάσκαλο, λέει, πρέπει να τον εμπνέει το ιδανικό του καθολικού ανθρωπισμού προς το οποίο είναι ανάγκη να υψώνεται η ανθρωπινή ζωή και ο πολιτισμός της.

Το λυπηρό, βέβαια, είναι ότι οι λαοί στα σχολεία τους καλλιεργούν το μίσος, την εκδίκηση και την περιφρόνηση για τους άλλους λαούς, και την έπαρση και την υπερτίμηση για τον εαυτό τους. Κι αυτό φτάνει σε ακραίες καταστάσεις, όταν οι λαοί μέσα από ανώμαλες πολιτικές συγκυρίες οδηγούνται στον ολοκληρωτισμό. Η λεγόμενη “εθνική αγωγή” τότε αποκτά τη διάσταση της προπαγάνδας μέσα στο σχολείο. Ο ολοκληρωτισμός ασεβεί προς το παιδί, την παιδεία και το δάσκαλο. Μεταχειρίζεται τους πάντες και υποτάσσει τα πάντα στη δύ-

ναμη της εξουσίας, για να αισθάνεται ασφαλής. Αναζητάει, βλέπετε, τα ερείσματά του, διότι ποτέ δεν κερδίζει την αγάπη και την εμπιστοσύνη του λαού. Ο άνθρωπος τότε δεν πορεύεται προς τον άλλο άνθρωπο. Διευρύνονται τα χάσματα ανάμεσα στα άτομα και τους λαούς.

Ανοίγει έτσι το κεφάλαιο “Εθνική αγωγή και ολοκληρωτισμός” (σ. 231), όπου καταχωρίζονται κείμενα σχολικών εγχειριδίων, με τα οποία οι δικτατορίες παγιδεύουν τους νέους και προσπαθούν να τους προσεταιριστούν. Γι’ αυτό και δεν διστάζουν να εισβάλλουν στα σχολεία, να καταλύουν ή να νοθεύουν κάθε μορφωτική αξία και να καλλιεργούν στις συνειδήσεις των ανώριμων βλαστών την προσωπολατρία· ο δικτάτορας πάνω από όλα και μοναδικός. Τα κείμενα, καθώς και οι χαρακτηριστικές εικόνες που τα συνοδεύουν, έχουν ανθολογηθεί από ελληνικά και αλβανικά αναγνωστικά των δικτατοριών του Ιωάννου Μεταξά και του Ενβέρ Χότζια. Κυρίαρχα στοιχεία όλων αυτών των κειμένων είναι ο δογματισμός, η υποκρισία, η κολακεία, οι γλυκεροί τόνοι, η απροκάλυπτη προπαγάνδα, η αδιακρισία, η αναιδεια, ο πληθωρικός λόγος, ο μεσσιανισμός. Ο δικτάτορας παρουσιάζεται ως ο μεγάλος Μεσσίας, ο οποίος, άλλοτε “ελέω Θεού” και άλλοτε “ελέω λαού” έρχεται να μας σώσει.

Περνούμε, έτσι, στην επιφυλλίδα του Φώτου Πολίτη που τιτλοφορείται “Μεσσιανισμός” (σ. 238). Πατρίδα του μεσσιανισμού, και θύμα του μαζί, είναι η Ανατολή. Την Αρχαία Ελλάδα δεν την άγγιξε. Ο Αρχαίος Έλληνας ανακάλυψε τον ορθό λόγο. Μ’ αυτόν αναζητεί τις λύσεις των προβλημάτων του. Δεν πιστεύει σε μεσσίες. Ξέρει να σκέπτεται.

Στις σελίδες που ακολουθούν (240) το θέμα συζητείται σε σχέση: με την Ανατολή· με την Αρχαία Ελλάδα· με την νέα Ελλάδα. Εκτός από την επιφυλλίδα του Φ. Πολίτη “Μεσσιανισμός”, άλλα βοηθητικά κείμενα που το φωτίζουν είναι:

- ένα απόσπασμα από την επιφυλλίδα του ίδιου συγγραφέα “Άσκηση ψυχής” (σ. 240)·
- ο πανηγυρικός λόγος του Γ. Κακριδή “Το νόημα της ελληνικής ελευθερίας”, ο οποίος δίνεται σε αποσπάσματα και περιλήψεις (σ. 241) και παρουσιάζει το ελληνικό ιδανικό της ελευθερίας σε σύγκριση/αντίθεση με τον δεσποτισμό της Ανατολής·
- ένα δεύτερο απόσπασμα από τον ίδιο λόγο, στο οποίο ο Κακριδής σημειώνει ότι χρειάζεται να καταβάλουμε μεγάλη προσπάθεια, για να πούμε ότι πραγματικά έχουμε οι Νεοέλληνες εθνική παιδεία και ότι πλάσαμε έναν Έλληνα πολίτη αληθινά ελεύθερο·
- απόσπασμα από το βιβλίο του Δημοσθένη Δανιηλίδη “Νεοελληνική Κοινωνία και Οικονομία” (σ. 246), όπου φαίνεται η επίδραση του ανατολικού κόσμου στον νεότερο ελληνισμό και σε άλλα θέματα και στο θέμα του μεσσιανισμού. Η ανατολίζουσα παράδοση, παρόλο που ολοένα υποχωρεί, εντούτοις δεν παύει να ζει σαν ένα καθεστώς που ασκεί ποικίλες επιδράσεις στη διαμόρφωση της νεοελληνικής πολιτισμικής πραγματικότητας. Πάντως το πρόβλημα τίθεται για συζήτηση στην οποία καλείσθε δάσκαλοι και μαθητές να διερευνήσετε τις διάφορες πτυχές του. Άλλωστε ο ρόλος του Μεσσία μπορεί να αποδοθεί από άτομα μεσσιανικών αντιλήψεων και σε μια πολιτική δύναμη ή υπερδύναμη, και όταν ακόμη αυτή δεν το επιδιώκει.

Η θεματική ενότητα κλείνει με την ομιλία του Ιωάννη Κακριδή “Παιδεία δύναμις θεραπευτική ψυχής”, στην οποία κυρίαρχη θέση κατέχει η παιδεία, δηλαδή η καλλιέργεια, “το μέγιστον μάθημα”, κατά Πλάτωνα, το οποίον “ῥητὸν οὐδαμοῦ ἐστὶ εἰς ἄλλα μαθήματα”. Άνθρωπος δε της παιδείας, λένε οι φιλόσοφοι, είναι εκείνος, του οποίου η σκέψη, ο χαρακτήρας, η ευαισθησία έχουν διαμορφωθεί, εκλεπτυνθεί, εμπλουτισθεί από τη γνώση, από τις γνώσεις, από την ηθική, την αισθητική και από τα άλλα επιτεύγματα του ανθρώπινου πολιτισμού.

Αντικρίζεται, δηλαδή, η παιδεία σαν δύναμη που καλλιεργεί την ψυχή και την εστιάζει στην πνευματική σχέση δάσκαλου και μαθητή – μια παιδευτική, δηλαδή μορφωτική, σχέση με αμφίδρομη κίνηση: η μία ψυχή κινεί την άλλη και μέσα από την συν-κίνηση (συγκίνηση) υψώνονται και οι δύο. Είναι, λοιπόν, η παιδεία η θεραπευτική δύναμη της ψυχής η οποία ελευθερώνει τον νέο και τον καθιστά τόσο ισχυρό, ώστε κάθε άλλη δύναμη να εξουδετερώνεται.

Πάντως η πορεία προς την παιδεία δάσκαλου και μαθητή δεν είναι εύκολη. Όπως δεν είναι εύκολη η πορεία προς την αρετή. Μας το είπαν οι Έλληνες:

Γιατί, διερωτάται ο ανώνυμος συγγραφέας του 1ου μ.Χ. αιώνα στο έργο του “Περί Ύψους”, η εποχή μας δεν έχει να παρουσιάσει εξαιρετικές πνευματικές φύσεις, όπως γινόταν σε παλαιότερες εποχές; “Η, μα την αλήθεια, λέει, πρέπει να πιστέψουμε το θρυλούμενο εκείνο, ότι η δημοκρατία είναι η μόνη αγαθή τροφός των έξοχων πνευμάτων... Γιατί μόνη η ελευθερία είναι ικανή να θρέψει τα φρονήματα των υπέροχων πνευμάτων... Ενώ εμείς οι τωρινοί δεν έχουμε διόλου γευτεί το ομορφότερο και γονιμότερο νόμα του λόγου, την ελευθερία εννοώ, και γι’ αυτό σε τίποτε άλλο δε βγαίνουμε μεγαλοφυΐες, παρά μόνο στην κολακεία;”

Και πιο πέρα αιτιάζεται τα πάθη που, όπως λέει, πολιορκούν και ξεθεμελιώνουν από τα βάθρα την εποχή του: τον πλούτο, τη φιληδονία, την πολυτέλεια, την πλεονεξία, την αλαζονεία, την τρυφή και τους αδυσώπητους τυράννους που αυτά γεννούν: την αυθάδεια, την παρανομία και την αναισχυντία. Σ’ έναν τέτοιο κύκλο συντελείται η καταστροφή της ζωής του ανθρώπου και μαραίνεται το ψυχικό του μεγαλείο. “Και γενικά, λέει, εκείνο που καταστρέφει τη γενιά μας είναι η ραθυμία που μέσα της όλοι, εκτός από λίγους, καταχωνιάζουμε τη ζωή μας χωρίς να αγωνιζόμαστε ή χωρίς να προσπαθούμε για κάτι παρά μόνον όταν είναι για τον έπαινο ή για την ηδονή, ποτέ για μιαν ωφέλεια που αξίζει το ζήλο και την εκτίμηση”.

Να, λοιπόν, που ο σοφός πρόγονός μας τα δείχνει τα σκολιά μονοπάτια της παιδείας. Είναι, λέει, η ελευθερία και ο πόνος = ο αγώνας. Σ’ αυτόν βρίσκεται η πηγή κάθε δημιουργίας. Και η παιδεία είναι πρώτ’ απ’ όλα δημιουργία και ξύπνημα συνειδήσεων: “όρθρος πνευμάτων και μέσα φως”, θα πει ο Κακριδής. Είναι το μέγιστο μάθημα του Πλάτωνα. Η ολοκλήρωση, το εύδαιμον του Θουκυδίδη, δε βρίσκεται στην απληστία και στη βολή, αλλά στον αγώνα για την ευτυχία της ανθρωπότητας. Η θύελλα του αγώνα γέννησε τη ζωή, όπως γέννησε τη σκέψη και τον νου. Άλλωστε η ετυμολογική διαφάνεια της λέξης είναι άκρως διδακτική. Συνάπτεται με το ρήμα *άγω*, με το οποίο συνάπτεται και η *αγωγή*. *Άγω* σημαίνει σηκώνω/υψώνω κάποιον. Θυμηθείτε και τον παιδαγωγό. Στο βαθύ της σήμα η λέξη κλείνει το μήνυμα της δημιουργίας. Όπως κλείνει και την κατάσταση της αγωνίας που συνοδεύει τον αγώνα (αγώνας → αγωνία): απόρροια της αγωγικής αλληλόδρασης παιδευόντων, παιδευτικών αξιών και παιδευομένων. Και είναι η αλληλόδραση/αλληλενέργεια το σπάνιο αγαθό που δεν πραγματώνεται παρά μόνον με την παιδεία και την ελευθερία. Πηγάζει από τα βάθη, μας λένε οι φιλόσοφοι, όπου σβήνει η διαφορά του ατομικού και του εθνικού εγώ και συ από την ταυτότητα της ζωής. Σβήνει η διαφορά και αναδύεται ως κατηγορική προσταγή η φωνή της ηθικής, η οποία ορίζει την ανθρώπινη ποιότητα (Β. Τατάκης). Ο άνθρωπος τότε πραγματώνει την ανθρώπινη φύση του, την πνευματική του ουσία. Αυτή είναι και η ανεξάντλητη δύναμη της παιδείας: η ποιότητα δάσκαλου και μαθητή που πραγματώνουν την ανώτερη φύση τους, την πνευματική τους ουσία.

Η γλώσσα της εξουσίας και η γλώσσα της παιδείας

Δύο είναι οι κυρίαρχες γλώσσες στα κείμενα που ακολουθούν: η γλώσσα της εξουσίας και η γλώσσα του ελεύθερου ανθρώπου, της ελεύθερης ψυχής. Είναι δύο γλώσσες διαμετρικά αντίθετες: η καθεμιά με τα γνωρίσματά της. Επιδίωξή μας είναι να σας βοηθήσουμε να προσέξετε αυτές τις γλώσσες και να επισημάνετε κάποια χαρακτηριστικά τους γνωρίσματα, από τη μια, και, από την άλλη, να μελετήσετε και να αξιολογήσετε τη δύναμή τους. Να σκεφτείτε, δηλαδή, και να συζητήσετε ποια είναι η πιο δυνατή, η γλώσσα της εξουσίας ή η γλώσσα της ελευθερίας, της παιδείας και του ανθρωπισμού.

Εκείνος που διέθετε και διαθέτει την πιο μεγάλη ισχύ πολεμικού πυρός είναι γνωστό ότι και κατά το παρελθόν κυριαρχούσε και σήμερα κυριαρχεί σε μεγαλύτερα ή σε μικρότερα τμήματα του πλανήτη μας ή και σε ολόκληρον τον πλανήτη. Η κυριαρχία του αυτή γίνεται ασφαλέστερη, όταν συνοδεύεται από ανάλογη οικονομική ισχύ, καθώς και από την ισχύ των Μέσων Μαζικής Πληροφόρησης, όταν δηλαδή ελέγχει την τηλεόραση, το ραδιόφωνο, τον Τύπο και όλους τους άλλους μηχανισμούς, ορατούς και αόρατους, με τους οποίους οι ισχυροί της γης στέλνουν τα μηνύματά τους σε κάθε γωνιά της και καθορίζουν τις τύχες των λαών της. Οι ισχυροί αυτού του είδους επιβάλλουν, έτσι, τη βούλησή τους τη στρατιωτική, την πολιτική, και όχι μόνον, αφού έχουν τον τρόπο να επηρεάζουν και να καθορίζουν τις εξελίξεις σε παγκό-

σμα κλίμακα, ακόμη και τις “πολιτιστικές”. Είναι και αυτή μια γλώσσα, η γλώσσα της εξουσίας. Μπροστά της ο μέσος άνθρωπος υποχωρεί καθιστώντας με την υποχώρησή του ισχυρότερο τον ήδη ισχυρό δυνάστη.

Υπάρχει, όμως, και η *altera pars*: υπάρχει η άποψη ότι την πιο μεγάλη δύναμη την έχει η πιο ελεύθερη ψυχή, επομένως αυτή διαθέτει και την πιο δυνατή γλώσσα, γλώσσα δυνατότερη ακόμη και από τη γλώσσα της εξουσίας, έστω και αν ο χρήστης αυτής της γλώσσας δεν επιβάλλει την κυριαρχία του. Φτάνει ότι δεν ενδίδει στη δύναμη των όπλων και κρατάει την εσωτερική του ελευθερία. Είναι αυτή η στάση του γι’ αυτόν, και για όσους έχουν την ίδια ευαισθησία, μια ολοκλήρωση. Παραπέμπει ασφαλώς στο γνωστό μας “Τὸ εὐδαιμον τὸ ἐλεύθερον, τὸ δ’ ἐλεύθερον τὸ εὐψυχον”.

Οι πιο πάνω θέσεις περιέχονται και στο κείμενο που ακολουθεί. Μελετήστε το, αναζητήστε αυτές τις διαμετρικά αντίθετες γλώσσες και πείτε αιτιολογημένα με ποια από τις δύο θα συντασσόσασταν. Αν πάλι τις απορρίψετε και τις δύο, τότε προτείνετε εσείς μια άλλη πειστικότερη γλώσσα.

Το θέμα, όπως αντιλαμβάνεστε, δεν είναι καθόλου τωρινό. Το έθεσε η Αρχαία Ελλάδα: ο Αισχύλος με τον “Προμηθέα” του, ο Σοφοκλής με την “Αντιγόνη” και με τον “Οιδίποδα”, ο Αριστοφάνης στις “Νεφέλες” του με τον Δίκαιο και τον Άδικο Λόγο. Το έθεσε ο Χριστιανισμός με τον Μέγα Βασίλειο, ο οποίος αντιστάθηκε σθεναρά στην εξουσιαστική δύναμη του αυτοκράτορα. Αλλά το έθεσε και ο νεότερος Ελληνισμός, όπως θα φανεί από τα κείμενα που ακολουθούν.

Προσοχή!

Θα ετοιμαστείτε καλύτερα για τη συζήτηση, αν αναζητήσετε τα γνωρίσματα της γλώσσας της εξουσίας, καθώς και τον τρόπο με τον οποίο ο Μπρεχτ ανέλυε, δηλαδή αποδιάρθρωσε/αποδιοργάνωσε, τον ναζιστικό λόγο, ώστε να αναδύεται η θαμμένη/ παραλλαγμένη από τον λόγο της εξουσίας αλήθεια.

ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

*“Ψυχῆς πείρατα ἰὼν οὐκ ἂν ἐξεύροιο, πᾶσαν ἐπιπορευόμενος ὁδὸν
οὕτω βαθὺν λόγον ἔχει - ψυχῆς ἔστι λόγος ἐωυτὸν αὔξων”.*
(Ἡράκλειτος)

Αυτό το άρθρο υπογραμμίζει την παραμόρφωση της γλώσσας από την εξουσία και την προσαρμογή της στα μέτρα της και τους σκοπούς της. Η δύναμη της εξουσιαστικής γλώσσας μεταβάλλει, είπαν, σε αγέλες προδομένων παλιάτσων τα ανθρώπινα πλάσματα. Αυτό συμβαίνει σήμερα περισσότερο ίσως από κάθε άλλη φορά, αφού σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά η εξουσία έχει μελετήσει και έχει αναγάγει σε επιστήμη αυτόν τον τρόπο διοίκησης. Άλλωστε σήμερα περισσότερο από άλλοτε η τεχνολογία της παρέχει τα μέσα να εξακτινώνει σε όλα τα σημεία του πλανήτη το λόγο της. Η πραγματικότητα όμως αυτή δεν είναι και αθεράπευτη. Θεραπεύεται και αναστρέφεται με τη γλώσσα της παιδείας, η οποία αποτελεί και τη μόνη ελπίδα, για να αρχίσει κάποτε η αντίστροφη μέτρηση.

Η γλώσσα είναι παντοδύναμη. Την παντοδυναμία της αυτήν την γνωρίζουν οι εξουσίες, και μάλιστα οι εξουσίες των ολοκληρωτικών καθεστώτων, και την εκμεταλλεύονται προκειμένου να επιβάλουν τη βούλησή τους. Φτάνουμε έτσι στις ολοκληρωτικές γλώσσες (les langages totalitaires), οι οποίες στηρίζονται κυρίως στη βουλευτική λειτουργία της γλώσσας. Μια λειτουργία που προσπαθεί να αλλοιώσει/ κάμψει τη βούληση του δέκτη, πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα την αλλοτριώσή του, την ολοσχερή εξάρτησή του και την πλύση του εγκεφάλου του.

Την πιο δυνατή γλώσσα σήμερα, λένε, τη διαθέτει εκείνος που διαθέτει την πιο μεγάλη δύναμη, και την πιο μεγάλη δύναμη τη διαθέτει εκείνος που ελέγχει και κατευθύνει τον τύπο, το ραδιόφωνο, την τηλεόραση, χωρίς να αγνοούμε τον ψίθυρο και τους κάθε είδους προπαγανδιστικούς μηχανισμούς των ολοκληρωτικών καθεστώτων, οι οποίοι (μηχανισμοί) με άκρως μελετημένους τρόπους και με επιστημονική μεθοδικότητα χρωματίζουν και προσφέρουν στην κοινή γνώμη, ό,τι κάθε φορά συμφέρει στην εξουσία την οποία υπηρετούν. Η δύναμη αυτή της εξουσιαστικής γλώσσας μεταβάλλει, όπως είπαν, σε αγέλες προδομένων παλιάτσων τα ανθρώπινα πλάσματα.

Ας κάνουμε, όμως, ένα ακόμη βήμα. Η γλώσσα, κατά τον Φάι, αποτελεί το πεδίο των κοινωνικών αγώνων. Δεν εξεικονίζει ούτε αντανακλά τους αγώνες, δεν είναι το ίχνος της πάλης των ανθρώπων για επιβίωση και επιβολή, αλλά η ίδια η γλώσσα είναι η πάλη και ο αγώνας. Η λέξη, λέει ο Μπαχτίν, είναι το ιδεολογικό σημείο το οποίο κοινωνικά είναι πολυτονισμένο. Άλλωστε την ίδια γλώσσα τη χρησιμοποιούν ομιλητές που ανήκουν σε διαφορετικές κοινωνικές τάξεις. Συνεπώς μέσα σε κάθε ιδεολογικό σημείο δεν μπορεί παρά να συγκρούονται αντιφατικοί δείκτες αξίας. Αυτό σημαίνει ότι η λέξη, το είτε ο Φάι, δεν αντανακλά απλώς την πάλη των κοινωνικών τάξεων, αλλά συμμετέχει σ' αυτήν. Έτσι η κυρίαρχη τάξη προσπαθεί να εξαλείψει τους άλλους τόνους από τη λέξη και να επιβάλει σ' αυτήν τον έναν, τον δικό της τονισμό.

Δεν κρίνουμε σκόπιμο, θα ήταν άλλωστε κουραστικό, να κάνουμε λόγο για τις σχολές, τις θεωρίες και τα ρεύματα της ανάλυσης του λόγου της εξουσίας. Προσφέρει ενδιαφέρον υλικό η διεθνής βιβλιογραφία, η οποία αναφέρεται στις σχέσεις γλώσσας, εξουσίας και ιδεολογίας. Δεν αντέχουμε όμως στον

πειρασμό να μη μεταφέρουμε από το βιβλίο της Josiane Boutet “Εισαγωγή στην Κοινωνιογλωσσολογία” την απόπειρα του Μπρεχτ για αποκατάσταση της αλήθειας με την πρακτική ανατροπής ενός ναζιστικού λόγου. Πρόκειται για την αποκάλυψη ενός υποκριτικού χριστουγεννιάτικου μηνύματος, το οποίο απευθύνει προς τον γερμανικό λαό ο διαβόητος συνεργάτης του Hitler, ο Es.

Η πρακτική της αποκάλυψης συνίσταται στη συστηματική αποδιοργάνωση και εκ νέου αναδιάρθρωση των γλωσσικών τύπων και της διαπλοκής τους. Ανάμεσα από τα γλωσσικά σημεία και τις μεγαλύτερες δομές τους αναζητά και βρίσκει ο Μπρεχτ τα λανθάνοντα σημαινόμενα και αποκαλύπτει τις υποκριτικές δομές του λόγου με τα ταρτουφικά τους μηνύματα. Για να το πετύχει, μελετά κάθε πρόταση και επισημαίνει την κενή επιχειρηματολογία, ώστε να αναδυθεί μέσα από τον μεγαλόσχημο και προσεκτικά δομημένο εξουσιαστικό λόγο ο παραλλαγμένος πραγματικός λόγος και η θαμμένη αλήθεια.

Γράφει ο Es: “Δίκαια περήφανοι για το πνεύμα της αυτοθυσίας και αλληλεγγύης του γερμανικού λαού, θα μπορούσαμε να πούμε σήμερα. Αυτή την παραμονή Χριστουγέννων, αυτόν το χειμώνα, η Γερμανία δεν αφήνει κανένα από τα παιδιά της πεινασμένο κτλ.”

Αποκαθιστά και αποκαλύπτει ο Μπρεχτ: “Περήφανοι για το πνεύμα των καπιταλιστών, που θυσιάσαν ένα μέρος από αυτά που είχαν θυσιάσει γι’ αυτούς αυτοί που δεν έχουν τίποτε στην κατοχή τους, και περήφανοι για την προθυμία τους να συντρέξουν αυτούς που κρατάνε μέσα στη μιζέρια, θα μπορούσαμε να πούμε σήμερα: Αυτή την παραμονή των Χριστουγέννων, αυτόν τον χειμώνα οι γερμανοί καπιταλιστές δεν αφήνουν κανένα φτωχό να πεθάνει εντελώς από την πείνα κτλ.”

Αποδιάρθρώνει έτσι ο Μπρεχτ και αποκαλύπτει την ιδεολογία της εξαπατητικής γλώσσας της εξουσίας, η οποία παγιδεύει και εννουχίζει τα θύματά της. Τα μέσα που χρησιμοποιεί είναι η εμπειρική και διαισθητική πρακτική του παραφρασμένου λόγου. Δείχνει όμως πειστικά ότι η γλώσσα ούτε αθώα είναι ούτε ουδέτερη, αλλά ούτε και βρίσκεται έξω και πέρα από την κοινωνική πάλη των τάξεων.

“Αυτού του είδους η ανάγνωση κειμένων της εξουσίας, λέει ο Φιαλά, επιβάλλει έναν διαρκή συσχετισμό των συστατικών στοιχείων του λόγου με την ιστορική και πολιτική θέση του ρήτορα”. Αυτό κάνει εμπειρικά και διαισθητικά ο Μπρεχτ, ο οποίος, αν και δεν είναι ειδικός αναλυτής/ερμηνευτής τέτοιων κειμένων, εντούτοις φτάνει στο καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα, γιατί έχει το χάρισμα του ποιητή να συναιρεί μέσα του τον κόσμο και την αλήθεια.

Η προσέγγιση και η ανάλυση του εξουσιαστικού λόγου (λόγοι πολιτικών, διατάγματα, προκηρύξεις, διαφημίσεις, άρθρα σε εφημερίδες, νομοθεσίες κτλ., καθώς και κάθε λόγος στον οποίο υποκρύπτονται εξουσιαστικές τάσεις) προϋποθέτουν, οπωσδήποτε, την εφαρμογή μεθοδολογίας, με την οποία θα επισημανθεί και θα αποκαλυφθεί, μέσα από τις λέξεις-κλειδιά και την κανονικότητα των βασικών δομών του κειμένου, η λανθάνουσα και αναιδώς κραυγάζουσα συχνά εξουσιαστική υποκρισία. Πάντως κάποια από τα γνωρίσματα που βοηθούν στην ανάγνωση και την αποκάλυψη αυτής της γλωσσικής ποικιλίας είναι τα ακόλουθα.

Πρώτα πρώτα είναι μια γλώσσα με έντονο στην ουσία, λανθάνοντα, όμως, συχνά από πλευράς μορφοσύνταξης διατακτικό χαρακτήρα. Γίνεται μέσα σε ελλειπτικές και ονοματικές προτάσεις ευρύτατη χρήση ουσιαστικών συνοδευόμενων κατά κανόνα από προσδιορισμούς, οι οποίοι υπογραμμίζουν αυταπόδεικτες αλήθειες με τρόπο δογματικό και απόλυτο. Αρκεί να θυμηθεί κανείς εκείνη την ανεπανάληπτη ρήση του δικτάτορα Γ. Παπαδόπουλου “Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών” ή άλλες ανάλογες, με τις οποίες ο πομπός επιβάλλει στον δέκτη την αναπαραγωγή σεβαστών αξιών ή θεσμών. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο ονοματικός λόγος κυριαρχεί, ενώ περιορίζεται ο ρηματικός λόγος ή κάθε άλλος λόγος παραστατικός που με την ευκρίνειά του και την ενέργειά του μπορεί να οδηγήσει στη δραστική σκέψη. Αλλά και όταν χρησιμοποιείται το ρήμα, προτιμούνται οι εξακολουθητικοί χρόνοι οι οποίοι αφανίζουν τις συγκεκριμένες χρονικές στιγμές και τονίζουν τη διάρκεια και την αιωνιότητα.

Προτιμάει, ακόμη, η γλώσσα της εξουσίας λεκτικό συμβολισμό, ο οποίος μέσα από μονοσήμαντο και κατευθυνόμενο μονόλογο, φιλικό συχνά, καλλιεργεί την αοριστία, τη γενικότητα, την ασάφεια, την ταυτολογία, τη μυστικοπάθεια, τον ημικαταληπτό λόγο. Ο τελευταίος πάλι έντεχνα αλλά σταθερά επι-

διώκει τη δημιουργία αποστάσεων και χάσματος ανάμεσα στον πομπό (που είναι “σοφός”, “παντογνώστης”, “παντοδύναμος”, “άνθρωπος σπάνιας ποιότητας”) και στο δέκτη, ο οποίος πρέπει να αισθάνεται ασήμαντος, κατώτερος και γι’ αυτό εξαρτημένος από τον πομπό.

Από την πλευρά του περιεχομένου πάλι η γλώσσα της εξουσίας μηδενίζει τη σκέψη και την κριτική και προβάλλει δομικά στοιχεία αντικριτικά, καθώς επιβάλλει με δογματικότητα και απολυτότητα τα “αναμφισβήτητες” αξίας μηνύματα του πομπού. Μια τέτοια γλώσσα, βέβαια, δεν μπορεί παρά να είναι: αποστεωμένη και μουσειακή, αφού δεν ερευνά, δεν κρίνει, δε συσχετίζει, δεν διαλέγεται, αλλά συντηρεί και μεταφέρει με μεγαληγορία και βεβαιότητα “αιώνιες και μοναδικές” αξίες και “αλήθειες”: αυταρχική, αφού δεν υπάρχουν περιθώρια διαλόγου και ο δέκτης παίρνει εντολή να συντονίζεται στα μηνύματα του πομπού: υπερβατική, αφού θραύει ή αγνοεί τις ποικίλες μορφές της καθημερινότητας και με την υπέρβαση της πραγματικότητας και τη γενίκευση (και τη θέωση) του λεκτικού συμβολισμού δοκιμάζει να υποβάλει τα περιεχόμενα των μηνυμάτων της, στεγαζόμενα ερμητικά σε αποδεκτές και μεγάλες αξίες: οικογένεια, πατρίδα, θρησκεία κτλ.

Θα μπορούσαμε, δηλαδή συνοπτικά να πούμε ότι η γλώσσα της εξουσίας είναι γλώσσα φθοράς και διαφθοράς και όχι γλώσσα επικοινωνίας, αφού διασαλεύεται αυθαίρετα η σχέση συμβόλων και συμβολιζομένων, σημαινόντων και σημαινομένων, καθώς τα σημεία φορτίζονται με τα αντίθετά τους σημασιολογικά φορτία. Είναι γνωστό π.χ. πως σ’ ολόκληρο τον κόσμο οι δικτατορίες επιβάλλονται εν ονόματι της σωτηρίας των δημοκρατικών ελευθεριών των λαών. Η στρέβλωση, δηλαδή, και η αυθαιρεσία της διαφθοράς θριαμβεύουν σε βάρος της γλώσσας και του επικοινωνιακού της χαρακτήρα.

Η μόνη που μπορεί να βοηθήσει τον σημερινό άνθρωπο και να αντισταθεί στη δύναμη και την ευτε-

λιστική γοητεία της εξουσιαστικής γλώσσας είναι, νομίζω, πάλι η γλώσσα. Είναι, θα έλεγα, το υπερόπλο που έχει την ικανότητα να εξουδετερώνει τα όπλα της τρέλας και της αυταρχικότητας. Και γόμωση αυτού του υπερόπλου είναι εξάπαντος η παιδεία με τις δυναμικές της. Αυτές θα βαθύνουν την κοίτη της ανθρώπινης σκέψης, θα καλλιεργήσουν την αρετή του ανθρώπου, θα τον καταστήσουν ευαίσθητο στο ωραίο και στην ανθρωπιά, θα τον συνδράμουν να αποκτήσει μηχανισμούς αντίστασης και να κατακτήσει την ελευθερία του. Γιατί την πιο μεγάλη δύναμη πιστεύω ότι τη διαθέτει η πιο ελεύθερη ψυχή. Αυτή έχει και την πιο δυνατή γλώσσα. Δυνατότερη ακόμη και από τη γλώσσα της εξουσίας. Δεν έχουμε παρά να θυμηθούμε την απάντηση του στρατηγού Μακρυγιάννη στον Δεριγυύ:

Αφού το δυνάμωσα, σε δυο ημέρες ήρθε ο Χατζημιχάλης με τους ανθρώπους μου, οπού μου πήρε, ήρθε ο Κωνσταντήμπεγης Μαυρομιχάλης, μ' ολίγους κι ο Υψηλάντης με τους ανθρώπους του, όλους δεκαπέντε. Εκεί οπούφκιανα τις θέσεις τους εις τους Μύλους ήρθε ο Ντερνύς να με ιδεί. Μου λέγει: "Τι κάνεις αυτού; αυτές οι θέσεις είναι αδύνατες· τι πόλεμο θα κάμετε με τον Μπραΐμη αυτού; - Του λέγω, είναι αδύνατες οι θέσεις κι εμείς, όμως είναι δυνατός ο Θεός οπού μας προστατεύει· και θα δείξωμεν την τύχην μας σ' αυτές τις θέσεις τις αδύνατες. Κι αν είμαστε ολίγοι εις το πλήθος του Μπραΐμη, παρηγοριόμαστε μ' έναν τρόπον, ότι η τύχη μάς έχει τους Έλληνες πάντοτε ολίγους. Ότι αρχή και τέλος, παλαιόθεν και έως τώρα, όλα τα θεριά πολεμούν να μας φάνει και δεν μπορούν· τρώνε από μας και μένει και μαγια. Και οι ολίγοι αποφασίζουν να πεθάνουν· κι όταν κάνουν αυτήνη την απόφαση, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν. Η θέση οπού είμαστε σήμερα εδώ είναι τοιούτη και θα ιδούμεν την τύχη μας οι αδύνατοι με τους δυνατούς. - Τρεμπιέν", λέγει κι αναχώρησε ο ναύαρχος.

Βαθιά η γλώσσα γιατί βγαίνει από βαθιά ψυχή. Τόσο βαθιά όσο βαθιά είναι η συνείδηση του Ελληνισμού που τη γεννάει. Μόνον που αυτό το βάθος δεν το υποψιάζεται η ανεμώεσσα σκέψη των σημερινών ανθρώπων που ζητούν όλες τις λύσεις των προβλημάτων τους στη μηχανή. "Τα μεγάλα προβλήματα της ζωής, λέει ο L. Wittgenstein, δε λύνονται στην επιφάνεια, αλλά μονάχα στο βυθό. Σε επιφανειακές διαστάσεις παραμένουν άλυτα". Και στο βυθό βρίσκεται η ψυχή του ανθρώπου.

Τα αίτια, λοιπόν, της κρίσης της γλώσσας (και της γλώσσας της εξουσίας) παραπέμπουν στα αίτια της κρίσης της παιδείας, τα οποία με τη σειρά τους παραπέμπουν στην κρίση του ανθρώπου. Ένας φαυλεπίφαυλος κύκλος.

Αυτό το πρώτο κείμενο και ο σχολιασμός του ήταν μια πρώτη προσέγγιση του προβλήματος. Ελάτε τώρα να κάνουμε το δεύτερο βήμα, για να δούμε από πιο κοντά και με τη συνδρομή και άλλων κειμένων το θέμα μας.

Δείτε προσεκτικά και συζητήστε το ακόλουθο κείμενο, το οποίο έχει ανθολογηθεί από συνέντευξη δημοσιευμένη στον Τύπο:

Ερώτηση: Και τι μπορεί να σώσει τον άνθρωπο από τον Άδικο Λόγο της εξουσίας, όπως τον ονομάσατε; Υπάρχει γλώσσα ισχυρότερη από τη γλώσσα των όπλων;

Απάντηση: Υπάρχει. Γι' αυτό υπάρχει και ελπίδα. Είναι ο λόγος πάλι, ο Δίκαιος Λόγος, ο οποίος μπορεί να αντισταθεί αποτελεσματικά στην ευτελιστική δύναμη του Άδικου Λόγου. Γιατί την πιο μεγάλη δύναμη δεν τη διαθέτουν οι πλανητάρχες ή τα Μ.Μ.Ε., όπως νομίζεται. Την πιο μεγάλη δύναμη τη διαθέτει η πιο ελεύθερη ψυχή, η ψυχή με την πιο βαθιά παιδεία. Αυτή έχει και τον πιο δυνατό λόγο. Δυνατότερο και από το λόγο της εξουσίας. Τον βρίσκουμε αυτόν τον λόγο στην Αρχαία Ελλάδα, στη Βυζαντινή, στη Νεότερη. Είναι ο λόγος του Προμηθέα προς το Δία, της Αντιγόνης προς τον Κρέοντα, του Μεγάλου Βασιλείου προς τον Βάλη, του Κολοκοτρώνη, του Μακρυγιάννη. Και είναι βαθύς αυτός ο λόγος, γιατί αναδύεται από βαθιές ψυχές. Τόσο βαθιές όσο βαθιά είναι η συνείδηση της παιδείας του λαού που τις γεννάει. Μόνο που αυτή τη διάσταση του βάθους του “επ’ αληθείαις” πολιτισμού, δεν την υποψιάζεται η ανεμώεσσα σκέψη των απαίδευτων και όσων άλλων ζητούν τις λύσεις των προβλημάτων στη βία και στη μηχανή.

Ερώτηση: Ποιος είναι ο δρόμος προς το Δίκαιο λόγο, όπως τον χαρακτηρίζετε, που θα δώσει τη λύση στα σημερινά προβλήματα;

Απάντηση: Ο δρόμος του ελληνικού λόγου που οδηγεί στην ελευθερία, στην πρώτη ανθρώπινη ελευθερία, όπως τη δίδαξε ο πρώτος ελεύθερος ποιητής, ο Έλληνας Αισχύλος, στην προμηθεική του τριλογία. Είναι ο μόνος που μπορεί να βγάλει την ανθρωπότητα από τα σημερινά της αδιέξοδα. Και αν δεν το πραγματώσει ο σημερινός Ελληνισμός, θα το επιδιώξει μόνη της η ανθρωπότητα, όταν θα έχει ξεπεράσει την ύβρη της μηχανής και της ύλης, που την έχουν παγιδέψει. Είναι ανάγκη η λεγόμενη “πολιτισμένη” ανθρωπότητα να σκεφθεί όρους και αρχές με κριτήρια την ευτυχία του ανθρώπου και όχι του ανθρώπου-μηχανή στην υπηρεσία των μεγάλων συμφερόντων. Η πορεία όμως προς τον αληθινό πολιτισμό των ελεύθερων ανθρώπων και όχι προς τον “πολιτισμό” των λιγότερο ή περισσότερο καταρτισμένων γιγάντων ή νάνων της τεχνολογίας, είναι ανάγκη σ’ αυτό το πνεύμα του ελληνικού, δηλαδή του πρώτου ευρωπαϊκού, λόγου της ελευθερίας, να θεμελιωθεί. Μια τέτοια, όμως, θεμελίωση απαιτεί, όπως λέει ο Μπρεχτ, να σκεφτούμε από την αρχή, αφού έτσι θα βγούμε από την πλάνη. Κανένας, λέει ένας σοφός, δεν μπορεί να χτίσει για λογαριασμό σου το γεφύρι απ’ όπου χρωστάς να περάσεις το ρεύμα της ζωής...

Ερώτηση: Και ποιο είναι το υπερόπλο που έχει την ικανότητα να εξουδετερώσει τα όπλα της εξουσίας, της αυθαιρεσίας και του αυταρχισμού;

Απάντηση: Η δύναμη της γλώσσας του σημερινού ανθρώπου. Αυτήν πρέπει να αντιτάξει στην όποια “δύναμη” των ισχυρών της γης και στις εξουσίες. Όταν δεν είναι κενός λόγος, αλλά όταν έχει για γόμωσή της την παιδεία, με τις ανεξάντλητες δυναμικές της. Η παιδεία έχει τη δύναμη να εξανθρωπίζει τον άνθρωπο: απόρροια της αγωγικής πράξης, κατά την

οποία παιδεύοντες, παιδευόμενοι και παιδευτικές αξίες βρίσκονται σε μια δυναμική αγωνιστική αλληλενέργεια (Σ. Γεδεών), ένα σπάνιο αγαθό, που δεν πραγματώνεται παρά μόνον με την παιδεία, πηγάζει από βάθη όπου σβήνει η διαφορά του ατομικού και του εθνικού εγώ και συ από την ταυτότητα της ζωής. Σβήνει η διαφορά και αναδύεται ως κατηγορική προσταγή η φωνή της ηθικής, η οποία ορίζει την ανθρώπινη ποιότητα (Β. Τατάκης). Ο άνθρωπος τότε πραγματώνει την ανώτερη φύση του, την πνευματική του ουσία. Υψώνεται, δηλαδή, στη σφαίρα της ελευθερίας. Και δεν ξέρω τίποτε δυνατότερο από τον ελεύθερο άνθρωπο...

Μπορείτε, τώρα που γνωρίζετε και τα δύο κείμενα (αρχικό κείμενο και κείμενο της συνέντευξης), να διατυπώσετε τον προβληματισμό σας και τις απόψεις σας πάνω στα ακόλουθα θέματα: α) Συμφωνείτε ή όχι (και γιατί) με την άποψη ότι *“την πιο μεγάλη δύναμη τη διαθέτει η πιο ελεύθερη ψυχή, η ψυχή με την πιο βαθιά παιδεία”* και ότι αυτή αρθρώνει και τον πιο δυνατό λόγο; β) Συμφωνείτε ή όχι (και σε κάθε περίπτωση γιατί) ότι ο ελληνικός λόγος, όπως αρθρώθηκε στην Αρχαία Ελλάδα, οδηγεί τον άνθρωπο προς την ελευθερία; γ) Συμφωνείτε ή όχι (και σε κάθε περίπτωση γιατί) ότι η παιδεία έχει τη δύναμη να εξανθρωπίζει τον άνθρωπο;

Ύστερα από τη συζήτηση αναπτύξετε ένα από τα τρία αυτά θέματα γραπτώς χρησιμοποιώντας 400 λέξεις περίπου. Σε κάθε περίπτωση συμβουλευτείτε τα κείμενα που ακολουθούν είτε αναφέρονται στο θέμα που πραγματεύεσθε είτε όχι. Είναι αποσπάσματα από μεγάλα έργα: το πρώτο (α) από την τραγωδία του Αισχύλου *“Προμηθεύς Δεσμώτης”*, το δεύτερο (β) από την *“Αντιγόνη”* του Σοφοκλή, το τρίτο (γ) από τον *“Εις Μέγαν Βασίλειον Επιτάφιον”* λόγον, τον οποίο συνέθεσε ο Γρηγόριος ο Θεολόγος, και το τέταρτο (δ) από τα *“Απομνημονεύματα”* του Θ. Κολοκοτρώνη.

(α)

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

Ο Προμηθέας είναι αλυσοδεμένος από τους θεούς σ' έναν απόκρημνο βράχο του Καύκασου, γιατί, παρά την απαγόρευσή τους, έφερε στους ανθρώπους το φως και τον πολιτισμό και τους έσωσε από την καταστροφή. Και καρφωμένος, όμως, στο βράχο δεν υποτάσσεται στις απειλές του Δία. Απειλεί μάλιστα ο ίδιος τον Θεό μηνώντας του ότι γνωρίζει κάποιο μυστικό που, αν δεν το μάθει, θα χάσει τον θεϊκό του θρόνο. Στον λόγο της εξουσίας του αυθαίρετου Δία ο τιτάνας αντιτάσσει τον δικό του κραταιό λόγο, ο οποίος αναδύεται από τη δίκαιη συνείδησή του – ο Προμηθέας ευεργέτησε το γένος των θνητών. Αυτό τον υψώνει και του δίνει δύναμη ψυχής. Αισθάνεται τέτοιο ψυχικό μεγαλείο, ώστε αψηφά τις απειλές και τους κεραυνούς του Δία.

Στον πιο κάτω διάλογο ο Ερμής, απεσταλμένος του Θεού, εις μάτην προσπαθεί να κάμψει τη βούληση του Προμηθέα και να του αποσπάσει το μυστικό.

Νομίζετε ότι η αισχυλική/προμηθεϊκή ελευθερία θα μπορούσε να έχει κάποια σημασία για τον σημερινό άνθρωπο; Συμφωνείτε π.χ. με την άποψη ότι *“είναι ανάγκη η Ευρώπη να σκεφθεί όρους και αρχές με κριτήριο την ευτυχία, δηλαδή την ελευθερία, του ανθρώπου, και όχι του ανθρώπου-μηχανή στην υπηρεσία των μεγάλων οικονομικών συμφερόντων; και (ότι) για να φτάσει αυτήν την ευτυχία, έχει πολλά να*

ωφεληθεί από το ελληνικό πνεύμα;” Ξέρετε άλλον ποιητή σε πανανθρώπινη κλίμακα που να μίλησε έτσι για την ελευθερία και μάλιστα πριν από δυόμισι χιλιάδες χρόνια; Ποιητή που να σήκωσε το ανάστημά του απέναντι στην αυθαιρεσία των θεών και να κέρδισε για λογαριασμό του ανθρώπου την ελευθερία; Ο άνθρωπος του Αισχύλου είναι το κέντρο του σύμπαντος: ο άνθρωπος ελεύθερος απέναντι στον άνθρωπο, στην ομάδα, στο συμφέρον, στο Θεό του, σε όλους εκείνους που εκμαυλίζουν τη ζωή του.

Επίσης τις παρακάτω απόψεις του Φ. Πολίτη: Πρώτη φορά, είπαν, στην Ελλάδα κερδήθηκαν η ελευθερία του ανθρώπου και ο λόγος της ελευθερίας. Προϋπόθεση, άλλωστε, του λόγου της ελευθερίας είναι ο ελεύθερος άνθρωπος. Η διαλεκτική πορεία που έφερε ως εκεί ήταν επίπονη και προέκυψε από την ένταση των συγκρούσεων του Έλληνα με υπέρτερες δυνάμεις ανθρώπινες και θεϊκές. Καθρέφτης αυτής της πορείας είναι η ζωή και το έργο του Αισχύλου. Μάχεται ο Αισχύλος στον Μαραθώνα και στη Σαλαμίνα με δόρυ και με ασπίδα, όπως μάχεται και η γενιά του, για να προστατέψει την ελληνική ανεξαρτησία από τον δεσποτισμό της Ανατολής. Μάχεται, όμως, ακόμη ο Αισχύλος, αντιπροσωπευτικός κι εδώ εκφραστής της γενιάς του, να ελευθερώσει με τον λόγο της ελευθερίας τον άνθρωπο από πανάρχαιες ανατολικής προέλευσης δοξασίες που τον κρατούσαν δεσμώτη. “Με τιτανική προσπάθεια ανοίγει το δρόμο προς τις πηγές της ζωής και της ελευθερίας του ανθρώπου. Ο άνθρωπος ελεύθερος όχι μονάχα απέναντι στον δεσποτισμό των ανθρώπων αλλά και απέναντι στον δεσποτισμό των θεών. Η σύγκρουσή του με τους θεούς βρίσκει την έκφρασή της στον “Προμηθέα Δεσμώτη”. Η ελεύθερη ατομική ζωή του ανθρώπου βρίσκει τη δικαίωσή της με τον ελεύθερο λόγο της “Ορέστειας”.

Διάλογος Προμηθέα-Ερμή

- Πρ.* Σκύβε, προσκύνα, θώπευε πάντοτε τους κρατούντες!
Πιο λίγο κι απ’ το τίποτα με νοιάζει για το Δία.
Αυτόν το λίγο τον καιρό ας άρχει, ας αρπάζει·
η δύναμή του στους θεούς πολύ δε θα κρατήσει...
Μα βλέπω κι έρχεται εδώ του Δία ο ταχυδρόμος,
αυτού του νέου τύραννου το πρόθυμο τσιράκι·
κάτι καινούριο βέβαια έρχεται ν’ αναγγείλει.
- Ερ.* Σ’ εσένα το... σοφότατο, το βαρυπικραμένο,
που αμάρτησες προς τους θεούς δίνοντας στους ανθρώπους
τιμές, στον κλέφτη της φωτιάς το λόγο απευθύνω:
Προστάζει ο πατέρας μου να πεις αυτούς τους γάμους
που φλυαρείς πως πρόκειται να χάσει την αρχή του·
και όχι με αινίγματα βέβαια και ασάφειες,
μα καθαρά και ξάστερα· και μη με αναγκάσεις
να κάνω διαδρομή διπλή άσκοπα, Προμηθέα·
το βλέπεις πως δεν κάμπτεται με κάτι τέτοια ο Δίας.
- Πρ.* Ο λόγος μεγαλόστομος και έπαρση γεμάτος,
για υπηρέτη των θεών κομμένος και ραμμένος...
Καινούρια η εξουσία σας, πρόσφατη, και θαρρείτε
ότι σε κάστρα άπαρτα θα κατοικείτε αιώνια...

Όμως δεν είδα απ' αυτά να πέφτουν δυο τυράννους;
κι αυτόν που τώρα κυβερνάει θα δω να πέφτει τρίτος
άτιμα και ταχύτατα· μήπως και το νομίζεις
πως σκιάζομαι νέους θεούς, τρέμω και θα λουφάξω;
Πολύ μακριά βραδιάζεσαι... Πάρε το δρόμο που ῥθες
ανάποδα τώρα εσύ και ξαναγύρνα πίσω.

Ερ. Όμως μ' αυτή την έπαρση και την αυθάδειά σου
στις συμφορές σου αυτές εδώ μου είσαι αραγμένος...

Πρ. Δε θα την άλλαζα ποτέ, βάλ' το μες στο μυαλό σου,
αυτή τη δυστυχία μου με τη δική σου λάτρα.

Ερ. Είναι καλύτερη, θαρρώ, η λάτρα αυτού του βράχου
παρά να είσαι ο πιστός ο άγγελος του Δία...

Πρ. Εκείνους που σε βρίζουνε πρέπει και να τους βρίζεις.

Ερ. Με το κατάντημα αυτό μοιάζεις να καμαρώνεις.

Πρ. Να καμαρώνω; Εύχομαι έτσι να καμαρώνουν
και τους δικούς μου τους εχθρούς! Μέσα σ' αυτούς κι εσένα!

Ερ. Κι εμέ λοιπόν κατηγορείς γι' αυτή τη συμφορά σου;

Πρ. Μάλιστα! Τους θεούς μισώ όλους, με μια κουβέντα,
όσους ευεργετήθηκαν κι άδικα με παιδεύουν.

Ερ. Τρελάθηκες! Σε βάρεσε νόσος βαριά ακούω...

Πρ. Νόσος, αν είναι νόσημα το μίσος στους εχθρούς σου.

Ερ. Ασήκωτος θα ήσουνα, αν ευτυχούσες κιάλας...

Πρ. Αλί μου!

Ερ. "Αλί μου", ε; Τη λέξη αυτή ο Δίας δεν την ξέρει.

Πρ. Όμως ο χρόνος που γερνάει όλα μας τα διδάσκει.

Ερ. Εσένα δε σε δίδαξε να βάλεις λίγη γνώση.

Πρ. Σίγουρα! Δε θ' απήθυνα το λόγο σ' ένα δούλο...

Ερ. Τίποτα, βλέπω, δε θα πεις που θέλει ο πατέρας.

Πρ. Βλέπεις, θα του ξεπλήρωνα τη χάρη που χρωστάω...

Ερ. Με κοροϊδεύεις, φαίνεται, σαν να ῥμουνα παιδάκι.

Πρ. Παιδί, και πιο ανόητος, μήπως δεν είσαι τάχα,
αν προσδοκάς πως κατιτί θα μάθεις από μένα;
Μα δεν υπάρχει βάσανο ούτε και άλλη τέχνη
να μ' αναγκάσει να του πω ο Δίας ό,τι θέλει,
προτού μου λύσει τα δεσμά αυτά που με παιδεύουν...

Έτσι, ας πέσει απάνω μου η φλόγα πυρωμένη,
με υποχθόνιες βροντές, λευκόφτερες νιφάδες
τα πάντα αναστατώνοντας ας τα αναταράξει·
δε λυγίζει τίποτα, ώστε να μαρτυρήσω
πώς κι από ποιον είναι γραφτό το θρόνο του να χάσει.

(μετ. Στέλλα Μπαζάκου-Μαραγκουδάκη)

(β)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Το νήμα από τον Αισχύλο το παίρνει ο Σοφοκλής, ο οποίος θα ζητήσει μέσα από τον αγώνα του δικού του λόγου τον λόγο της ελευθερίας. Η “Αντιγόνη” είναι ο μονόλογος του πέμπτου αιώνα – ο μονόλογος ενός πολιτισμού που ακμάζει. Η υπόθεση είναι γνωστή: Από τους δύο αδελφούς, Ετεοκλή και Πολυνείκη, που σκοτώθηκαν σε μονομαχία κατά τη φονική εκστρατεία των “Επτά επί Θήβας”, ο Κρέοντας, αφηφώντας τον θείο νόμο, διέταξε να ταφεί μόνον ο Ετεοκλής. Η Αντιγόνη, όμως, δεν πειθαρχεί. Αντιτάσσει στον αυθαίρετο λόγο της εξουσίας του Κρέοντα τον δικό της λόγο της ηθικής και της αγάπης και θάβει και τον Πολυνείκη.

Στο απόσπασμα που ακολουθεί έχουμε έναν έντονο διάλογο Αντιγόνης-Κρέοντα. Ο καθείς και τα όπλα του. Συζητήστε, ωστόσο, ποιος είναι ο πειστικότερος λόγος, ο λόγος του Κρέοντα, στον οποίο από φόβο πειθαρχούν όλοι οι Θηβαίοι, ή ο λόγος της Αντιγόνης, κι αν μη βρίσκει φανερούς υποστηρικτές. Ποιος είναι ο Άδικος και ποιος ο Δίκαιος Λόγος;

Διάλογος Αντιγόνης-Κρέοντα

- Κρ.* Εσύ, που το κεφάλι σου μας κατεβάζεις κάτω
ομολογείς ή θα μας πεις πως δεν τα έχεις κάνει;
- Αν.* Κι ομολογώ και δε σας λέω πως δεν τα έχω κάνει.
- Κρ.* Τη γνώριζες την προσταγή που το 'χε απαγορεύσει;
- Αν.* Τη γνώριζα· μα πώς αλλιώς; Ξεκάθαρη πια ήταν.
- Κρ.* Παρ' όλα αυτά το τόλμησες να παραβείς το νόμο;
- Αν.* Γιατί δε μου το πρόσταζε αυτό ο μέγας Δίας
ούτε και η συγκάτοικος με τους θεούς του Άδη,
η Δίκη, είναι που όρισε στον κόσμο τέτοιους νόμους.
Ούτε και νόμιζα ποτέ πως έχουν τέτοιο κύρος
πια οι δικές σου προσταγές, ώστε, θνητός που είσαι,
τους άγραφους κι ασάλευτους νόμους να ξεπεράσεις.
Όχι μονάχα σήμερα και χθες, μα αιώνια ζούνε,
κι ούτε που έμαθε κανείς ποια είναι η πηγή τους.
Π' αυτό και δεν εσκόπευα, μόνο γιατί φοβάμαι
μια θέληση ανθρώπινη, στα θεία ν' αμαρτήσω.
Πως θα πεθάνω το 'ξερα –και πώς να μην το ξέρω;–
.....
Όποιος μέσα στα βάσανα, όπως εγώ, παλεύει,
πώς κέρδος απ' το θάνατο αυτός δεν προσκομίζει;
Έτσι για μένα να με βρει η μοίρα του θανάτου
δεν είναι διόλου λυπηρό· μ' αν ίσως ανεχόμουν
το γιο της μάνας μου άθαφτο, κακοθανατισμένο,
εκείνο θα με πλήγωνε· αυτά δε με πικραίνουν.
.....
- Χο.* Δείχνει σκληρό το φυσικό κι από σκληρό πατέρα
αυτής της κόρης· στα δεινά δε σκύβει το κεφάλι.
- Κρ.* Να ξέρεις πως κι οι πιο σκληροί οι χαρακτήρες πέφτουν,
συντρίβονται· το σίδηρο, όσο γερό και να 'ναι,

- όταν το ψήσεις στη φωτιά, πολλές φορές το βλέπεις να σπάει και να ραγίζεται, να γίνεται κομμάτια. [...].
 Δε θα 'μαι άνδρας πια εγώ, αυτή θα είναι άνδρας, αν ατιμώρητα αψηφάει τη δύναμη που έχω. [...].
- Αν.* Γυρεύεις κάτι πιο πολύ απ' το να με σκοτώσεις;
Κρ. Τίποτε άλλο πιο πολύ· μ' αυτό τα έχω όλα.
Αν. Γιατί χασομεράς λοιπόν; Απ' τα δικά σου λόγια δε μου αρέσει τίποτα και μήτε να μ' αρέσει.
 Το ίδιο και οι πράξεις μου σ' εσένα δεν αρέσουν.
 Κι όμως πού μεγαλύτερη θα 'βρισκα δόξα τάχα απ' την ταφή του αδελφού, που 'χε την ίδια μάνα;
 Και όλοι αυτοί θα λέγανε πως συμφωνούν, αν ίσως ο φόβος δεν τους έδενε τη γλώσσα ο δικός σου.
 Η τυραννία σε πολλά έχει χάρες μεγάλες και είναι στο χέρι της να λέει, να κάνει ό,τι θέλει.
- Κρ.* Το βλέπεις μονάχα εσύ αυτό απ' τους Καδμείους.
Αν. Κι αυτοί το βλέπουν, μα μπροστά σ' εσέ κλείνουν το στόμα.
Κρ. Του λόγου σου δεν ντρέπεσαι να έχεις άλλη γνώμη;
Αν. Να σέβομαι το αίμα μου καμιά ντροπή δεν είναι.
Κρ. Δεν είναι αίμα σου κι αυτό που σκότωσε εκείνος;
Αν. Αίμα μου, από μάνα μια κι από πατέρα έναν.
Κρ. Και πώς σ' αυτόν ασέβεια τόσο μεγάλη δείχνεις;
Αν. Μα ο νεκρός δε συμφωνεί με θεωρίες τέτοιες.
Κρ. Το ίδιο με τον ασεβή δεν τον τιμάς κι εκείνον;
Αν. Ο αδελφός μου χάθηκε, δεν ήτανε και δούλος.
Κρ. Τη χώρα αφανίζοντας· κι ο άλλος πολεμώντας.
Αν. Όμως ο Άδης τους μετράει όλους με μέτρο ίδιο.
Κρ. Την ίδια τύχη ο καλός με τον κακό δεν έχει.
Αν. Ποιος ξέρει αν το δέχεται αυτό ο κάτω κόσμος;
Κρ. Και πεθαμένος ο νεκρός φίλος ποτέ δε θα 'ναι.
Αν. Για την αγάπη πλάστηκα και όχι για το μίσος.
Κρ. Στον κάτω κόσμο που θα πας, αν θέλεις την αγάπη, αγάπα τον· μα όσο ζω δεν κυβερνάει γυναίκα.

(μετ. Στέλλα Μπαζάκου-Μαραγκουδάκη)

(γ)

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ-ΜΟΔΕΣΤΟΥ

Αλλά και από τον χριστιανικό κόσμο του μεσαιωνικού Ελληνισμού δε λείπουν αυτού του είδους οι συγκρούσεις. Είναι γνωστή π.χ. η περίπτωση του Μεγάλου Βασιλείου, ο οποίος αντιτάσσει τον δίκαιο λόγο του στον εξουσιαστικό και βίαιο λόγο του ύπαρχου Μόδεστου, απεσταλμένου του αυτοκράτορα:

- *Δήμευση της περιουσίας, του απαντά, δεν φοβούμαι. Εξάλλου δεν έχω καμιά περιουσία. Κάποια βιβλία υπάρχουν μόνον και κάποια παλιά ράκη.*

- Αλλά ούτε και η εξορία με τρομάζει, γιατί η γη στην οποία κατοικώ δεν είναι ιδιοκτησία μου. Πάροικος είμαι σ' αυτόν τον κόσμο και περαστικός.
- Οι βασανισμοί πάλι δε με πτοούν, γιατί το αδύνατο κορμί μου δε θα τους αντέξει.
- Όσο για τον θάνατο... Αυτόν, λέγει, τον θεωρώ ευεργέτη, διότι “οὗτος θᾶττον πέμπει με πρὸς Θεόν, ᾧ ζῶ, καί πολιτεύομαι, καί τῷ πλείστῳ τέθνηκα, καί πρὸς ὃν ἐπιέγομαι πόρρωθεν”.

Συγκλονιστική είναι και η κατακλείδα της απάντησης του Μεγάλου Βασιλείου. “Πῦρ δέ καί ξίφος καί θήρες, λέγει, καί οἱ τὰς σάρκας τέμνοντες ὄνυχες τρυφή μᾶλλον ἡμῖν εἰσιν ἢ κατὰ πληξίς. Πρὸς ταῦτα ὕβριζε, ἀπειλεί, ποίει ὅ,τι ἂν ἤ βουλομένῳ σοι, τῆς ἐξουσίας ἀπόλαυε. Ἀκουέτω ταῦτα καί βασιλεύς· ὡς ἡμᾶς γε οὐχ αἰρήσεις, οὐδέ πείσεις συνθέσθαι τῇ ἀσεβείᾳ, κἂν ἀπειλῆς χαλεπώτερα”.

Εσιώπησε και ανεχώρησε ο Μόδεστος. Τι, άλλωστε, θα μπορούσε να αντιτάξει σε τέτοιον λόγο. Όπως συγκλονιστικά είναι και τα λόγια με τα οποία ο Μόδεστος ανήγγειλε στον αυτοκράτορα το αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης:

“Ἡττήμεθα, βασιλεῦ... Κρείττων ἀπειλῶν ὁ ἀνήρ, λόγων στερρότερος, πειθοῦς ἰσχυρότερος”.

(Γρηγορίου του Θεολόγου, “Ες τον Μέγαν Βασίλειον Επιτάφιος”)

(6)

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΣΤΟΝ ΙΜΠΡΑΗΜ

“Αυτό οπού μας φοβερίζεις, να μας κόψεις και κάψεις τα καρποφόρα δέντρα μας, δεν είναι της πολεμικής έργον, διατί τα άψυχα δένδρα δεν εναντιώνονται εις κανένα, μόνον οι άνθρωποι οπού εναντιώνονται έχουνε στρατεύματα και σκλαβώνεις, και έτσι είναι το δίκαιο του πολέμου. Με τους ανθρώπους και όχι με τα άψυχα δένδρα, όχι τα κλαριά να μας κόψεις, όχι τα δένδρα, όχι τα σπίτια που μας έκαψες, μόνον πέτρα απάνω στην πέτρα να μη μείνει, ημείς δεν προσκυνούμε. Τι, τα δένδρα μας αν τα κόψεις και τα κάψεις, την γην δεν θέλει την σηκώσεις και η ίδια η γης που τα έθρεψε, αυτή η ίδια γη μένει δική μας και τα ματακάνει. Μόνον ένας Έλληνας να μείνει θα πολεμούμε, και να μην ελπίζεις πως την γην μας θα την κάμεις δική σου, βγάλ' το από το νου σου”.

Ο άνθρωπος

Από τα κείμενα που είδαμε και από τις θέσεις που έχει πάρει ο αρχαίος κόσμος –το είδαμε κι αυτό– σε βασικά θέματα της ζωής, νομίζουμε ότι θα μπορούσαμε να επαληθεύσουμε κι εμείς αυτό που από πολλούς μελετητές έχει παρατηρηθεί, ότι, δηλαδή, η Αρχαία Ελλάδα αντικρίζει πρώτ' απ' όλα τον άνθρωπο. Η φιλοσοφία της γίνεται ανθρωποκεντρική. Τον άνθρωπο αντικρίζει και η τέχνη, ο καθρέφτης κάθε λαού και κάθε καιρού. Τίποτε το υπεράνθρωπο και απόκοσμο ή υπερκόσμιο. Είναι απλώς ανθρώπινη. Ο Παρθενώνας, είπε η Ε. Hamilton, είναι ένα σπίτι πρόσφορο για μιαν ανθρωπότητα ήρεμη, άνετη, ωραία οργανωμένη, σίγουρη και για τον εαυτό της και για τον κόσμο γύρω της.

Ανθρωποκεντρική, όμως, είναι και η πολιτική. Γι' αυτό και κατακτά το πιο ανθρώπινο πολίτευμα· φτάνει στη δημοκρατία, η οποία δημιουργεί “κράτος Πρόνοιας” και προστατεύει τ' ανθρώπινα δικαιώματα αιώνες πριν τα ανακαλύψει η Ευρώπη. “Δούλος είναι εκείνος που δεν μπορεί να εκφράσει τη σκέψη του”, λέει ο Ευριπίδης. “Η Αθήνα

ήταν μια πολιτεία λόγων, λέει ο F. Droit, όπου οι λέξεις μετρούσαν περισσότερο από τα τείχη”. “Αφήστε το άτομο ελεύθερο και να έχετε εμπιστοσύνη ότι θα κάνει συνειδητά το καθήκον του”. Αυτή είναι η ελληνική ιδέα.

Η πίστη στον άνθρωπο έχει περάσει από την Αρχαία στη Νέα Ελλάδα· έχει γίνει παράδοση. Διαβάστε το κείμενο του Γιώργου Σεφέρη (ακολουθεί) και θα το διαπιστώσετε. Είναι η ομιλία του στη Στοκχόλμη την ημέρα που τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ της Λογοτεχνίας. Σας επισημαίνουμε κάποιες από τις γραμμές του. Προσέξτε τις κατά την ανάγνωση. Είναι: η γλώσσα, η παράδοση, η ανθρωπιά, η δικαιοσύνη, η λογοτεχνία, ο άνθρωπος κατά την αρχαιότητα και σήμερα.

(ε)

Γιώργου Σεφέρη ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ

Τούτη την ώρα αισθάνομαι πως είμαι ο ίδιος μια αντίφαση. Αλήθεια, η Σουηδική Ακαδημία έκρινε πως η προσπάθειά μου σε μια γλώσσα περιλάλητη επί αιώνες, αλλά στην παρούσα μορφή της περιορισμένη, άξιζε αυτή την υψηλή διάκριση. Θέλησε να τιμήσει τη γλώσσα μου, και να-εκφράζω τώρα τις ευχαριστίες μου σε ξένη γλώσσα. Σας παρακαλώ να μου δώσετε τη συγγνώμη που ζητώ πρώτα - πρώτα από τον εαυτό μου.

Ανήκω σε μια χώρα μικρή. Ένα πέτρινο ακρωτήριο στη Μεσόγειο, που δεν έχει άλλο αγαθό παρά τον αγώνα του λαού, τη θάλασσα, και το φως του ήλιου. Είναι μικρός ο τόπος μας, αλλά η παράδοσή του είναι τεράστια και το πράγμα που τη χαρακτηρίζει είναι ότι μας παραδόθηκε χωρίς διακοπή. Η ελληνική γλώσσα δεν έπαυε ποτέ της να μιλιέται. Δέχτηκε τις αλλοιώσεις που δέχεται καθετί ζωντανό, αλλά δεν παρουσιάζει κανένα χάσμα. Άλλο χαρακτηριστικό αυτής της παράδοσης είναι η αγάπη της για την ανθρωπιά· κανόνας της είναι η δικαιοσύνη. Στην αρχαία τραγωδία, την οργανωμένη με τόση ακρίβεια, ο άνθρωπος που ξεπερνά το μέτρο, πρέπει να τιμωρηθεί από τις Ερινύες. Ο ίδιος νόμος ισχύει και όταν ακόμη πρόκειται για φυσικά φαινόμενα: “Ήλιος ούχ υπερβήσεται μέτρα”, λέει ο Ηράκλειτος, “εί δέ μή, Έρινύες μιν Δίκης επίκουροι έξευρήσουσιν”.

Συλλογίζομαι πως δεν αποκλείεται ολωσδιόλου να ωφεληθεί ένας σύγχρονος επιστήμων, αν στοχαστεί τούτο το απόφθεγμα του Ίωνα φιλοσόφου. Όσο για μένα συγκινούμαι παρατηρώντας πως η συνείδηση της δικαιοσύνης είχε τόσο πολύ διαποτίσει την ελληνική ψυχή, ώστε να γίνει κανόνας και του φυσικού κόσμου. Και ένας από τους διδασκάλους μου, των αρχών του

περασμένου αιώνα, γράφει: “...θα χαθούμε γιατί αδικήσαμε...”*. Αυτός ο άνθρωπος ήταν αγράμματος· είχε μάθει να γράφει στα τριάντα πέντε χρόνια της ηλικίας του. Αλλά στην Ελλάδα των ημερών μας, η προφορική παράδοση πηγαίνει μακριά στα περασμένα όσο και η γραπτή. Το ίδιο και η ποίηση. Είναι για μένα σημαντικό το γεγονός ότι η Σουηδία θέλησε να τιμήσει και τούτη την ποίηση και όλη την ποίηση γενικά, ακόμη και όταν αναβρύζει ανάμεσα σ’ ένα λαό περιορισμένο. Γιατί πιστεύω πως τούτος ο σύγχρονος κόσμος που ζούμε, ο τυραννισμένος από το φόβο και την ανησυχία, τη χρειάζεται την ποίηση. Η ποίηση έχει τις ρίζες της στην ανθρώπινη ανάσα –και τι θα γινόμασταν αν η πνοή μας λιγότευε; Είναι μια πράξη εμπιστοσύνης– κι ένας Θεός το ξέρει αν τα δεινά μας δεν τα χρωστάμε στη στέρηση εμπιστοσύνης.

Παρατήρησαν, τον περασμένο χρόνο γύρω από τούτο το τραπέζι, την πολύ μεγάλη διαφορά ανάμεσα στις ανακαλύψεις της σύγχρονης επιστήμης και στη λογοτεχνία· παρατήρησαν πως

ανάμεσα σ’ ένα αρχαίο ελληνικό δράμα και ένα σημερινό, η διαφορά είναι λίγη. Ναι, η συμπεριφορά του ανθρώπου δε μοιάζει να έχει αλλάξει βασικά. Και πρέπει να προσθέσω πως νιώθει πάντα την ανάγκη ν’ ακούει τούτη την ανθρώπινη φωνή που ονομάζουμε ποίηση. Αυτή τη φωνή που κινδυνεύει να σβήσει κάθε στιγμή από στέρηση αγάπης και ολοένα ξαναγεννιέται. Κυνηγημένη, ξέρει πού να ’βρει καταφύγιο· απαρνημένη, έχει το ένστικτο να πάει να ριζώσει στους πιο απροσδόκητους τόπους. Γι’ αυτή δεν υπάρ-

χουν μεγάλα και μικρά μέρη του κόσμου. Το βασίλειό της είναι στις καρδιές όλων των ανθρώπων της γης. Έχει τη χάρη ν’ αποφεύγει πάντα τη συνήθεια, αυτή τη βιομηχανία. Χρωστώ την ευγνωμοσύνη μου στη Σουηδική Ακαδημία που ένωσε αυτά τα πράγματα· που ένωσε πως οι γλώσσες, οι λεγόμενες περιορισμένης χρήσης, δεν πρέπει να καταντούν φράχτες όπου πνίγεται ο παλμός της Ανθρώπινης καρδιάς· που έγινε ένας Άρειος Πάγος ικανός:

να κρίνει με αλήθεια επίσημη την άδικη μοίρα της ζωής,

για να θυμηθώ τον Σέλλεϋ, τον εμπνευστή, καθώς μας λένε, του Αλφρέδου Νομπέλ, αυτού του ανθρώπου που μπόρεσε να εξαγοράσει την αναπόφευκτη βία με τη μεγαλοσύνη της καρδιάς του.

Σ’ αυτό τον κόσμο, που ολοένα στενεύει, ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους. Πρέπει ν’ αναζητήσουμε τον άνθρωπο, όπου και να βρίσκεται. Όταν, στο δρόμο της Θήβας, ο Οιδίπους συνάντησε τη Σφίγγα, κι αυτή του έθεσε το αίνιγμά της, η απόκρισή του ήταν: ο άνθρωπος. Τούτη η απλή λέξη χάλασε το τέρας. Έχουμε πολλά τέρατα να καταστρέψουμε. Ας συλλογιστούμε την απόκριση του Οιδίποδα.

Γιώργος Σεφέρης (1963), Δοκίμες 2, σ. 159

* Γιάννης Μακρυγιάννης

Ποιο είναι στο βάθος βάθος το θέμα που απασχολεί τον ποιητή; Είναι μόνον ελληνικό; Είναι και παγκόσμιο; Αν είναι και παγκόσμιο, τότε γιατί ο ποιητής το αντικρίζει τόσο ελληνικά.

Ποια είναι η θέση του απέναντι στο θέμα, και γιατί το διαπλέκει με την επιστήμη και τη λογοτεχνία;

Πώς δικαιολογείται ο συσχετισμός του θέματος με την ελληνική παράδοση, την ελληνική γλώσσα, με την αντίληψη που έχει ο Ελληνισμός για τη δικαιοσύνη και τον άνθρωπο, με τον Οιδίποδα και τη Σφίγγα; Σημειώστε ότι ο Οιδίποδας είναι το κατεξοχήν ελεύθερο άτομο. “Παιδί του πέμπτου αιώνα, παιδί του λόγου, λύνει το ένα μετά το άλλο τα προβλήματα του ανθρώπου” με τον ορθό λόγο και όχι με την οιωνοσκοπία (= “γνώμη κυρήσας οὐκ ἀπ’ οἰωνῶν μαθῶν”).

Συζητήστε την κατακλείδα του κειμένου: “Σ’ αυτό τον κόσμο, που ολοένα στενεύει, ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους. Πρέπει ν’ αναζητήσουμε τον άνθρωπο όπου και να βρίσκεται.

Όταν, στο δρόμο της Θήβας, ο Οιδίπους συνάντησε τη Σφίγγα, κι αυτή του έθεσε το αίνιμά της, η απόκρισή του ήταν: ο άνθρωπος. Τούτη η απλή λέξη χάλασε το τέρας. Έχουμε πολλά τέρατα να καταστρέψουμε. Ας συλλογιστούμε την απόκριση του Οιδίποδα”.

Τι σημαίνει, λοιπόν, για τον Σεφέρη και τι για σας η λέξη “άνθρωπος” που και μόνο με την αναφορά της “χάλασε” το τέρας; Από πού παίρνει αυτή τη δύναμη ο άνθρωπος και πότε την παίρνει; Γράψτε, ύστερα από τη συζήτηση, ένα κείμενο κατά την επιθυμία σας και τις σκέψεις σας χωρίς περιορισμούς.

Ελπίζουμε να σας βοηθήσει το κείμενο που ακολουθεί. Είναι δανεισμένο από το βιβλίο του Πύργου Γραμματικάκη “Η κόμη της Βερενίκης”.

“Ο μετέωρος άνθρωπος –ο εξόριστος από το Θεό και το κέντρο του Σύμπαντος– γνωρίζει εντούτοις, ότι κατέχει το κέντρο του πλανήτη και το κέντρο της ίδιας του της ιστορίας. Τούτο ακριβώς, αποτελεί ένα σημείο με αδιάψευστη βαρύτητα· διότι υπονοεί έναν καινούριο ανθρωπισμό, χωρίς στηρίγματα θρησκευτικά ή τον ρομαντισμό της άγνοιας. Ο μετέωρος άνθρωπος υποπτεύεται ήδη ότι, μόνο ένας κόσμος που ξεκινά από αυτόν και καταλήγει στον άλλο –τους άλλους μετέωρους ανθρώπους– έχει κάποια λογική υπάρξεως ή δυνατότητα να επιβιώσει. Αυτή είναι η προσωπική ευθύνη αλλά και η χάρις του: Τον μετέωρο άνθρωπο θα ισορροπήσει μόνο το άπλωμα του χεριού του στους άλλους κατοίκους του πλανήτη, και στη φύση ή τη θάλασσα που υπήρξαν μάρτυρες στη γένεσή του. Μόνο που αν αυτό γίνει τώρα, θα είναι ένα χέρι, όχι οδηγούμενο από την ιστορία ή το φόβο της τιμωρίας αλλά από βαθύτατη γνώση. Την μόνη ικανή, μαζί με τον έρωτα ή την Τέχνη, να υπερβεί το δέος και το Κενό”.

Ο άηλος άνθρωπος

Αυτή η πορεία, όμως, του μετέωρου ανθρώπου προς τον άλλο μετέωρο άνθρωπο, για να δώσουν τα χέρια, πώς θα γίνει; Ο καθένας μας θα μπορούσε, βέβαια, να σκεφτεί πολλούς τρόπους και πολλούς δρόμους. Το κείμενο που ακολουθεί δείχνει έναν από αυτούς. Είναι ο δρόμος της παιδείας και του σεβασμού της ελευθερίας του άλλου ανθρώπου και του άλλου λαού.

Έχει γραφεί από τον μεγάλο μας παιδαγωγό Αλέξανδρο Δελμούζο και αναφέρεται, όπως και ο τίτλος του δηλώνει, στην παιδεία και την εθνική μόρφωση των λαών της Βαλκανικής. Είναι το απόσπασμα από την εισήγηση την οποία παρουσίασε ο Δελμούζος στην πρώτη Βαλκανική Διάσκεψη, που είχε οργανωθεί στην Αθήνα το 1930 με την πρωτοβουλία του διακεκριμένου πολιτικού Αλέξανδρου Παπαναστασίου. Πρόκειται για μια λαμπρή στιγμή της νεότερης ελληνικής ιστορίας κατά την οποία δύο επώνυμοι Έλληνες, ο πατέρας της νεότερης παιδαγωγικής στην Ελλάδα, ο Δελμούζος, και ο πατέρας της Δημοκρατίας, ο Παπαναστασίου, συνεργάζονται και κάνουν το άνοιγμα προς τα Βαλκάνια με σκοπό τη συμφιλίωση και την ειρηνική συμβίωση των λαών τους. Στη συγκεκριμένη εισήγηση η προσέγγιση επιδιώκεται μέσα από το σχολείο και την παιδεία. Το όραμα Παπαναστασίου και Δελμούζου πλαταίνει, για ν' αγκαλιάσει τα Βαλκάνια πολύ πριν η Ευρώπη μελετήσει την Οικονομική της Ένωση. Αποτελεί κι αυτή η προσπάθεια ένα χαρακτηριστικό δείγμα/γνώρισμα της οικουμενικότητας του ελληνικού πνεύματος.

Διαβάστε την εισήγηση και επισημάνετε τα χωρία που παρουσιάζουν δυσκολίες στην κατανόηση του περιεχομένου τους, για να τα συζητήσετε ύστερα από την ανάγνωση.

(στ)

Αλέξανδρου Δελμούζου ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΗ

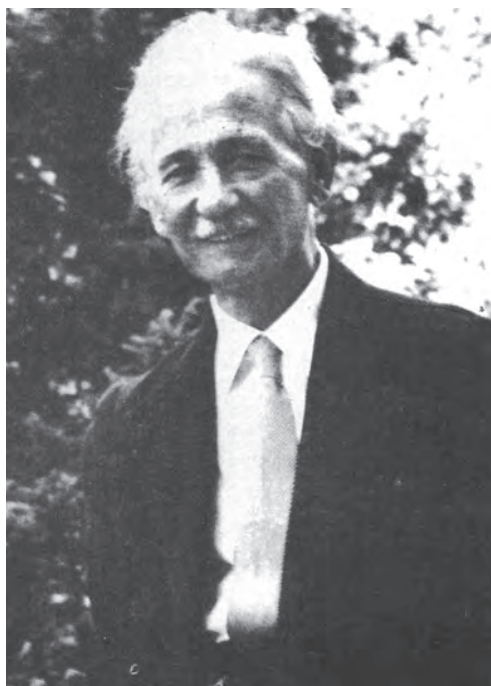
1. Το θέμα μου ήταν πώς πρέπει να μεταρρυθμιστή η διδασκαλία της ιστορίας στα σχολεία σύμφωνα με την ανάγκη που έφερε και την πρώτη Βαλκανική Διάσκεψη. Είναι μια ανάγκη που περνά τα βαλκανικά σύνορα και τη νιώθουν σήμερα έντονη όλοι οι λαοί: το αλληλοφάγωμα να παραμερίσει εμπρός στη φιλική συνεννόηση και τη συνεργασία τους, με το σκοπό να υψωθή η ανθρώπινη ζωή και ο πολιτισμός της.

Όταν όμως αντικρύζει κανείς το μάθημα της ιστορίας απ' αυτή την άποψη, βλέπει πως δεν είναι μονάχα αυτό που αντιμαχόταν και αντιμάχεται την καθολική ανάγκη των λαών για συνεννόηση και συνεργασία, παρά ολόκληρο το σχολείο με τα πολυποίκιλα μέσα που διαθέτει. Την παιδεία γενικά, και προπάντων τη βαλκανική, την εξουσίαζε, ως τώρα τουλάχιστο –αλλού περισσότερο κι' αλλού λιγότερο– ένα πνεύμα αντίθετο, που από χίλιες δυο πηγές πότιζε την ψυχή των παιδιών μας από την πιο μικρή τους ηλικία. Τέτοιο πνεύμα δεν ήταν βέβαια μονάχα σχολικό, αλλά κυριαρχούσε σε όλη την κοινωνία από πολύχρονη παράδοση που την είχαν θρέψει ιστορικές, πολιτικές κ.ά. συνθήκες. Το σχολείο όμως το καλλιεργούσε πιο συστηματικά· και πιο αποτελεσματικά, το έκανε ψυχική δύναμη, γιατί μ' αυτό έπλαθε την παιδική ψυχή. Ολόκληρο το πνεύμα αυτό συγκεντρώνεται στον όρο εθνική μόρφωση. Το μάθημα της ιστορίας είναι μόνο ένα μέσο, σπουδαιότατο βέβαια, αλλά ένα μέσα σε πολλά άλλα.

Γι' αυτό αναγκάστηκα να δώσω στο θέμα μου το γενικότερο τίτλο “παιδεία και εθνική μόρφωση”.

2. Στα νεώτερα χρόνια, παντού για απώτερο σκοπό της παιδείας έβαζαν τον ηθικό χαρακτήρα. Ήταν μια έννοια με ωρισμένο ηθικό περιεχόμενο, με ωρισμένες ηθικές αρχές, που σύμφωνα μ' αυτές έπρεπε να μορφωθεί το άτομο. Γυρεύαμε να συνηθίσουμε το άτομο στην κοινωνική αρετή: να μην κάνει στον άλλον ό,τι δε θα ήθελε και οι άλλοι να του κάνουν και πιο πολύ: να κάνει για τον διπλανό του ό,τι θα ήθελε να του κάνουν και κείνος. Γυρεύαμε αλληλοβοήθεια, αγάπη, ειλικρίνεια, τιμιότητα, δικαιοσύνη κτλ., αρετές που δίνουν την έννοια του ανθρωπισμού.

Ο ανθρωπισμός όμως αυτός περιοριζόταν, έπρεπε να περιορίζεται μέσα στα όρια τα κρατικά. Κανόνιζε τις σχέσεις του ατόμου κυρίως προς τα άτομα που ανήκαν στο ίδιο κρατικό ή και εθνικό συγκρότημα. Όσο για τις σχέσεις όμως των κρατών και των εθνικών ομάδων μεταξύ τους, και μάλιστα με τις γειτονικές, εκεί είχαμε άλλο ηθικό μέτρο, άλλες ηθικές αρχές, συχνότατα αντίθετες με τις ενδοκρατικές.

Οι άλλοι λαοί, και προπάντων οι γειτονικοί, ήταν για το σχολείο και τα παιδιά του ή αδιάφοροι ή το πιο πολύ εχθρικοί: εχθροί εμπρός σε μας τιποτένιοι, απολίτιστοι, αρπαχτικοί, γεμάτοι ελαττώματα και κακίες: εχθροί φανατικοί που έπρεπε να λείψουν από το πρόσωπο της γης για να ζήσουμε εμείς. Υπερτίμηση του εαυτού μας, εθνικό μονοπώλιο κάθε αρετής, ξιπασμός εθνικός, αδιαφορία ή υποτίμηση και πιο πολύ περιφρόνηση των άλλων, μίσος ή εκδίκηση, αυτό ήταν συχνότατα το κύριο περιεχόμενο της εθνικής αγωγής. Το σχολείο συνειδητά έπρεπε να καλλιεργή με όλα του τα μέσα πολλά συναισθήματα, ιδέες και ιδιότητες αντίθετες με τον ενδοκρατικό ανθρωπισμό. Έτσι την ιδεολογία του, την εργασία του τη χαρακτηρίζει μια βαθύτατη εσωτερική αντίφαση.

Όλη η πνοή του σχολείου ήταν τέτοια. Ο κάθε λαός δεν έχει παρά να θυμηθί πολλά από τα τραγούδια που τραγουδούσε στο σχολείο του, από τα ποιήματα που του μάθαιναν, από τους ρητορικούς λόγους που άκουγε, από τις σχολικές γιορτές που γιόρταζε κλπ. κλπ. Το πνεύμα αυτό καθρεφτιζόταν και στα αναγνωστικά του βιβλία, το βοηθούσε η θρησκευτική διδασκαλία και κο-

ρυφωνόταν στο μάθημα της ιστορίας. Η ιστορία, όχι μόνο στη δημοτική αλλά και στη μέση παιδεία, ήταν κυρίως πολιτική ιστορία, και ακόμα πιο περιορισμένη ιστορία πολέμων που έκαναν φανατικοί εχθροί μεταξύ τους: ο δίκαιος και ο γενναίος από τη μια μεριά, κι απ' την άλλη ο άδικος και ο δειλός. Σ' αυτή και τους ήρωές της συγκεντρωνόταν σχεδόν ολόκληρη η εθνική ζωή, ενώ οι άλλες της εκδηλώσεις περνούσαν άγνωστες ή παραμερισμένες. Τέτοια ιστορία άνοιγε στην παιδική ψυχή την προοπτική για το μέλλον του τόπου της. Δεν μπορούσε παρά να είναι ένα μέλλον που θα έσταζε αίμα.

3. Όπως είπα, τέτοιο πνεύμα ήταν χυμένο σε όλη την ατμόσφαιρα, το είχε θρέψει πολύχρονη παράδοση, και μάλιστα παράδοση ιερώτατη, όπου τύχαινε να πηγάζει από αγώνες απελευθερωτικούς. Γιατί η πηγή του ήταν τότε βαθιά βιολογική ανάγκη. Έτσι το σχολείο ακολουθώντας συστηματοποιούσε χωρίς καν την παραμικρή ανησυχία για την αντίφαση που έκρυβε συχνά μέσα του. Η αντίφαση όμως αυτή έγινε τραγικά συνειδητή με τον παγκόσμιο πόλεμο και τις τρομαχτικές του συνέπειες. Χρόνια χυνόταν το αίμα και για ώριμο καρπό μάς έδωσε μια δυστυχία καθολική, που θα δέρνη τους λαούς και προπάντων τους μικρούς για χρόνια πολλά. Νικητές και νικημένοι σα να ξύπνησαν εμπρός σε μια πραγματικότητα που δεν την φαντάζονταν πριν. Αποτέλεσμα ένας βαθύτερος κλονισμός στις παραδομένες αξίες του πολιτισμού, προπάντων τις ηθικές, και απάνω απ' όλα στην αξία την εθνική, όπως παρουσιαζόταν συχνότατα ως τότε. Δεν έχουν λόγο οι λαοί ν' αλληλοσφάζονται, για να βουτιούνται βαθύτερα στη δυστυχία. Ο πόλεμος πρέπει να λείψει πια, το μίσος ανάμεσα σε κράτη και εθνικές ομάδες να παραμερίσει

στη φιλική συνεννόηση, στη συνεργασία και στην αγάπη. Έτσι το περιεχόμενο της εθνικής αγωγής που είδαμε πριν σωριάστηκε ολότελα.

Ο κλονισμός όμως, όπως είπα, ήταν βαθύτερος, και δεν ερχόταν μόνο απ' έξω, από τις σχέσεις των κρατών μεταξύ τους, αλλά και από μέσα, και κυρίως από μέσα. Γιατί με τον παγκόσμιο πόλεμο έγινε πιο χτυπητή και πιο συνειδητή και μια άλλη αντίφαση, ενδοκρατική αυτή. Ο ξιπασμός, η άγνοια, η αδιαφορία ή η υποτίμηση και η αδικία δεν περιορίζονται στις σχέσεις των λαϊκών ομάδων μεταξύ τους, αλλά χαρακτηρίζουν σε πολλά και τις σχέσεις που έχουν οι διάφορες κοινωνικές τάξεις και ομάδες μέσα στο ίδιο εθνικό ή κρατικό συγκρότημα. Ο ενδοκρατικός ανθρωπισμός φάνηκε πως ήταν σε πολλά, λόγια μονάχα. Την αντίφαση αυτή την είχαμε αλλού εντονότερη και αλλού μικρότερη, ακόμη και στην παιδεία, και προπάντων στην οργάνωσή της. Η μέση παιδεία ήταν για λίγους, που τους είχε ευνοήσει όχι το φυσικό τους, αλλά η τύχη, γιατί έτυχε δηλ. να έχουν τα οικονομικά μέσα. Για το λαό ήταν μόνο η δημοτική παιδεία, κι' αυτή κατ' εξοχήν στα Βαλκάνια λιγόχρονη και φτωχή έδινε μονάχα λίγα ψίχουλα στα παιδιά, πολλά πεινασμένα και αρρωστιάρικα. Τέτοια συνείδηση –δυναμωμένη από επανάσταση εσωτερική σε χώρα μεγάλη όπου οι αντιθέσεις ήταν οξύτατες– κλόνησε ακόμα περισσότερο τις ηθικές προπάντων αξίες, έφερε με τις αντιθέσεις χάος ηθικό, και μαζί με το σώριασμα της εθνικής αγωγής κλονίστηκε σε πολλούς ακόμα και το βαθύτερο νόημα του εθνισμού. Όχι μόνο η εθνική αγωγή με το περιεχόμενο που είδαμε πρέπει να λείψει, αλλά και η εθνική ομάδα –και όπου ακόμα έχει αυθύπαρκτη οργάνωση– να διαλυθεί, ο εθνισμός να παραμερίσει εμπρός σ' έναν καθολικό ανθρωπισμό.

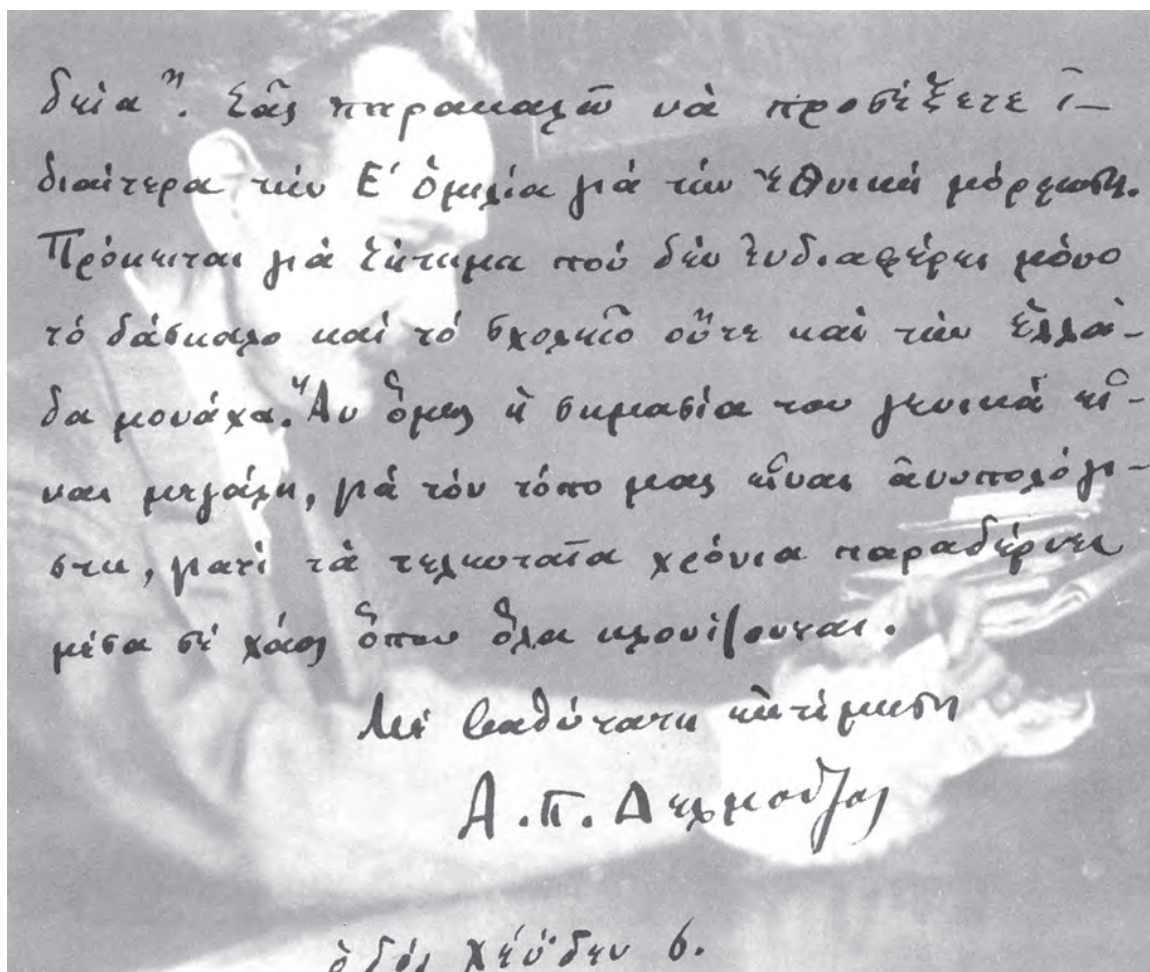
4. Τέτοιος κλονισμός είχε τον αντίχτυπό του και στο σχολείο, και το σχολείο γενικά τρικλίζει σήμερα αβέβαιο έχοντας χάσει την πίστη του. Το έργο του, οι δάσκαλοί του και τα παιδιά του ζουν σε χάος, όπου πετιούνται από τη μίαν άκρη στην άλλη, ενώ οργανωμένες ομάδες, που τις χωρίζουν οι πιο μεγάλες αντιθέσεις, γυρεύουν να κατακτήσουν την παιδεία, να την κάνουν όργανό τους. Τι έχει να κάμη η παιδεία σε τέτοια κατάσταση; Σύμφωνα με το θέμα μου θα περιορίσω την απάντησή μου στην εθνική μόρφωση, αν και τέτοιος περιορισμός είναι δύσκολος και κάποτε αδύνατος μέσα στη συνύφανση που είναι μπλεγμένα τα κοινωνικά φαινόμενα. Θα κρατήση η παιδεία την εθνική μόρφωση με το περιεχόμενο που είχε πριν, όπως το θέλουν ακόμα μερικοί κύκλοι, ή προχωρώντας στην άλλη άκρη θ' αρνηθή γενικά κάθε εθνική μόρφωση; Και στα δυο ερωτήματα η απάντηση είναι αρνητική.

Η ανθρώπινη ζωή, όσο φτάνει η ιστορία, πάντα φανερωνόταν με ορισμένο ομαδικό χρώμα και όχι αχρωμάτιστη. Και πολύ περισσότερο σήμερα η ανθρωπότητα δεν είναι αχρωμάτιστη και ανοργάνωτη μάζα, ένα τυχαίο άθροισμα ανθρώπων, παρά ένα σύνολο από διάφορους λαούς. Στην προσπάθεια που κάνει καθένας τους για να συντηρήση τον εαυτό του, πραγματώνει η ανθρωπότητα το ένστικτο για τη

Επάνω: Δελμούζος, Γληνός, Τριανταφυλλίδης (Αθήνα, 1915)

Κάτω: Σκληρός, Δελμούζος, Τριανταφυλλίδης στην Ιένα, 1907

δική της αυτοσυντήρηση. Στον καθένα τα μέλη του έχουν πολλά κοινά στοιχεία μεταξύ τους, και αυτά τους ορίζουν μια ξεχωριστή ψυχολογία και ιδιοσυγκρασία, την εθνική τους φυσιογνωμία. Με τα στοιχεία αυτά είναι ζυμωμένη όλη η ύπαρξη του ατόμου, μ' αυτά αισθάνεται, σκέπτεται, ζει. Γι' αυτό ο κάθε άνθρωπος ζει αληθινά και εντατικά τον εαυτό του κυρίως στον τόπο, στο έθνος, που ασύνειδα τον έχει μορφώσει. Το ίδιο και ο ανθρώπινος πολιτισμός δεν είναι κάτι αόριστο και αχρωμάτιστο, αλλά η συνισταμένη από εθνικούς πολιτισμούς. Ανθρώπινη γλώσσα είναι η τουρκική, η βουλγαρική, η σερβική, η ελληνική κτλ. και όχι η εσπεράντο. Στους εθνικούς πολιτισμούς έχει αποθέσει η ανθρωπότητα τους θησαυρούς της, και σ' αυτούς βρίσκομε ζωντανές τις ανθρωπιστικές αξίες, όσες δηλαδή δεν αντιμάχονται την ηθική.

Από τα παραπάνω βγαίνει πως ο εθνισμός δεν είναι αυθαίρετο δημιούργημα της φαντασίας ή απλή υπηκοότητα που μπορούμε να την πετάξωμε ή να την αντικαταστήσωμε όπως εμείς θέλωμε. Γιατί κανένας μας δεν μπορεί να ξεριζώσει τον εαυτό του, την υπόστασή του, τη ζωή του. Και ακόμα βγαίνει πως δεν μπορεί να σταθή, ούτε να νοηθή καν μόρφωση, και πολύ λιγώτερο παιδεία, που να μην έχη εθνικό χρώμα, που να μην είναι εθνική. Το άτομο μόνο και μόνο γιατί γεννιέται και μεγαλώνει σε ωρισμένη λαϊκή ομάδα και τόπο, παίρνει βαθύτατα εθνική σφραγίδα, μορφώνεται εθνικά και χωρίς το σχολείο.

5. Έτσι περιεχόμενο της εθνικής αγωγής γίνεται η συστηματική καλλιέργεια των αγαθών του πολιτισμού και η συστηματική γνώση του τόπου απ' όλες του τις απόψεις. Η παιδεία όμως, αν θέλη να πετύχη το σκοπό της και να βοηθήσει για ένα καλύτερο μέλλον και του τόπου της και της ανθρωπότητας, πρέπει και στο αυτονόητο αυτό περιεχόμενο να δουλέψη με ωρισμένες αρχές που πηγάζουν από το σκοπό

της, και την έννοια της εθνικής αγωγής να τη βαθύνει και την πλατύνει. Να την πλατύνει και προς τα μέσα και έξω από τα σύνορα των λαών.

Όσο φτωχή και αν είναι η πραγματικότητα όπου δουλεύει ένα σχολείο, το δάσκαλό του πρέπει να τον εμπνέει ένα ιδανικό: ο ανθρωπισμός, ο καθολικός ανθρωπισμός. Να βοηθάει κι' αυτός με το έργο του να υψώνεται ολοένα και περισσότερο η ανθρώπινη ζωή και ο πολιτισμός της. Ένα ιδανικό χωρίς τέρμα, γιατί δεν έχει τέρμα ο δρόμος της ανθρώπινης ψυχής. Σ' αυτόν ένας δρόμος φέρνει: η σωστή εθνική μόρφωση. Γιατί ανθρωπότητα είναι όλοι οι λαοί μαζί, και η ζωή της υψώνεται όταν ανεμπόδιστη και αυθόπαρκτη η κάθε εθνική ομάδα αγωνίζεται για την εσωτερική της ανάπτυξη, και πιο πέρα για το ιδανικό της εγώ. Και δεν υπάρχει ομάδα που από τη δική της άποψη, με το δικό της τύπο, να μη βάζει ένα πολύτιμο πετράδι στον κοινό σκοπό όλων. Η καθεμιά τους κρύβει μέσα της άπειρα στοιχεία, που κανείς δεν ξέρει τι μπορεί να δώσουν. Όταν όμως το ένα έθνος εμποδίζει την ατομική, την ιδιότυπη ανάπτυξη του άλλου, όταν του πατά την αυθυπαρξία του, εμποδίζει την ανθρώπινη γενικά ζωή να υψωθεί, καταστρέφει τον κοινό σκοπό, το δικό του σκοπό. Γι' αυτόν φτάνει η αυτοσυντήρησή του και η εντατική καλλιέργεια του εαυτού του. Έτσι στην κάθε εθνική ομάδα οι άλλες δεν είναι, δεν πρέπει να είναι αδιάφορες ή εχθρικές, παρά συνεργάτες που αγωνίζονται για τον ίδιο σκοπό, συνεργάτες που πρέπει να τους γνωρίσει, να τους εκτιμήσει σωστά και να τους βοηθήσει.

6. Έτσι βλέπω το νόημα της εθνικής αγωγής, της συστηματικής προσπάθειας για τη μόρφωση του ατόμου και του λαού με απώτερο σκοπό τον καθολικό ανθρωπισμό. Είναι μια προσπάθεια που θ' απλώνεται από τα μέσα προς τα έξω με ψυχολογική αναγκαιότητα, όταν και μέσα στο κράτος, στις σχέσεις ατόμων και ομάδων μεταξύ τους, είναι ουσιαστική και στηρίζεται σε πράγματα. Μ' αυτόν βέβαια τον τρόπο το νόημα της εθνικής αγωγής απλώνεται και έξω από τα όρια και τη δύναμη του σχολείου, και βάζει σκοπό που πρέπει να τον υπηρετήσουν και να συνεργαστούν γι' αυτόν και άλλοι πολλοί παράγοντες, ο καθένας από τη δική του άποψη. Μέσα σ' αυτούς ένας από τους σημαντικούς είναι η παιδεία και η άποψή της. Αυτή, αν και οι αντιθέσεις και οι δυσκολίες που παρουσιάζει η σημερινή πραγματικότητα για τέτοιο δρόμο είναι τεράστιες, μπορεί παρ' όλα αυτά να δουλέψει πιο αποτελεσματικά από τους άλλους, γιατί πηγαίνει στο βάθος, στην πηγή των αντιθέσεων, στην ανθρώπινη ψυχή και τις αδυναμίες της. Φτάνει μόνο να σταθή στέρεα στη δική της άποψη και στο δικό της έργο. Και δικό της έργο είναι η ψυχική καλλιέργεια του ανθρώπου, κάτι δηλαδή που δεν γίνεται απότομα από τη μια μέρα στην άλλη, αλλά είναι αδιάκοπη προσπάθεια που δε βρίσκει ποτέ τα όριά της. Για την παιδεία βήμα το βήμα θα υψώνεται η ανθρωπότητα, όσο πιο πολύ θα δουλεύεται η ψυχή του ανθρώπου και όσο βαθύτερα θα ποτίζεται με την αγάπη και την καλοσύνη.

7. Σύμφωνα με τέτοιο πνεύμα και κατεύθυνση έχει να συμμορφωθεί η διδασκαλία στα ιστορικοφιλολογικά προπάντων

Ο Δελμούζος με τη σύζυγό του στην Ελβετία, 1909.

μαθήματα. Αγγίζω μόνο το ζήτημα των αναγνωστικών βιβλίων, για να επιμείνω περισσότερο στο πρόβλημα της ιστορίας που είναι και πολύ δυσκολότερο. Τ' αναγνωστικά των σχολείων πρέπει ν' αφήσουν υλικό που εμποδίζει τη σωστή εκτίμηση και του εαυτού μας και των άλλων, και από την άλλη μεριά να περιλάβουν υλικό πολύτιμο, που ασφαλώς έχει ο πολιτισμός κάθε τόπου, αλλά τώρα μένει ανεκμετάλλευτο. Στη μέση μάλιστα παιδεία, όσο και αν κέντρο θα είναι ο εθνικός πολιτισμός κάθε τόπου, το υλικό πρέπει ν' απλώνεται και σε νεώτερους πολιτισμούς άλλων λαών. Αυτό γίνεται βέβαια εν μέρει και τώρα με τη διδασκαλία της ξένης γλώσσας και μεγάλων ξένων λογοτεχνημάτων στα γυμνάσια. Σε μας όμως μπορεί ν' απλωθή και στους δικούς μας τους βαλκανικούς πολιτισμούς, και να παίρνη ο ένας από τον άλλον υλικό χαρακτηριστό και με ξεχωριστή μορφωτική σημασία. Και πιο πολύ ακόμα: θα μπορούσαν να μεταφραστούν ύστερα από συνεννόηση των ειδικών διαλεχτά έργα από το βαλκανικό πολιτισμό επίτηδες για τις σχολικές βιβλιοθήκες. Μ' αυτόν τον τρόπο θα βοηθηθή πολύ και το μάθημα της ιστορίας.

Στο μάθημα της ιστορίας πρέπει να γίνει μεγαλύτερη και πιο ουσιαστική αλλαγή. Πρέπει να λειψή η αποκλειστικότητα, η μονομέρεια και ο υποκειμενισμός.

8. Εκτός από τη διδασκαλία και την άλλη ζωή του σχολείου, όπως δόθηκε σε γενικές γραμμές παραπάνω, το ίδιο πνεύμα μπορούν ακόμη να το υπηρετήσουν και άλλα μέτρα, καθώς π.χ. από καιρό σε καιρό ειδικά εκπαιδευτικά συνέδρια της Βαλκανικής, ταξίδια των εκπαιδευτικών στις γειτονικές χώρες, ακόμα και των φοιτητών κτλ., μέτρα που από καιρό αλλού έχουν αρχίσει να τα εφαρμόζουν. Το κύριο όμως είναι παντού ν' αλλάξει για το σχολείο το νόημα της εθνικής αγωγής, αίτημα κάθε άλλο παρά ουτοπιστικό. Γιατί στηρίζεται σε μια κοινή συνείδηση, που από καιρό έχει ξυπνήσει και που ολοένα γίνεται εντονότερη και γυρεύει ανήσυχη να βρη την πιο σωστή ενδοκρατική και διεθνική μορφή της. Είναι η συνείδηση που στηρίζεται στην αρχή πως ο κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα να ζήσει και ν' αναπτύξει ελεύθερα τον εαυτό του και πως όλοι οι άνθρωποι έχουν το ίδιο δικαίωμα στη ζωή.*

ανθρωπισμός: 1) Η αντίληψη της Αναγέννησης ότι η σωματική, η πνευματική και η ψυχική αγωγή του ανθρώπου πρέπει να στηρίζονται στη μελέτη της ελληνικής και της λατινικής αρχαιότητας. Δηλαδή σκοπό του έχει ο ανθρωπισμός (απόδοση στα Ελληνικά του αναγεννησιακού όρου *ουμανισμός*) να μελετήσει τον αρχαίο κλασικό κόσμο πάνω στην ορθολογική και κριτική του διάσταση και να υψώσει με τις αξίες που εκείνος καλλιέργησε το ανθρώπινο πνεύμα. Αυτές οι σπουδές στη Δυτική Ευρώπη ονομάστηκαν *humanitatis studia* (=ανθρωπιστικές σπουδές). Ειδικότερα ο όρος ουμανισμός αποτελεί μεταφορά στην ελληνική γλώσσα του λατινογενούς όρου *humanismus*, ο οποίος προήλθε από το επίθετο *humanus* -a -um (ανθρώπινος, η, ο), το οποίο, πάλι, προήλθε από το ουσιαστικό *homo*, -inis (= άνθρωπος). 2) Τρόπος σκέψης που δίνει έμφαση στον άνθρωπο, στις αξίες του και στην αντιμετώπιση των προβλημάτων του. “Ανθρωπισμός θα ειπεί, λέει ο Δελμούζος, να πλάθουμε ανθρώπους με γερό και ωραίο σώμα, με καθαρό στοχαστικό νου, με δυνατή θέληση και σεβασμό και αγάπη στους συνανθρώπους των”. 3) Παράλληλα, όμως, ο ανθρωπισμός είναι και στάση ζωής που θεωρεί τον άνθρωπο πρώτη αξία της ζωής.

Συζητήστε τον ενδοκρατικό και τον καθολικό ανθρωπισμό, όπως προκύπτουν από την εισήγηση που μελετάτε.

* Διατηρήθηκε η ορθογραφία του κειμένου.

Εθνισμός: Όρος που πλάστηκε από το ουσιαστικό *έθνος* στις αρχές του 19ου αιώνα. Δηλώνει τον αγνό πατριωτισμό, τη φιλοπατρία, τη συνείδηση ότι ανήκουμε σε κάποιο έθνος και μαζί το πατριωτικό αίσθημα που εκπηγάει από αυτήν τη συνείδηση. Γνώρισμά του βασικό είναι η προσήλωση στα ιδεώδη ενός έθνους, χωρίς, ωστόσο, να περιφρονούνται ως υποδεέστερα τα άλλα έθνη. Δεν παρουσιάζει επεκτατικές τάσεις. Πρόκειται για αντίληψη που διακρίνεται από ευγένεια και υγεία κοινωνική. Δεν διαιρεί τους λαούς, αλλά τους ενώνει.

Εθνικισμός: Προέρχεται από το όνομα *εθνικός*, το οποίο ανάμεσα στις άλλες σημασίες είχε αποκτήσει, από την αρχαιότητα ακόμη και τη σημασία του *ειδωλολάτρη*. *Εθνικοί* ονομάστηκαν κατά τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους οι ειδωλολάτρες, και μάλιστα οι Έλληνες. Στην Παλαιά Διαθήκη εθνικοί λέγονταν όσοι ανήκαν στα έθνη, ήταν δηλαδή οι άλλοι λαοί της γης εκτός από τον λαό του Ισραήλ, ο οποίος διεκδικούσε για τον εαυτό του τον “έναν και αληθινό Θεό”. Η ηθελημένη αυτή διάκριση συσπείρωνε τους Εβραίους. Από τη φύτρα του, επομένως, ο εθνικισμός έφερε φορτίο αρνητικό: σήμα θρησκευτικού φανατισμού.

Σήμερα ο όρος εθνικισμός σημαίνει την παθολογική προσήλωση στο έθνος και στα εθνικά ιδεώδη και όταν ακόμη αυτά πραγματώνονται σε βάρος των άλλων εθνών. Χωρίζει, έτσι, τα έθνη σε ανώτερα και κατώτερα και δηλώνει τις επεκτατικές προθέσεις. Ωστόσο ο εθνικισμός με την υποχώρηση του **εθνισμού** φορτίστηκε και θετικά. Πάντως, μετά τη δεκαετία του 1980, ύστερα από την κατάρρευση των κομμουνιστικών καθεστώτων και την αναβίωση των κάθε είδους εθνικισμών που συγκλόνισαν και συγκλονίζουν τον κόσμο, επανέρχεται ο όρος **εθνισμός**, για να δηλώσει τον αγνό πατριωτισμό. Ανακτά ο εθνισμός το χαμένο έδαφος, ενώ ο **εθνικισμός** περιορίζεται στην πρώτη του σημασία την αρνητική: δηλώνει τις επεκτατικές βλέψεις και τάσεις. Συνώνυμος του εθνικισμού είναι ο **σοβινισμός**. Δηλώνει κι αυτός τον φανατικό πατριωτισμό, ο οποίος συνοδεύεται από βλέψεις και τάσεις επεκτατικές. Ο όρος πλάστηκε από το όνομα του Γάλλου εθνικιστή N. Chauvin, ο οποίος έζησε κατά την εποχή του Μ. Ναπολέοντα.

Χρησιμοποιήστε μέσα σε φράσεις / προτάσεις / περιόδους λόγου ή και μέσα σε ευρύτερα κείμενα τις λέξεις: *εθνικός, εθνικισμός, εθνικιστής/εθνικίστρια, εθνικιστικός, εθνικοποίηση, εθνικοαπελευθερωτικός, εθνικοσοσιαλισμός, εθνολογία, εθνογραφία, διεθνής, διεθνιστής, διεθνισμός*. Συμβουλευτείτε, όπου χρειάζεται, λεξικό.

Συνόδευσε όσο μπορείς περισσότερα ουσιαστικά με το επίθετο **εθνικός**. Παραδείγματα: *εθνικές παραδόσεις, εθνικό πένθος, εθνικός δρυμός, εθνικός ύμνος, εθνική άμυνα, εθνική οικονομία...* Συνέχισε.

Ο τρόπος με τον οποίο διαπαιδαγωγούνται και σήμερα ακόμη οι μαθητές στα σχολεία του κόσμου δεν είναι, κατά τον Δελμούζο, ο ενδεδειγμένος για την προσέγγιση των λαών, και για την πνευματική και την ειρηνική τους συμβίωση. Είναι αρνητικός. Μπορείτε να πείτε γιατί; Αναπτύξτε, εν συνεχεία, σε γραπτό λόγο, με ποιον τρόπο προτείνει ο Δελμούζος να σβήσει αυτός ο αρνητισμός, με ποιον τρόπο, δηλαδή, προτείνει να αλλάξει το αρνητικό κλίμα που επικρατεί στα σχολεία των κρατών· ποια μέτρα οφείλουν να πάρουν οι λαοί, ώστε να δημιουργηθούν στα σχολεία τους οι κατάλληλες προϋποθέσεις για έναν καθολικό ανθρωπισμό;

Συζητήστε το θέμα *εθνισμός και καθολικός ανθρωπισμός*. Ποιο νόημα έχουν οι λόγοι του Δελμούζου: *“Δεν μπορεί να σταθεί, ούτε να νοηθεί καν μόρφωση, και πολύ λιγότερο παιδεία, που να μην έχει εθνικό χρώμα, που να μην είναι εθνική”*;

Ο Δελμούζος κλείνει την εισήγησή του με τα λόγια: *“Κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα να ζήσει και να αναπτύξει ελεύθερα τον εαυτό του και όλοι οι άνθρωποι έχουν το ίδιο δικαίωμα στη ζωή”*. Πώς βρίσκετε αυτήν τη θέση για την εποχή της; Πέρασαν από τότε εβδομήντα χρόνια· ισχύει σήμερα; Θα είχατε να προτείνετε μια άλλη θέση περισσότερο προχωρημένη; Έκαμε βήματα ο άνθρωπος στο χρόνο που πέρασε; Δείτε το θέμα με φόντο τα σημερινά Βαλκάνια. Προσπαθήστε να καταλάβετε. Συζητήστε. Αιτιολογήστε τις θέσεις σας. Αναλύστε την κατάσταση.

Και κάτι ακόμη. Νομίζετε ότι μπορεί να βοηθήσει τη συζήτησή σας η άποψη του Δελμούζου ότι ο σημαντικότερος παράγοντας, που μπορεί να συντελέσει στη μόρφωση των ατόμων και των λαών με απώτερο σκοπό άτομα και λαοί να πορευτούν προς τον καθολικό ανθρωπισμό, είναι η παιδεία; *“Δικό της έργο, θα πει, είναι η ψυχική καλλιέργεια του ανθρώπου, κάτι δηλαδή που δε γίνεται απότομα από τη μια μέρα στην άλλη, αλλά είναι αδιάκοπη προσπάθεια που δε βρίσκει ποτέ τα όριά της. Για την παιδεία βήμα το βήμα θα υψώνεται η ανθρωπότητα, όσο πιο πολύ θα δουλεύεται η ψυχή του ανθρώπου και όσο βαθύτερα θα ποτίζεται με την αγάπη και την καλοσύνη”*.

Αναπτύξτε μία από τις δύο ακόλουθες προτάσεις:

Παρουσιάστε συνοπτικά σε συνεχή λόγο: ποιο είναι το πρόβλημα που θέτει ο εισηγητής με την εισήγησή του, ποια λύση προτείνει, πώς μεθοδεύει αυτήν τη λύση και ποια επιχειρήματα επικαλείται. Ποια είναι η δική σας θέση απέναντι στο πρόβλημα και απέναντι στη θέση του εισηγητή: συμφωνείτε μαζί του; διαφοροποιείστε; διαφωνείτε; Σε κάθε περίπτωση αιτιολογήστε τη θέση σας.

Παρουσιάστε συνοπτικά και σε συνεχή λόγο τις θέσεις, τη συλλογιστική και τις προτάσεις του Δελμούζου, που θα βοηθήσουν την προσέγγιση των σχολείων και των λαών της γης.

Αναζητήστε και παρουσιάστε την αποδεικτική διαδικασία του κειμένου.

Υπογραμμίστε και αναλύστε τις ειδικές λέξεις με τις οποίες πλέκεται ο εννοιολογικός ιστός του κειμένου: εθνισμός, ανθρωπισμός, εθνική αγωγή... Συνεχίστε.

Αναζητήστε το δομικό διάγραμμα της εισήγησης.

Αναζητήστε και αξιολογήστε πέντε διαρθρωτικές λέξεις ή φράσεις που διαρθρώνουν πέντε συνεχόμενες παραγράφους.

Συζητήστε διεξοδικά αν η εισήγηση αυτή του Δελμούζου θα μπορούσε να έχει θέση, αν δηλαδή θα είχε ενδιαφέρον, σε μια σημερινή Βαλκανική Διάσκεψη. Εξετάστε δηλαδή αν τα σημερινά πολιτικά, πολιτιστικά, εκπαιδευτικά κτλ. δεδομένα την καθιστούν αναγκαία και επίκαιρη.

Εθνική αγωγή και ολοκληρωτισμός

Παρατηρεί ο Αλέξανδρος Δελμούζος: “Υπερτίμηση του εαυτού μας, εθνικό μονοπώλιο κάθε αρετής, ξιπασμός εθνικός, αδιαφορία ή υποτίμηση και πιο πολύ περιφρόνηση των άλλων, μίσος ή εκδίκηση, αυτό ήταν συχνότατα το κύριο περιεχόμενο της εθνικής αγωγής”. Είναι, όπως ξέρετε, ίσως, μια παρατήρηση ρεαλιστική· πρόκειται για μια πραγματικότητα που ταλάνιζε και ταλανίζει όλους τους λαούς. Γι’ αυτό και όλοι μαζί είναι ανάγκη να κάνουν παράλληλα βήματα, συγχρόνως, για να απεγκλωβιστούν από τα δεσμά της εθνικής αγωγής αυτού του είδους.

Αυτό είναι αλήθεια. Όπως αλήθεια είναι ότι η εθνική αγωγή στα ολοκληρωτικά καθεστώτα αποκτούσε, και αποκτά, τη διάσταση της αποκάλυπτης προπαγάνδας. Στις περιπτώσεις αυτές δε μιλούμε πια για εθνική αγωγή. Δε μιλούμε καν για αγωγή ή για παιδεία. Μιλούμε για ανεπίτρεπτη προπαγάνδα, για βάνανυση κακομεταχείριση των παιδιών από το ίδιο το κράτος, για καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Κι αυτό θα δοκιμάσουμε να προσεγγίσουμε τώρα.

Σε προηγούμενη συζήτησή μας (σ. 209) προσπαθήσαμε να κατανοήσουμε τον τρόπο με τον οποίο ο Μπρεχτ αποδιάρθρωσε τα ναζιστικά κείμενα και έφερε στο φως την αλήθεια που αυτά περίτεχνα συσκοτίζαν. Δεν θα ζητούσαμε, βέβαια, για ευνόητους λόγους, να κάνετε κι εσείς το ίδιο στα παρακάτω κείμενα. Αν και θα μπορούσατε να το δοκιμάσετε, εφόσον αυτό σας ευχαριστούσε. Σας προτείνουμε, ωστόσο, να τα μελετήσετε προσεκτικά ως προς τα περιεχόμενα και τη γλώσσα τους.

Από αυτά, τα κείμενα I, III, V είναι ανθολογημένα από ελληνικό σχολικό αναγνωστικό, το οποίο διδασκόταν στο δημοτικό σχολείο κατά την περίοδο της δικτατορίας του Ιωάννη Μεταξά (1936-1940)· τα άλλα τρία (II, IV, VI) είναι παρμένα από αλβανικό αναγνωστικό του δημοτικού σχολείου, το οποίο διδασκόταν σε ελληνόπουλα της Αλβανίας κατά την περίοδο της δικτατορίας, την οποία είχε επιβάλει σ’ αυτήν τη χώρα ο Ενβέρ Χότζια αμέσως μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Από την πρώτη κιόλας επαφή σας με τα κείμενα θα διαπιστώσετε ότι ελληνικά και αλβανικά μοιάζουν μεταξύ τους όπως οι σταγόνες του νερού. Είναι, άλλωστε, όλα, ανεξάρτητα από εθνικότητα, διαποτισμένα από το πνεύμα του ολοκληρωτισμού. Τα περιεχόμενά τους συγκροτούνται από θέματα (καθεστωτικές επετειακές γιορτές και πανηγύρεις, προγραμματισμός και δημιουργία έργων, ύμνοι εγκωμιαστικοί του καθεστώτος κτλ.) κοινά και προσφιλή σε όλα τα ολοκληρωτικά καθεστώτα, και χαρακτηρίζονται από τον τρόπο με τον οποίο οι δικτατορίες περνούν με την προπαγάνδα τη βούλησή τους και προβάλλουν τα “έργα” τους. Η γλώσσα τους, πάλι, διακρίνεται από γλυκερούς τόνους, δογματικότητα, ύποπτο εθνικισμό, επίμονη ηθικολογία, διακρίνεται δηλαδή από τα γνωρίσματα της εξουσιαστικής γλώσσας. Προσέξτε ιδιαίτερα την υποκριτικά και παραπλανητικά φιλική και οικεία γλώσσα με την οποία εκφράζονται και κολακεύουν τους λαούς οι δικτατορίες, ενώ είναι γνωστό ότι δεν τους σέβονται, αφού, για να επικρατήσουν, καταλύουν τα δημοκρατικά τους δικαιώματα και όχι μόνον αυτά.

Συγκρίνετε τα κείμενα I (“4η Αυγούστου”) και II (“Τα Τίρανα γιορτάζουν”) ως προς το περιεχόμενο και τη γλώσσα τους και αναζητήστε τους στόχους τους, τις ομοιότητες και τις διαφορές τους. Ειδικότερα στα κείμενα αυτά συζητήστε:

- τι νομίζετε ότι επιδιώκουν οι δικτατορίες με τις εορταστικές εκδηλώσεις τις οποίες, όπως έχει παρατηρηθεί, οργανώνουν συχνά· ιδιαίτερα δείτε:
- την επίδραση που μπορούν αυτές να ασκήσουν στις παιδικές ψυχές·
- πόσο φανταχτερό και πόσο αγνό προβάλλει το εορταστικό σκηνικό τους, και δοκιμάστε να σύρετε την αυλαία, για να δείτε τι κρύβεται πίσω από αυτό και κάτω από τα αθώα λόγια γονέων και παιδιών·
- με πόση ευκολία η δικτατορία παραμερίζει την παιδεία και εισβάλλει στο σχολείο, για να χρησιμοποιήσει χωρίς δισταγμό τον νέο άνθρωπο. Σταθείτε ιδιαίτερα στα σημεία:
 - * “Ήρθε ένας αρχηγός, ο Μεταξάς, και είπε: Έξω... πραγματικά Ελληνόπουλα” του κειμένου I, και
 - * “ΚΟΜΜΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ... εγώ σε αγαπώ πολύ” του κειμένου II. Δείτε ακόμη:
- την προβολή του δικτάτορα και τον αφανισμό όλων των άλλων·
- την ιδιαίτερη σχέση που επιδιώκουν οι δικτατορίες να δημιουργήσουν ανάμεσα στον δικτάτορα και στους νέους·
- τον αυθαίρετο τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιείται το παρελθόν της Χώρας, για να υπηρετήσει τη νέα κατάσταση.

I 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

– Μητέρα, λέει ο Γιώργος μπαίνοντας στο σπίτι λαχανιασμένος, σήμερα όλα τα σπίτια και τα καταστήματα γέμισαν από σημαίες. Οι δρόμοι φαίνονται σα δάση γαλανόλευκα. Γιατί, μητέρα;

– Μα δεν το ξέρεις πως αύριο έχουμε μια μεγάλη γιορτή;

Σε λίγο θα φέρη κι ο πατέρας σου μια Σημαία να την κρεμάσουμε στην ταράτσα μας. Τα μπαλκόνια και τα παράθυρα όλης της Ελλάδας θα είναι αύριο σημαιοστολισμένα.

– Γιατί, μητέρα; ρωτά και πάλι ο μικρός Γιώργος.

– Εγώ, το ξέρω, μητέρα, πετάγεται ο μεγαλύτερος αδερφός, ο Τάκης.

– Πες του λοιπόν εσύ, Τάκη, λέει η μητέρα.

– Σαν αύριο, λέγει ο Τάκης, δηλ. στις 4 Αυγούστου 1936, έγινε ένα μεγάλο θαύμα. Ήρθε ένας Αρχηγός, ο Μεταξάς και είπε: Έξω όλοι εκείνοι, που δεν ξέρουν τι θα ειπή να κάμουν καλό στην Πατρίδα τους! Τώρα θα κυβερνήσω εγώ και θα βάλω κάθε πράμα στη θέση του. Μαζί με το Βασιλιά μας θα κάμω την Ελλάδα μεγάλη. Θα κάμω τα παιδιά της πραγματικά Ελληνόπουλα.

– Βέβαια, λέει η μητέρα, αυτό είναι. Γι' αυτό αύριο θα γίνη μεγάλο πανηγύρι στην Αθήνα. Απ' όλη την Ελλάδα θα μαζευτούν παιδιά της Νεολαίας και αντιπρόσωποι απ' όλες τις γωνίες, για να χαιρετήσουν τον Αρχηγό μας. Η 4η Αυγούστου άλλαξε την όψη της Ελλάδας. Θα τη θυμούμαστε μ' ευγνωμοσύνη και κάθε χρόνο θα τη γιορτάζουμε ακόμη καλύτερα. Εσείς, μάλιστα τα παιδιά πρέπει να γιορτάζετε με μεγαλύτερη χαρά, γιατί ο Αρχηγός μας εσάς αγαπάει περισσότερο και θέλει να γίνετε, όταν μεγαλώσετε, πραγματικοί Έλληνες σαν τους προγόνους μας, για να δοξάσετε την Πατρίδα μας.

II ΤΑ ΤΙΡΑΝΑ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ

Ο λαός είχε συγκεντρωθεί μπροστά στο Παλάτι της Μόρφωσης. Ήταν νέοι και νέες, γερόντοι και γριές. Είχαν έρθει και οι μαθητές των σχολείων. Όταν βγήκε ο σύντροφος Ενβέρ, όλοι φώναξαν:

ENBER ΧΟΤΖΙΑ! ENBER ΧΟΤΖΙΑ!
KOMMA ΕΡΓΑΣΙΑΣ! KOMMA ΕΡΓΑΣΙΑΣ!
ΖΗΤΩ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ENBER ΧΟΤΖΙΑ!
ΟΥΡΡΑΑΑΑ!.....

Ένα παιδάκι φώναξε: θείε Ενβέρ, εγώ σε αγαπώ πολύ!

Εμείς αγαπούμε πολύ το θείο Ενβέρ

Παράλληλιστα τα κείμενα III (“Η πεδιάδα των Σερρών”) και IV (“Ο κάμπος της Δρόπολης”) και σχολιάστε τα:

- ποιοι είναι οι πομποί τους, οι αποδέκτες τους, οι επιδιωκόμενοι σκοποί τους και πώς τους πραγματοποιούν·
- αναλύστε τα δομικά τους διαγράμματα. Παρατηρήστε π.χ. τους δύο βασικούς σπονδύλους του κειμένου III οι οποίοι αρθρώνονται στον άξονα του χρόνου (τότε... τώρα... κατακλείδα) και ζητήστε τα ανάλογα δομικά στοιχεία στο κείμενο IV (τότε... τώρα... κατακλείδα)·
- παρατηρήστε, πάλι, τα περιεχόμενα, τις γλωσσικές ποικιλίες και τα δομικά διαγράμματα των δύο κειμένων και εξηγήστε πού μπορούν να οφείλονται οι εντυπωσιακές ομοιότητές τους. Μοιάζουν τα κείμενα σαν να είναι βγαλμένα με το ίδιο πατρόν, σαν να έχουν κατασκευαστεί στο ίδιο εργαστήριο.

Όπως αντιλαμβάνεστε, είναι ανάγκη να εξετάσετε τους πομπούς, τους δέκτες, τα θέματα, τους επιδιωκόμενους στόχους και τα συναφή. Πάντως χρήσιμο είναι να ξέρετε ότι όλες οι δικτατορίες μοιάζουν και όταν ακόμη ανήκουν σε διαμετρικά αντίθετες παρατάξεις. Έτσι η δικτατορία του Ενβέρ Χότζια, που είναι η δικτατορία του προλεταριάτου, συγγενεύει έως που ταυτίζεται με τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου, κι ας ήταν πρώτος στόχος της τελευταίας ο διωγμός των προλετάριων κομμουνιστών, δηλαδή ανθρώπων που στην Αλβανία αποτελούσαν τον κοινωνικό ιστό της πρώτης δικτατορίας.

III

ΑΙ ΠΕΔΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΩΝ

Τι ήτο άλλοτε η πεδιάς των Σερρών; ένας απέραντος κάμπος, ανοικτός από όλα τα μέρη, διά να δεχθή δύο και τρεις φορές το έτος το ξεχείλισμα του Στρυμόνος, του Αγγίτου και όλων των χειμάρρων των πέριξ υψωμάτων. Από μίαν έκτασιν 1.180.000 στρεμμάτων, μόνον 440 χιλιάδες έμενον απρόσβλητοι. Όλη η άλλη έκτασις ή κατεκλύζετο από τας πλημμύρας, ή ήτο διαρκώς σκεπασμένη από τα ύδατα των λιμνών και των ελών ή έμενε χέρσος.

Ο κάμπος αυτός της καταστροφής και της δυστυχίας ήλλαξεν όψιν με την εκτέλεσιν των αποστραγγιστικών έργων και οι γεωργοί του σήμερα δύνανται να οργώσουν και την τελευταίαν του σπιθαμήν. Ο γεωργός δεν ποτίζει πλέον αδικως τον αγρόν του με τον ιδρώτα του ούτε τρέμει από φόβον, όταν ο Στρυμών εξορμά με μανίαν από τας βουλγαρικές φάραγγας προς την πεδιάδα των Σερρών. Η περίοδος των κατακλυσμών και των καταστροφών έκλεισε, διά να ανοίξη μία νέα περίοδος ευτυχίας, χαράς και προόδου.

IV

	μπέ	λι	κά	μπος	κο	λυ	μπώ
A	μπέ	λι	κά	μπο	σα	α	κου
							μπώ

μπά λα
μπά νιο

λά μπα
Λά μπης

Ο ΚΑΜΠΟΣ ΤΗΣ ΔΡΟΠΟΛΗΣ

Ο κάμπος της Δρόπολης είναι όμορφος. Πριν και τούτος ο κάμπος διψούσε για νερό. Τώρα στη Μπούλιο έγινε μια δεξαμενή. Στον κάμπο έγιναν πολλά κανάλια. Τώρα ο κάμπος ποτίζεται, γι' αυτό παράγει μπόλικο στάρι, καλαμπόκι, καπνό και κηρικά. Οι Δροπολίτες ζουν χαρούμενοι. Όλα τα καλά τους τα έφερε το Κόμμα μας.

μπέ λι κά μπος κο λυ μπώ
ά μπέ λι κά μπο σα α κου μπώ

Μπ
μπ
μπά λα
μπά νιο

λά μπα
Λά μπης

Ο κάμπος της Δρόπολης
 'Ο κάμπος της Δρόπολης είναι όμορφος.
 Πρίν και τούτος ό κάμπος διψούσε για νερό.
 Τώρα στη Μπούλιο έγινε μά δεξαμενή.
 Στόν κάμπο έγιναν πολλά κανάλια. Τώρα
 ό κάμπος ποτίζεται, γι' αυτό παράγει μπόλικο
 στάρι, καλαμπόκι, καπνό και κηρικά.
 Οί Δροπολίτες ζοδν χαρούμενοι. "Όλα τά καλά
 τούς τά έφερε τό Κόμμα μας.

μπ, μπ, μπ, μπέμι, κάμπος
γάμπος, μωάνιο, πορνιμωϊ

80

Στις βασικές επιδιώξεις των ολοκληρωτικών καθεστώτων είναι να εξανδραποδίσουν τους νέους, δηλαδή, με ιδεολογήματα και ιδεοληψίες και ποικίλους άλλους τρόπους, να κάμψουν τη βούλησή τους και την ηθική τους αντίσταση και την προσωπική τους στάση απέναντι στη ζωή, και να τους μεταβάλουν σε πειθήνια όργανά τους, ώστε να εκτελούν τυφλά τις θελήσεις τους. Με άλλα λόγια τα ολοκληρωτικά καθεστώτα δε σέβονται τον νέο, γιατί γενικά δε σέβονται το άτομο και την ατομική ζωή, όπως δε σέβονται και την παιδεία· νοθεύουν τα πάντα, διότι τα πάντα τα υποτάσσουν στη δύναμη της εξουσίας· έτσι μόνον αισθάνονται ασφαλή.

Μία από τις πάγιες τακτικές τους π.χ. είναι η οργάνωση των νέων από την τρυφερότητά τους ακόμη ηλικία σε κατευθυνόμενες ομάδες, όπου με γλώσσα συνθηματική και δογματική, αντιδιαλεκτική και αντικριτική, ασαφή και αόριστη, μεγαλόστομη και εθνικιστική, προσπαθούν να τους χειραγωγήσουν και να τους χρησιμοποιήσουν σύμφωνα με τους σχεδιασμούς τους. Δε λείπουν, φυσικά, από τέτοιους σχεδιασμούς και οι διάφοροι ύμνοι των νέων, οι οποίοι εγκωμιάζουν το καθεστώς και υψώνουν σε μοναδικό ίνδαλμα τον δικτάτορα. Εννοείται ότι η γλώσσα αυτών των κατασκευασμένων ύμνων είναι φθηνή, όπως φθηνός είναι και ο στίχος τους και η μουσική τους.

Μ' αυτούς τους ύμνους, που αναπαράγονται πανομοιότυποι σχεδόν από τα διάφορα ολοκληρωτικά καθεστώτα, καλλιεργείται πνεύμα αγελαίο και ομαδικό, ένα πνεύμα στο οποίο ο νέος οφείλει σε κάθε ευκαιρία να δηλώνει, με λόγο και με έργο, πίστη και αφοσίωση μέχρι θυσίας. Άλλωστε μέσα από την ομάδα το καθεστώς οργανώνει τον νέο, τον κατευθύνει, τον ελέγχει: τον αφομοιώνει.

Ο Ύμνος της Εθνικής Νεολαίας, σ. 236, είναι ο Ύμνος της Εθνικής Οργάνωσης Νέων, της γνωστής με τα αρχικά Ε.Ο.Ν., στην οποία η δικτατορία της 4ης Αυγούστου είχε οργανώσει τους νέους της Χώρας. Μελετήστε τον προσεκτικά και αναζητήστε τα στοιχεία του περιεχομένου και της γλώσσας που τον συνθέτουν. Αν τον συνθέτουν. Γιατί κύριο χαρακτηριστικό του γνώρισμα είναι η ασυναρτησία και η κενότητα, τις οποίες προσπαθεί ο “συνθέτης” του να καλύψει με λέξεις ηχηρές: *πατρίδα τρανή κι ιστορική, εθνική αυγή, ο μεγάλος Κυβερνήτης* κτλ. Συνεχίστε την αναζήτηση των ηχηρών γλωσσικών στοιχείων.

Από άποψη περιεχομένου, πάλι, αντικρίζουμε, με την πρώτη ματιά, ένα κείμενο που κραυγάζει, που μεταβάλλει σε φωνές πολύτιμες και σεβαστές αξίες: *πατρίδα, Ελλάδα* κτλ. Συνεχίστε... Θυμηθείτε, ωστόσο, το στίχο του Γ. Σεφέρη:

- Ελλάς· πυρ! Ελλήνων· πυρ! Χριστιανών· πυρ!
Τρεις λέξεις νεκρές. Γιατί τις σκοτώσατε;

Τα ίδια θα διαπιστώσετε και στα μέτρα και στους ρυθμούς και στο ύφος αυτού του Ύμνου· ακαταστασία. Από τις τέσσερις στροφές του π.χ. οι δύο πρώτες είναι γραμμένες σε τροχαϊκό μέτρο, ενώ οι άλλες δύο σε ιαμβικό. Στη μέση του ποιήματος έχουμε αλλαγή μέτρου και ρυθμού. Το ίδιο παρατηρούμε και στο ύφος· στη δεύτερη κιόλας στροφή διαπιστώνουμε ότι αλλάζει. Δηλαδή, ενώ με την πρώτη στροφή απευθύνεται στη νεολαία και της μιλάει σε δεύτερο πρόσωπο (“*συ απόμεινες...*”), ξαφνικά από τον πρώτο κιόλας στίχο της δεύτερης στροφής το πρόσωπο γίνεται τρίτο (“*την ολόθερμη ψυχή της...*”).

Είναι γνωστό, άλλωστε, με πόση προχειρότητα κατασκευάζονται από στιχοπλόκους αυ-

τοί οι διατεταγμένοι ύμνοι. Τους λείπει η ποιητική έμπνευση, τους λείπει δηλαδή η σπερματική σύλληψη του ουσιώδους και του σημαντικού, γι' αυτό και δεν εκπέμπουν κανένα μήνυμα· εκπέμπουν φωνές, όπως είπαμε, διότι σε φωνές έχουν μεταβάλει λέξεις – αξίες, που έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα στη συνείδηση του καθενός μας. Έτσι με τις αξίες και όχι με τις λέξεις δημιουργούν κλίμα έξαρσης, αναγκαίο στη δικτατορία, για να καλύψει τα κενά της και να παρασύρει τους νέους ανθρώπους.

Αυτές είναι κάποιες σκέψεις τις οποίες μπορείτε να συζητήσετε. Όπως μπορείτε να συζητήσετε την εικόνα που συνοδεύει τον “Ύμνο” και που δείχνει τους τρεις νέους της ΕΟΝ με τις μοιόμορφες στολές και τον φασιστικό τους χαιρετισμό: τα απαιτούσε όλα αυτό το καθεστώς.

Σχολιάστε το “ποίημα” VI. Προσέξτε την κατακλείδα του πόσο ασεβεί προς την παιδεία και προς το παιδί, το οποίο προβάλλεται υποδειγματικά ντυμένο και χτενισμένο να χαιρετάει ευτυχισμένο, τη ζωή, τη φύση, το κόμμα και τον δικτάτορα.

V

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Στη γλυκιά μας την πατρίδα
την τρανή κι ιστορική
συ απόμεινες Ελπίδα,
Νεολαία Ελληνική.
Την ολόθερμη ψυχή της
εθνική φωτίζει αυγή
κι ο μεγάλος Κυβερνήτης
πάντα εμπρός την οδηγεί.

Εμπρός για μια Ελλάδα νέα.
Εμπρός μ' ελληνική καρδιά.
Εμπρός περήφανα, γενναία
ναι, της Ελλάδος τα παιδιά.

Εμπρός η δόξα η παλιά μας
να ξαναζήση είναι καιρός
με το μεγάλο Βασιλιά μας
Εμπρός, πάντοτε εμπρός!

Σ. Μεταξάς

VI

λου λού δια
τρα γού δια

τρα γου δώ
τρα γου δούν

δου λιά
που λιά

Καλημέρα!

Πριν βγει ο ήλιος ξυπνώ,
με τα πουλιά τραγουδώ.

Γύρω λουλούδια,
χαρές και τραγούδια.

– Καλημέρα, αν μου πούνε,

– Χαρούμενη μέρα, λέγω γω

και με χαρά τραγουδώ:

“Κόμμα, Ενβέρ, σας αγαπώ!...”

Η Ουρανία αγαπάει

Πολύ τα λουλούδια

Συγκρίνετε με τον τρόπο και τη μέθοδο που εσείς θα προτιμούσατε τα δύο κείμενα (V και VI).

Μεσσιανισμός

Δεν ήξερα πως υπάρχει κάπου κάπου κ' εδώ το πνεύμα του “Μεσσιανισμού”, η ευλαβητική αναμονή του Υπερανθρώπου, που θα μας σώση από τα δεινά μας. Κι ωστόσο, ένας τελειόφοιτος της Νομικής, νέος με αξιόλογη διάνοηση, όπως φαίνεται από το γράμμα που στέλνει, σχολιάζοντας την επιφυλλίδα μου για τις “Προσωπικότητες”, μου γράφει μεταξύ άλλων και τούτα: “Άμορφη μάζα ο σημερινός κόσμος, νεφέλωμα πραγματικό, από το οποίο είναι απίθανο να προκύψει ένα ηλιακό σύστημα ωραιότερο. Πρέπει μια υπερκόσμια δύναμη ν' αποσπάση τον πρώτο δακτύλιο και να δημιουργηθή ένας κεντρικός ήλιος”. (...)

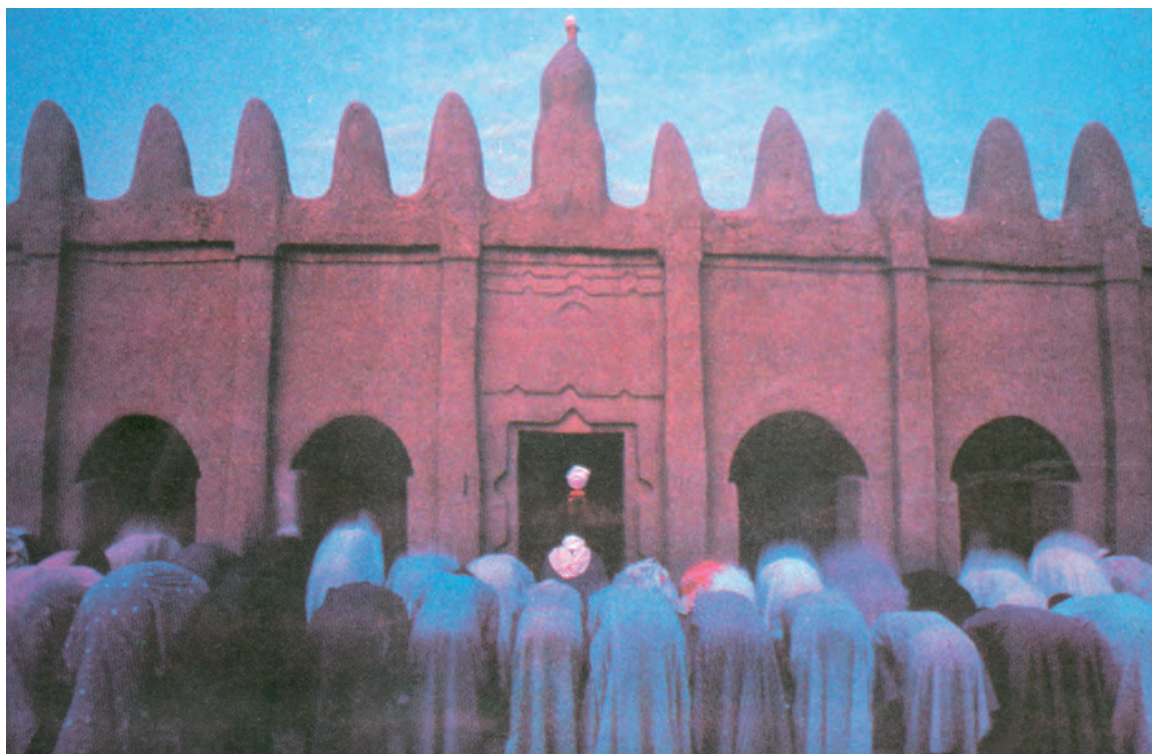
“Ο κόσμος λοιπόν ο σημερινός δε θα σωθή από τις “προσωπικότητες”, από άτομα που εμφανίζονται, περισσότερα από ένα, μέσα σ' ένα λαό, αλλά από τη μοναδική προσωπικότητα, που γεννιέται κάθε δυο χιλιάδες χρόνια, στη μεγάλη στιγμή... Θα σωθή λοιπόν, όταν φανή στον ορίζοντα το φωτεινό μετέωρο, ο μεγάλος προφήτης και παιδαγωγός, για να αναδημιουργήσει τον άνθρωπο”. (...)

Μεσσιανισμός ολοκάθαρος. Κατάσταση αντίθετη εντελώς προς το ελληνικό πνεύμα. Δεν αρνούμαι, πως η διατύπωση τέτοιων σκέψεων από ένα νέον άνθρωπο προδίδει λαχτάρες μέσα του αληθινές, ορθή κριτική της σημερινής ζωής κι αγνή τάση για λύτρωση. Δεν είναι όμως καθόλου ευχάριστο οι ευσεβείς πόθοι να παίρνουν τέτοια μορφή. Ο μεσσιανισμός είναι καθαρό δημιούργημα της Ανατολής, μια συνολική λαχτάρα που βγαίνει μέσα από την ψυχή ανθρώπων, που “μάζα” υπήρξαν πάντοτε και “μάζα” ποθούν ν' απομείνουν. Κανένας αρχαίος δεν ανέμεινε ποτέ Μεσσία. Η αναμονή του ατομικού λυτρωμού από μια υπεράνθρωπη ή υπερκόσμια δύναμη είναι δείγμα υποκειμενικής ανανδρίας, που μπορεί να υπερνικηθή αργότερα. Καυχιόμαστε να θεωρούμε τους εαυτούς μας απογόνους των αρχαίων Ελλήνων, και δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, πως έχουμε, πραγματικά, περισσότερο από κάθε άλλο λαό, όχι μόνο φυλετική μ' εκείνους συγγένεια, αλλά και συγγένεια εκλεκτική, συγγένεια στη διάνοηση, στον τρόπο που αντικρύζουμε, σαν άτομα, τη ζωή. Κι ωστόσο δεν τους ξέρουμε τους προγόνους μας, δεν πασχίζουμε να τους νιώσουμε βαθιά. Αγνοούμε τέλεια την υπεροχή των ανδρών εκείνων, που δεν εφρόντισαν να στήσουν κανέναν Παράδεισον υπερκόσμιο, εκείθε από τη ζωή αλλά και τους σεπτούς ακόμη ίσκιους, που γέμιζαν τα Ηλύσια πεδία, τους περιγράφουν να λαχταρούν τον ήλιο. “Κάτω κόσμος” είναι και για τον Έλληνα του δημοτικού μας τραγουδιού η μετά θάνατον πολιτεία, κι “πάνω κόσμος” η πλάση που μας κρατεί. Τέτοιες αντιλήψεις, ριζωμένες βαθιά στις ψυχές, δείχνουν πως για τον Έλληνα, όποιας εποχής, το Αγαθό, το Αληθινό, το Ωραίο, έχουν αξία καθ' εαυτά, κ' έχουν αξία για τον εαυτό τους. Επιβιώσεις παλιότερης, οχλοκρατικής και θεοκρατικής λατρείας υπάρχουν, βέβαια, και στην αρχαία Ελλάδα, οι Σίσυφοι κ' οι Τάνταλοι κ' οι Δαναΐδες, όμως όλα αυτά είναι πια, στον πέμπτον αιώνα, ιστορίες αφελείς του παλιού καιρού. Ο Έλληνας της χρυσής εποχής δεν κανονίζει τη ζωή του με την αναμονή μεταθανατίου κρίσεως. Γι' αυτόν ο “Ζεύς έστιν αιθήρ, Ζεύς δέ γή, Ζεύς δ' ούρανός, Ζεύς δέ τά πάντα χῶτι τῶνδ' ὑπέρτερον”, μ' άλλα λόγια η θεότης, η λύτρωση υπάρχει σ' ό,τι βλέπεις και σ' ό,τι μπορείς να νοήσης. Ούτε Όλυμπος, ούτε Άδης. Αυτά είναι “παραδόσεις”, υπολείμματα παλαιάς λατρείας, που παίρνουν συμβολική καθαρώς έκφραση.

Σε τέτοια πλέρια γεύση της ζωής φτάνει μονάχα το ελεύθερο άτομο, ο άνθρωπος που ξέρει, που οφείλει από μέσα του να βρη τους νόμους και τους κανόνες της υπάρξεώς του. Μπορεί να υπάρχουν εδώ κ' εκεί “κρίσιμες στιγμές” για τους λαούς, όταν τους αντικρίζουμε σα σύνολα, για τον κόσμο, όταν τον βλέπουμε σαν άβουλη μάζα. Κρίσιμες στιγμές, επειδή η μάζα αυτή ανατα-

ράζεται τότε σαν αγέλη δαρμένη από σιφούνι, σαν κοπάδι, πούχασε σκυλιά και τσομπάνηδες. Για το ελεύθερο όμως άτομο, “κρίσιμη στιγμή” είναι κάθε ώρα της ελεύθερης ζωής του. Δεν έχει το άτομο αυτό την ήρεμη ζωή των κοπαδιών, που βόσκουν, ώρες γαληνές, σε λιπαρά λιβάδια. Η ύπαρξή του είναι αδιάκοπος δαρμός, γιατί με αγώνα βρίσκει την εκλεκτή τροφή του. Ας μην παίρνουμε τα μεγάλα κηρύγματα ζωής μέσα απ’ τη θαλπωρή της Εκκλησίας, ας πασχίζουμε να τα νιώθουμε μέσα από τη σκληρή ψυχή του ελευθέρου ατόμου που τα κήρυξε.(...)

Γι’ αυτόν, για το ελεύθερο άτομο, δεν υπάρχει δουλική αναμονή λυτρωμού, έξωθεν σωτηρίας. Δεν υπάρχει Μεσσιανισμός. Κάθε στιγμή της ζωής του είναι αναζήτηση του Ωραίου, του Αγαθού, του Αληθινού. Εκείνου, που αυτός, στην ωρισμένη εκείνη στιγμή, νιώθει σαν Αγαθό ή Αληθινό ή Ωραίο, και που η αδιάκοπα πλουτιζόμενη πείρα του το τελειώνει, το μεστώνει με του αγώνος του τα λάφυρα. Κ’ έξωθε αν έρθη ένα κήρυγμα ηθικής υγείας και πληθωρικής ζωής, ποιος άλλος θα το νιώση πρώτος, αν όχι αυτός, που χαίρεται για τον εαυτό του το Αληθινό, τ’ Ωραίο και τ’ Αγαθό; Ο Μεσσίας, κι’ αν έρθη, έρχεται πρώτα σ’ εκείνους, που δεν τον αποζήτησαν: στους σκληρούς βιοπαλαιστάς, στους συμβολικούς “αλιείς”, που δεν ερμηνεύουν γραφές και προφήτες, αλλά έξω από τα πλαίσια της κοινωνίας, μόνοι μέσα στα στοιχεία της φύσεως, “αγράμματοι” και “αμόρφωτοι” για τους Γραμματείς και τους Φαρισαίους, ακούν στην τρίσβαθη ψυχή τους την πρωτόπλαστη, την παιδική κραυγή του θαυμασμού. Μεσσίας είναι ο Λόγος, είναι η έκφραση που παίρνει η άναρθρη εκείνη κραυγή μιας πρωτόγονης, ελεύθερης ψυχής. Στενέψετε τον κύκλο και θα το νιώσετε καλύτερα: αποζητούν σήμερα οι φίλοι του θεάτρου, παντού, τους δυνατούς, τους μεγάλους δραματουργούς. Μα πώς θα εμφανισθούν οι ποιητές αυτοί, όταν κάθε άτομο, μέσα στο θεατρικό κοινό, δε χαίρεται τον ατομισμό του και δεν αποζητά να ιδί εκφρασμένη τη λαχτάρα του για λεύτερη, ατομική ζωή; Δραματική ουσία, τραγική στιγμή υπάρχει μόνο στη σύγκρουση ελευθέρων ατόμων,

που καθένα τους το νόμο έχει βρη μέσα του και τον πιστεύει, και δεν αποδέχεται για τούτο συμβιβασμούς, ούτε λυγίζει. Με ό,τι πιστεύει πως είναι η ίδια η ουσία της ζωής του αντιμάχεται την ανάλογη, αλλ' αντίθετη πίστη άλλου ατόμου, κ' η μοιραία σύγκρουση οδηγεί σε κάποια οριστική καταστροφή, που είναι λύση - λυτρωμός. Όταν όμως από το σημερινό θεατρικό κοινό δεν υψώνεται η λαχτάρα αυτή της ατομικής ζωής, όταν οι άνθρωποι σήμερα ζητούν να γίνουν μάζα, να γίνουν "πιστοί", "υπήκοοι", "αγέλη", τότε και το ισχυρό ταλέντο, αν εμφανισθή, άλλους τρόπους εκφράσεως θ' αναζητήσει, κι όχι τον θεατρικό, που προϋποθέτει κοινό με λυτρωμένη ατομική ζωή, κοινό, που ν' ανταποκρίνεται άμεσα στο δικό του λόγο. Οι απλοϊκοί φίλοι της θεατρικής γοητείας, που χαννωμένοι αναμένουν το θεατρικό Μεσσία με μοιρολατρικήν κουφότητα, μοιάζουν με τις μωρές παρθένες, που λησμόνησαν ν' ανάψουν τον ιδιόκτητο λύχνο τους για να ρίξουν φως ολόγυρα. Μα ο Νυμφίος θα περάσει δίπλα τους σιγαλά, αγνώριστος μες στο σκότος, και θα πάρη άλλους δρόμους, απρόβλεπτους.

Για τον άνθρωπο, που θέλει στ' αλήθεια να κερδίση τη ζωή του, δεν υπάρχει αναμονή εξωτερικής σωτηρίας, μεσσιανισμός. Αυτό μας δίδαξαν οι αρχαίοι, κι' ο Μεσσίας, όταν ήρθε, δεν αναγνωρίστηκε από τους Εβραίους, που τον περίμεναν, αλλά από τον ελληνισμό, που δεν τον ελαχάρησε ποτέ. Γιατί μονάχα το ελεύθερο, το λυτρωμένο άτομο ξέρει τι είναι κέρδος για τη ζωή του, μ' όποιαν έκφραση κι' αν έρχεται το Αληθινό, το Αγαθό, το Ωραίο.*

(Φ. Πολίτης, Πρωία, 15 Σεπτεμβρίου 1933)

Παρουσίασε βάσει σχεδίου σε γραπτό κείμενο 150 περίπου λέξεων το περιεχόμενο της επιφυλλίδας έτσι ώστε να πάρει το μήνυμά της κάποιος ο οποίος δεν την έχει διαβάσει. Αν δεν έχεις δικό σου σχέδιο, μπορείς να ακολουθήσεις το παρακάτω:

- Τι είναι ο μεσσιανισμός: ποια η θέση των λαών της Ανατολής απέναντί του και ποια η θέση των Ελλήνων. Τι πιστεύει για τον μεσσιανισμό ο συγγραφέας του κειμένου και με ποια επιχειρήματα υποστηρίζει αυτή του την πίστη.

Συγκέντρωσε για τον Μεσσία και τον μεσσιανισμό όσο μπορείς περισσότερες πληροφορίες από τα σχολικά σου εγχειρίδια και από τις διάφορες μελέτες σου.

Δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι ο μεσσιανισμός έχει να κάνει με τη θεοκρατία και τη φεουδαρχία της Ανατολής, η οποία, ωστόσο, δεν επηρέασε το αρχαίο ελληνικό πνεύμα, το οποίο παρέμεινε αλώβητο από τέτοιες επιδράσεις. Μπορείς να ερμηνεύσεις αυτό το φαινόμενο; Ποια είναι η δύναμη (ελληνική κατάκτηση), την οποία ο Ελληνισμός αντιτάσσει στον μεσσιανισμό, στον θεοκρατισμό και στον σατραπισμό της Ανατολής. Τα κείμενα (I και II) που ακολουθούν θα σε βοηθήσουν.

I

Γράφει ο Φώτος Πολίτης:

«... Δεν υπάρχει αμφιβολία, πως τότε φτάνει κανείς σε μια γενικότερη ελευθερία και σε μια διαρκέστερη αλήθεια, όταν πασχίζει καθημερινά να είναι πραγματικά ελεύθερος και αληθινός... Οι αφιλοσόφητοι, οι βάρβαροι λαοί καταρτίζουν ένα δεκάλογο εντολών και μαντρώνουν χώρια τα πρόβατα από τα ερίφια: "οὐ φονεύσεις", "οὐ κλέψεις", "οὐ ψευδομαρτυρήσεις",

* Διατηρήθηκε η ορθογραφία του κειμένου.

“τίμα τόν πατέρα σου καί τή μητέρα σου” ... Εγεννήθη αυτοίς εις φιλόσοφος και εκατομμύρια φιλόσοφων, άβουλων κοπαδιών. Τέτοιες εντολές δεν υπάρχουν στην αρχαία Ελλάδα, ή, ορθότερα, μερικές από αυτές ξεκαθαρίζουν τη συνείδηση του δικαίου, που είναι το ελάχιστον της ηθικής. Τα αρχαία ελληνικά ηθικά ρητά, που χαράσσονται σε μαρμαρένιες πλάκες και στήνονται στα τρίστρατα, για να τα βλέπουν καθημερινά οι πολίτες, έχουν άλλο περιεχόμενο: “Γνώθι σαυτόν”, “Μηδέν άγαν”... Ιδού η διαφορά από τους βαρβάρους, η διαφορά ενός λαού που ζει για να φιλοσοφεί, για να γνωρίζει. Το “γνώριζε τον εαυτό σου” είναι εντολή χίλιες φορές ευρύτερη και βαθύτερη από τον μωσαϊκό Δεκάλογο. Τούτος έγινε για να συνενώσει κάτω από σκληρούς νόμους ένα λαό της Ανατολής, που ποθούσε την αποκάλυψη και απάντεχε πάντα το Μεσσία. Ο Έλληνας περιφρονεί την ιδέα του μεσσιανισμού, γιατί έχει πίστη στον άνθρωπο και γιατί ξέρει να σκέπτεται».

(Άσκηση ψυχής, Πρωία, 28 Ιουλίου 1934)

II

Γράφει και ο Ιωάννης Κακριδής στον πανηγυρικό του λόγο “Το νόημα της ελληνικής ελευθερίας”, που εκφωνήθηκε την 26η Οκτωβρίου 1960 στη μεγάλη αίθουσα τελετών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης:*

“Η εθνική ελευθερία είναι η αναγκαία προϋπόθεση για τη ζωή ενός λαού. Να δεχτούμε όμως πως το νόημα της ελευθερίας εξαντλείται από την ώρα που ένα έθνος πετάει από πάνω του τα δεσμά της δουλείας και οργανώνεται σε κράτος αυτόνομο; Αν ναι, τότε δεν θα είχαμε τίποτε να προσθέσουμε στο κεφάλαιο της ελευθερίας μας, έξω βέβαια από την ευθύνη να την κρατήσουμε αλώβητη. Με άλλα λόγια, δεν θα ήμασταν παρά απλοί θεματοφύλακες ενός αγαθού που μας χάρισαν οι θυσίες των πατέρων μας.

Ποιος όμως είπε πως το ελληνικό ιδανικό της ελευθερίας δεν υψώνει στον άνθρωπο και άλλες απαιτήσεις, και πολύ βαριές μάλιστα; Μιλώ για το ελληνικό ιδανικό της ελευθερίας· γιατί όπως κάθε υψηλή έννοια, το ίδιο και η έννοια της ελευθερίας ούτε αυτονόητη είναι ούτε μονοσήμαντη. Ελεύθερος άνθρωπος: στον όρο αυτό δίνει κάθε λαός ανάλογα με την πνευματική του προετοιμασία και την ψυχική του ωριμότητα διαφορετικό περιεχόμενο. Στον αρχαίο κόσμο ελεύθερος, εθνικά ελεύθερος, ήταν και ο Αθηναίος και ο Σπαρτιάτης και ο Πέρσης και ο Αιγύπτιος. Ο Αιγύπτιος όμως και ο Πέρσης, αν τους μετρούσαμε πάνω στο κλασικό ελληνικό ιδανικό, δύσκολα θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν πολίτες ελεύθεροι· γιατί τους λαούς αυτούς τους βλέπουμε να σκύβουν το κεφάλι μπροστά σε μια επιταγή που τους επιβαλλόταν απέξω: στην επιταγή μιας πολιτείας, που απαιτούσε να κανονίζει και την ιδιωτική ζωή του πολίτη της ως την τελευταία λεπτομέρεια· ή στην επιταγή ενός βασιλιά, συχνά θεοποιημένου, που όριζε τους υπηκόους του σε ζωή και σε θάνατο· σε άλλες χώρες οι λαοί έπρεπε να υπακούν τυφλά στην επιταγή μιας θρησκείας σκοτεινής και αδιάλλαχτης, που τα μυστικά της τα γνώριζε μόνο το ιερατείο της, παντοδύναμο και ανεξέλεγκτο.

Αντίθετα το κλασικό ελληνικό ιδανικό ζητούσε από τον άνθρωπο να μεταστρέψει τον εξωτερικό εξαναγκασμό σε πειθαρχία εσωτερική: Να σεβαστείς και ν’ αγαπήσεις το θεό σου· να υπακούσεις στους νόμους της πατρίδας σου· να πειθαρχήσεις στους άρχοντές σου – ναι! Όχι όμως γιατί σε υποχρεώνουν εκείνοι, όχι γιατί φοβάσαι την τιμωρία τους, όχι γιατί θέλεις να κολακέψεις την εύνοιά τους. Μια μάζα ανθρώπων αξεχώριστων, που δουλεύει τυφλά και άβουλα στο θεό, στην πολιτεία και στους άρχοντες, ας είναι και για το καλό, αυτό για τον κλασικό Έλληνα δεν ήταν οργάνωση ανθρώπων ελεύθερων. Για τον κλασικό Έλληνα η ελεύθερη πολιτεία προϋπόθετε και τον πολίτη ελεύθερο. Το κάθε άτομο χρωστούσε να υψωθεί σε ακεραιωμένη, υπεύνηνη προσωπικότητα, και με το φρόνημα αδούλωτο να κάνει τις επιταγές του θεού, της πολιτείας και των αρχόντων επιταγές της ψυχής του της ίδιας. Όλες οι μεγά-

* Ακολουθούν αποσπάσματα και περιλήψεις του λόγου.

λες ανθρώπινες αξίες, για να μείνουν αξίες, έπρεπε να πάψουν να είναι ετεροκίνητες και να δικαιωθούν μέσα στην ψυχή του κάθε πολίτη.”

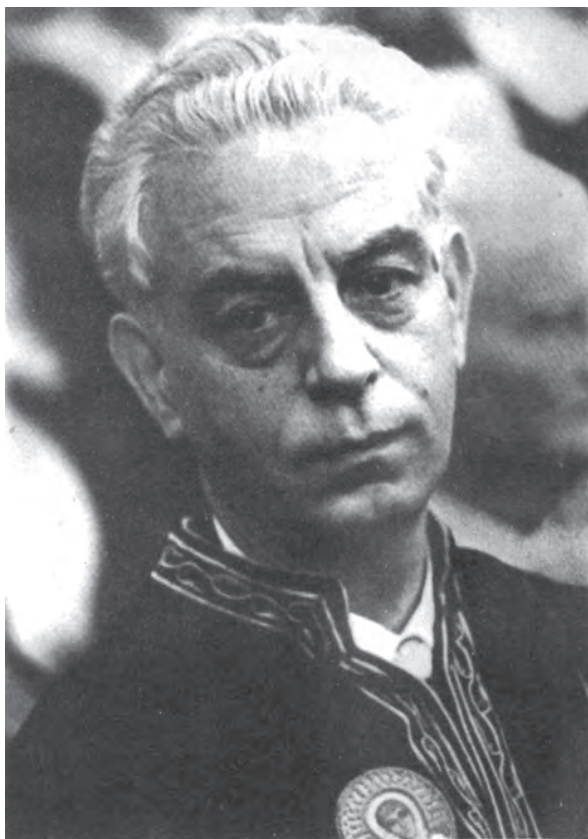
Για να φτάσει, όμως, ο Έλληνας, λέει ο Κακριδής, σ' αυτήν τη “φωτισμένη σύλληψη του ελεύθερου ανθρώπου”, χρειάστηκε να κάμει μεγάλη και κουραστική διαδρομή, και υπενθυμίζει τον ερχομό των Ελλήνων στην Ελλάδα το 2000 π.Χ., την επιμειξία τους με τους Προέλληνες, τους οποίους αφομοίωσαν, καθώς και τις επικοινωνιακές επαφές τους με τους λαούς της Ανατολής (Κρήτες, Αιγύπτιους, Βαβυλώνιους και άλλους), από τους μεγάλους πολιτισμούς των οποίων δανείστηκαν πολλά πολιτιστικά στοιχεία, τα οποία τα χρησιμοποίησαν ως υλικό που το δούλεψαν μέσα τους και το σφράγισαν με πνεύμα καθαρά ελληνικό. Δεν πρόκειται “για άγωνα μίμηση, αλλά για ελεύθερη αναδημιουργία”. Και για να το δείξει αυτό, αναφέρει δύο παραδείγματα: το αλφάβητο και τους θεούς.

Το αλφάβητο, λέει, οι Έλληνες το πήραν από τους Φοίνικες και το τελειοποίησαν. Οι Φοίνικες είχαν μόνο σύμφωνα, οι Έλληνες πρόσθεσαν και τα φωνήεντα· έτσι κάθε φθόγγος

έχει και το σύμβολό του. “Αυτή τη νέα γραφή μπορεί τώρα να τη χρησιμοποιήσει και ο πιο απλός άνθρωπος του λαού.” Η γνώση περνάει από τους βασιλείς και τα ιερατεία στα πλήθη, κάτι που αποτελεί ταυτόχρονα πορεία προς τον πολιτισμό και προς τη δημοκρατία.

Αλλά και τους θεούς οι Έλληνες τους πήραν από τους ανατολικούς λαούς. Και τους πήραν χθόνιους και σκοτεινούς, για να τους υψώσουν με τον καιρό στον Όλυμπο και να τους κάμουν φως, μουσική, έρωτα, δημιουργία. “Σ' αυτά τα χρόνια οι Έλληνες ανακάλυψαν το φως, και αυτή η ανακάλυψη στάθηκε ένας από τους πιο βασικούς σταθμούς στην πορεία προς την ελευθερία... Στις ψυχές των Ελλήνων πρωτάστραψε το φως, το μέσα φως. Στους αιώνες τους σκοτεινούς οι Έλληνες κοίταξαν και γύρω τους βέβαια, και μέσα τους όμως, μέσα τους πιο πολύ. Το σκοτάδι έφυγε από την ψυχή των Ελλήνων, γι' αυτό ανέβασαν τους θεούς των από τα σκοτάδια της γης στον διάφανο Όλυμπο. Κάτι ακόμα: ύψωσαν το φως σε σύμβολο ελευθερίας.”

Και τα παραδείγματα του Κακριδή συνεχίζονται: Το φως ζητάει ο Αίας από τον Δία την ώρα που σκοτεινιάζει η μάχη γύρω από το κορμί του Πάτροκλου. Το φως και όχι τη σωτηρία. Να πεθάνουν εύχεται μέσα στο φως, αντικρίζοντας κατάματα το θάνατο, σαν ελεύθερες ψυχές που είναι. Αλλά και στη ναυμαχία της Σαλαμίνας οι Έλληνες κινούνται, παρατηρεί ο Κακριδής, αναλύοντας τους “Πέρσες”* του Αισχύ-

Κακριδής

* “Πέρσαι”, τραγωδία του Αισχύλου εμπνευσμένη από τη νίκη των Ελλήνων και την ήττα των Περσών στη Σαλαμίνα.

λου, μέσα στο φως της ημέρας, ενώ στα σκότη σχεδιάζουν και κινούνται οι Πέρσες. Στην ελληνική παράταξη όλα είναι φως, ακόμη και η σάλπιγγα βγάζει φλόγες, όλα είναι κίνηση φανερή, αντρίκια, ελεύθερη. Και καμιά απειλή του αρχηγού, για να μπουν στον πόλεμο, όπως συνέβαινε με τους Πέρσες. Οι Έλληνες αγωνιστές ξέρουν από τον πρώτο ως τον τελευταίο ότι πολεμούν για την ελευθερία τους. Γράφει ο Κακριδής:

“Σε ολόκληρο το έργο τίποτε δε δείχνει πως ο ποιητής περιφρονεί τον αντίμαχο. Έτσι και το περσικό σκοτάδι αντίκρυ στο ελληνικό φως συμβολίζει, νομίζω, πιο πολύ έναν διαφορετικό παρά έναν κατώτερο κατά τη γνώμη του Αισχύλου πολιτισμό. Είναι ο κόσμος του κρυφού και του σκοτεινού· ο κόσμος, όπου οι άνθρωποι άβουλοι και αμίλητοι, άχρωμοι και αδιαφοροποίητοι, υπηρετούν μηχανικά και δουλικά στους σκοπούς του κράτους, που τη θέλησή του την ενσαρκώνει ένας και μόνο.

Απέναντι στο ασιατικό αυτό ιδανικό η Ελλάδα αντιτάζει το δικό της: το κάθε άτομο ακεραιωμένο και ελεύθερο, υπεύθυνο απέναντι στον εαυτό του και στην πολιτεία του και στους θεούς του. – Και ο Έλληνας το ξέρει πως σαν άνθρωπος που είναι στέκει αδύναμος μπροστά στις βουλές των θεών των αθανάτων· ακόμα ξέρει πως για να υπάρξει κράτος, είναι ανάγκη ο πολίτης να υπακούει στους νόμους και στους άρχοντες. Και όμως κοιτάζει τους θεούς του στα μάτια, δεν τους προσκυνάει, γιατί η αίσθηση της αξιοπρέπειάς του ως ανθρώπου δεν του επιτρέπει την ταπείνωση αυτή. Νιώθει ακόμη πως και για τους θεούς τους ίδιους θα ήταν ταπεινωτικό να βλέπουν μπροστά τους δούλους να τους λατρεύουν.

Στα μάτια κοιτάζει ο Έλληνας και τους άρχοντές του, την ώρα που στην Ασία έπρεπε να κυλιστούν στο χώμα μπροστά στο βασιλέα τους· γιατί στην Ελλάδα η πολιτεία τους πολίτες της τους θέλει συνειδητούς, ελεύθερους συνεργάτες στους σκοπούς της και όχι άβουλα όργανά της. Ιδανικό της δεν είναι η προκοπή της μέσα από την υποδούλωση των ατόμων· είναι η τελειώσή της μέσα από των ατόμων την τελειώση. Μια πολιτεία φιλόανθρωπη, που τιμάει και σέβεται τον πολίτη της, καθώς τον βοηθεί να ολοκληρωθεί με δικό του περίγραμμα, δικιά του προσωπικότητα.

Αυτό το ιδανικό του ελεύθερου ανθρώπου, που θεμελιώνεται στους σκοτεινούς αιώνες και ολοκληρώνεται στην κλασική Αθήνα του 5ου αιώνα, προσδιορίζει ένα πλήθος φανερώματα του ελληνικού κόσμου, που αλλιώς μας φαίνονται παράξενα και άσχετα μεταξύ τους. Ας μελετήσουμε μερικά, παίρνοντας τα από ποικίλες περιοχές της ζωής”.

Για να μας δείξει αυτά τα φανερώματα ο Κακριδής φέρνει παραδείγματα από τη μυθολογία, από την καθημερινή ζωή των Ελλήνων και από την τέχνη τους: Στη μυθολογία, λέει, κάθε λαού ζουν πλήθος μικροδαίμονες (νάνοι, γίγαντες, νεράιδες, Χάριτες, θεότητες ποικίλες της φύσης) ανώνυμοι όλοι τους. Χάνονται μέσα στην ανωνυμία. Μόνο στην Αρχαία Ελλάδα έχουν ονόματα· ο καθένας το δικό του. Όχι δίχως λόγο! Γιατί με τ' όνομά της η κάθε θεότητα διακρίνεται από την ανώνυμη μάζα, αποκτά δικό της περίγραμμα και προσωπικότητα: ελευθερώνεται.

- Έτσι και οι πολίτες· ο καθένας με τ' όνομά του και μόνο μ' αυτό. Οι τίτλοι λείπουν. Αν βρίσκαμε σήμερα την επιτύμβια στήλη του Περικλή, είναι βέβαιο ότι θα έγραφε, όπως και τόσων άλλων Αθηναίων:

Περικλής Ξανθίππου Χολαργεύς

τ' όνομά του, το όνομα του πατέρα του και του δήμου του. Όλα τα λοιπά (τίτλοι: στρατηγός, πολιτικός κτλ.) είναι απλές συνέπειες της προσωπικότητάς του. Δεν προσθέτουν, θολώνουν. Δεν προβάλλουν, σκοτίζουν: Δεν ελευθερώνουν.

- Έτσι και στην τέχνη· το κάθε άγαλμα ζει τη δική του ζωή μέσα στο φως χωρίς εξαρτήσεις και αντιστύλια. Γι' αυτό το καθένα τους δουλεύεται από όλα τα μέρη του, ακόμη και από το πίσω μέρος που δεν πρόκειται να φανεί. Ακεραιωμένα τα αγάλματα, όρθια και γυμνά: ελεύθερα από το καθετί· πόθος ελευθερίας. Γράφει:

“Τως κανένα άλλο μνημείο δε φανερώνει το ιδανικό της ελληνικής ελευθερίας ωραιότερα από τη ζωφόρο του Παρθενώνα. Εκατό κάπου μορφές αποτελούν την πομπή, η καθεμιά με τα δικά της γνωρίσματα. Στα ανατολικά πρότυπα όλες οι μορφές είναι ίδιες, γίνονται ανώνυμη μάζα. Στον Παρθενώνα κάθε μορφή κρατάει την προσωπικότητά της”.

“Ο πόθος της ακεραιώσης κυβερνάει ακόμη και τα άψυχα: η κάθε κολόνα στον αρχαίο ναό κρατιέται σε απόσταση από την άλλη, ζει τη δική της ζωή και πειθαρχεί στο γενικό ρυθμό. Αντίθετα στους ρωμαϊκούς ναούς οι πυκνές κιονοστοιχίες δίνουν την εντύπωση της μάζας και θυμίζουν πυκνές ρωμαϊκές φάλαγγες, μέσα στις οποίες το άτομο χάνεται.”

“Ο ελεύθερος άνθρωπος μέσα στην ελεύθερη πολιτεία, αυτό είναι το ελληνικό ιδανικό. Το άτομο λυτρωμένο από την αμάθεια και την πρόληψη και το φόβο, φωτισμένο, περήφανο, με τη δύναμη ό,τι παίρνει απ’ έξω να το δουλεύει βαθιά μέσα του· το άτομο που συμμετέχει ενεργά και υπεύθυνα στη διακυβέρνηση της πολιτείας· που τον εξωτερικό καταναγκασμό τον αλλάζει σε εσωτερική ελευθερία, που το όχι των θεών, των νόμων και των αρχόντων μπορεί και το μεταστρέφει σε ναι της ίδιας του της ψυχής.”

(Ι. Θ. Κακριδής, Ελληνικό φως)

Διαπιστώνεις σήμερα την ύπαρξη του μεσσιανισμού ή τάσεων μεσσιανικών σε λαούς της Ανατολής;

Χρήσιμη σημείωση: Ο μεσσιανισμός δεν περιορίζεται στη θρησκεία. Διαποτίζει ως αντίληψη και ως προσδοκία την πολιτική και την κοινωνική ζωή κάποιων λαών. Υπάρχουν λαοί που και στην πολιτική και στην κοινωνική τους ζωή περιμένουν Μεσσίες, για να τους σώσουν. Τραγική και πολιτιστικά υποδεέστερη παρουσιάζεται η ζωή αυτών των λαών. Θα το διαπιστώσεις, αν κρίνεις τη σημερινή τους κατάσταση, η οποία παρουσιάζει γνωρίσματα έντονα μοιρολατρικά. Από αυτήν ακριβώς τη μεσσιανική νοοτροπία τους επωφελούνται τόσο εσωτερικές θρησκευτικές και κυβερνητικές μειοψηφίες όσο και οι λεγόμενοι ισχυροί της γης – επωφελούνται και συνεργούν στη διατήρηση της σημερινής πνευματικής τους κατάστασης, ώστε να αποτελούν εύκολη λεία και αντικείμενο εκμετάλλευσης.

Και όμως από την Ανατολή έρχεται ο λόγος του μεγάλου Ινδού ποιητή Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ: “Κανένας δεν μπορεί να χτίσει για λογαριασμό σου το γεφύρι, απ’ όπου χρωστάς να περάσεις το ρεύμα της ζωής – Κανένας εκτός από σένα τον ίδιο. Υπάρχουν βέβαια μονοπάτια άπειρα και γεφύρια και ημίθεοι πρόθυμοι να σε περάσουν· μα θα ζητήσουν πληρωμή τον ίδιο σου τον εαυτό. Στον κόσμο ένας μόνο δρόμος υπάρχει, κι αυτόν κανένας άλλος δεν μπορεί να τον βαδίσει παρά εσύ”.

Τι συμβαίνει, λοιπόν, με την Ανατολή και την ανατολίτικη νοοτροπία σήμερα και τι συνέβαινε κατά την αρχαιότητα; Συζητήστε το. Στη συζήτησή σας θα σας είναι χρήσιμος τόσο ο Ηρόδοτος και η Βυζαντινή Ιστορία όσο τα Θρησκευτικά σας και ο καθημερινός Τύπος. Δείτε από τα λεξικά σας, αν το κρίνετε σκόπιμο, τις λέξεις *Μεσσίας*, *μεσσίας*, *Ανατολή*, *ανατολίτης*, *ανατολίτικος*, *ανατολικός*.

Στον ελληνισμό της αρχαιότητας ο μεσσιανισμός δεν είχε θέση· το είπαμε. Ισχύει, όμως, αυτό για το σημερινό Έλληνα; Μπορείτε να το συζητήσετε. Στη συζήτησή σας λάβετε υπόψη τα κείμενα (I και II) που ακολουθούν. Από αυτά το πρώτο (I) αποτελεί τη συνέχεια και το τέλος του πανηγυρικού του Ιω. Κακριδή “Το νόημα της ελληνικής ελευθερίας”, του κειμένου δηλαδή που λίγο πριν συζητήσατε· το δεύτερο (II) είναι ένα απόσπασμα από το έργο του Δημοσθένη Δανηλιδής “Νεοελληνική Κοινωνία και Οικονομία”.

I

Γράφει ο Ιω. Κακριδής προς το τέλος περίπου του πανηγυρικού του:

“Οι αιώνες κυλούν το ελληνικό έθνος γνωρίζει δόξες και καταστροφές μεγάλες. Υποδουλώνεται στους Ρωμαίους και κατορθώνει σιγά σιγά να μεταμορφώσει το ρωμαϊκό κράτος σε ελληνικό – και αυτό μια πράξη ελευθερίας από τις πιο μεγάλες. Αργότερα υποδουλώνεται στους Τούρκους· ύστερα από τετρακόσια χρόνια σκλαβιάς ξανακερδίζει με βαριές θυσίες την ελευθερία του. Είναι βέβαιο ότι μαζί με την ελευθερία του καταθέτει στα θεμέλια του νέου κράτους την ελληνική γλώσσα και τον ελληνικό πολιτισμό που κατεβαίνουν από τους αιώνες: μύθοι, θρύλοι, δημοτικό τραγούδι, παραμύθια, παραδόσεις, μουσική, πείρα κοινωνικής διοίκησης, κοινοτικά σχολεία κτλ.

Όμως η ξαναγεννημένη Ελλάδα τα περιφρονεί όλα αυτά και στρέφεται αλλού. Η πνευματική και η πολιτική της ηγεσία στρέφονται προς τους ξένους. Ο νεοελληνικός πολιτισμός περνάει σε δεύτερη μοίρα. Κάθε ξένο θαυμάζεται, κάθε ελληνικό εγκαταλείπεται. “Το αίσθημα της κατωτερότητας απέναντι σε λαούς με περισσότερη καλλιέργεια και η πρόχειρη ικανοποίησή του με την αδέξια μίμηση παρέσυρε τους απελευθερωμένους Έλληνες και σε δεύτερο παρασπράττημα: ο νεοελληνικός λόγος περιφρονήθηκε βαθύτατα. Έξω από τη Δύση είχαν στρέψει τα μάτια και προς την αρχαία Ελλάδα, και πολύ σωστά, σαν Έλληνες που ήταν. Μα δεν είχαν τη δύναμη ν’ ακολουθήσουν το ελεύθερο πνεύμα της, κι έτσι βρέθηκαν ν’ ακολουθούν δουλικά τους τύπους της γλώσσας της”, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι η νεοελληνική αποτελεί συνέχεια της αρχαίας ελληνικής. Διχασμός, λοιπόν, στον πολιτισμό και στη γλώσσα.(...)”

Με το διχασμό αυτό και με την άρνηση του εαυτού μας καθυστέρησε η ουσιαστική παιδεία του ελληνικού λαού· και η καθυστέρηση αυτή είχε τη μοιραία επίπτωσή της στην πολιτική σφαίρα. Πώς να πραγματωθεί το ιδανικό του ελεύθερου πολίτη σ’ έναν λαό, που δεν του δόθηκε να μορφωθεί και να φωτιστεί; σ’ έναν λαό που παλέψαμε να του κόψουμε τις βαθιές, ζωγόνες ρίζες της ύπαρξής του; που του πληγώσαμε την περηφάνια με την περιφρόνηση που δείξαμε στο λόγο του, στο τραγούδι του, στο χορό του – σε κάθε τι που του φτέρωνε την ψυχή; Με αυτό το συναίσθημα της κατωτερότητας πώς να υψώσει τα μάτια στον άρχοντά του και να νιώσει τον εαυτό του συναθλητή σ’ έναν κοινό αγώνα, με όλη την επίγνωση και της δικής του ευθύνης για την προκοπή του τόπου του; Πώς να φτάσει να πράττει το καλό κινημένος από τον έρωτα του αγαθού και όχι από το φόβο της τιμωρίας;

Εκατόν τριάντα χρόνια έχουν περάσει από τότε που λειτουργεί το νέο ελληνικό κράτος. Λίγες δε στάθηκαν οι δοκιμασίες του ούτε μικρά τα κατορθώματά του στο μεταξύ σε κάθε τομέα. Μπορούμε όμως να περηφανευτούμε πως ολοκληρώσαμε το ιδανικό της ελληνικής ελευθερίας; Στο ερώτημα τούτο δε θα ήταν εύκολο ν’ αποκριθούμε μ’ ένα απλό ναι ή μ’ ένα απλό όχι. Ας μην ξεχνούμε πρώτα απ’ όλα πως μιλούμε για ιδανικό της ελευθερίας, και οι άνθρωποι, σαν άνθρωποι που είναι, δεν αντέχουν ποτέ να ολοκληρώσουν τα ιδανικά τους. Μεγάλο πράγμα είναι και μόνο να οδεύουν προς το ιδανικό τέρμα.

Μέσα στα χρόνια που κύλησαν δεν έλειψαν οι προσπάθειες φωτισμένων ανθρώπων για μια ουσιαστικότερη μόρφωση του ελληνικού λαού μέσα από τις δικές του αξίες· δεν έλειψαν οι προσπάθειες φωτισμένων πολιτικών να υψώσουν τον Έλληνα πολίτη σε συνυπεύθυνο συνεργάτη του κράτους· ούτε και οι ποιητές έλειψαν που κατόρθωσαν ν’ αφομοιώσουν τα ξένα πνευματικά ρεύματα και μαζί να συναιρέσουν μέσα τους όλη την ελληνική παράδοση, από τα πανάρχαια χρόνια ως σήμερα, και να δώσουν έπειτα ένα έργο βαθύτατα ελληνικό, ακριβώς γιατί δε μιμείται, αλλά αναπλάθει το ελληνικό πνεύμα.

Ας μη γελιόμαστε όμως· βρισκόμαστε πολύ μακριά ακόμα από το τέρμα, και η ευθύνη πέφτει βαριά πάνω στους πνευματικούς και πολιτικούς ηγέτες. Χρειάζεται τεράστια ακόμα προσπάθεια, για να πούμε μια μέρα πως έχουμε πραγματικά εθνική παιδεία και πως επλάσαμε έναν Έλληνα πολίτη αληθινά ελεύθερο. Και οι καιροί δεν περιμένουν· γιατί σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη περίπτωση το κράτος έχει ανάγκη από τη θετική συνεργασία του πολίτη· ακόμα γιατί οι συνθήκες της σημερινής ζωής ευνοούν τη μεταφορά των εκπολιτιστικών αγαθών από την μίαν άκρη της γης ως την άλλη με μια γρηγο-

ράδα, που η αφομοίωσή τους, έτσι κι αλλιώς όχι εύκολο πράγμα, να γίνεται σχεδόν αδύνατη. Πολλοί άνεμοι φυσούν σήμερα πάνω από το κεφάλι μας και πάνε να σβήσουν το ιδιαίτερο άρωμα που βγάζουν τα χώματα της γης μας”.

II

Γράφει και ο Δημοσθένης Δανηλίδης (1889-1972), ένας από τους πιο εμβριθείς μελετητές του νεοελληνικού πολιτισμού:

“Οι φόρμες της βυζαντινής παράδοσης διατηρούν πάντα κάτι από το πνεύμα της ανατολικής θεοκρατίας και φεουδαρχίας. Μα και άδειες κι αν ήταν από κάθε περιεχόμενο, πάλι παραμένουν ως τύποι ικανοί να φορμάρουν ανάλογα την εύπλαστη κι ασχημάτιστη ακόμα ύλη της νεοελληνικής πραγματικότητας...

Όπως η ουσία της ζωντανής γλώσσας μέσα στους παλιούς τύπους νεκρής γραμματικής και νεκρού συντακτικού, έτσι και η νεαρή πνευματική ζωή του έθνους, αναπτύσσεται και διαμορφώνεται μέσα στις βυζαντινές κι ανατολίτικες θεοκρατικές και σχολαστικές φόρμες, που άδικα είχε αγωνιστεί να σπάσει η γενεά του Γεμιστού... Ο δημοτικισμός ουσιαστικά δεν είναι παρά η καθυστερημένη και γι’ αυτό πολύ ιδιόρρυθμη εκδήλωση μιας επανάστασης, που η Δύση την είχε κάνει μεταξύ του ΙΑ’ και του ΙΔ’ αιώνα...

... Η εξέλιξη των δύο τελευταίων αιώνων δείχνει πως η βυζαντινή παράδοση, όσο και αν αδυνατίζει ολόένα, δεν παύει να ζει σαν ένα καθεστώς πνευματικό. Η νεοελληνική παράδοση απεναντίας, όσο και αν δυναμώνει αδιάκοπα, δεν μπορεί, έτσι που την περισφίγγουν οι τύποι της πρώτης, να κινείται και ν’ αναπτύσσεται λεύθερα, χάνει συχνά τον οικείο φυσικό της ρυθμό και παραμορφώνεται...

... Η αντίληψη του δικαίου, της ισονομίας, της ισοπολιτείας, της ισηγορίας, της παρρησίας, που πρώτη φορά οι Έλληνες κατάκτησαν για λογαριασμό όλων των ανθρώπων και όλων των εποχών, υποχώρησε, χωρίς να σβήσει, μπροστά στη σαρωτική βία του ανερχόμενου βυζαντινού ολοκληρωτισμού και της υφέρπουσας θεοκρατούμενης Ανατολής... Το ελληνικό πνεύμα έκλεισε, και παραμένει ίσαμε σήμερα κλειστό, στην επέλαση των βαρβάρων σαν κάποια θαλασσινά όστρακα στη θύελλα. Εκλεκτικές συμμαχίες κάθε είδους θρησκευτικών και κοσμικών εξουσιών το επιβουλεύονται. Η ανθρώπινη σκέψη εγκλωβίστηκε στις πανάρχαιες φόρμες της δεισιδαιμονίας και της πρόληψης. Έχασε τη λάμψη και την ωραιότητα που της έδωσε ο ελληνισμός”.

(Νεοελληνική Κοινωνία και Οικονομία)

Στο βάθος βάθος των δύο κειμένων, του Ιω. Κακριδή και του Δ. Δανηλίδη, φαίνεται να υπάρχει συμφωνία, φαίνεται –θα το διαπιστώσατε κι εσείς– να δέχονται και οι δύο ότι καθυστέρησε (και καθυστερεί;) η παιδεία του ελληνικού λαού και ότι η νεοελληνική πραγματικότητα δε διαμορφώθηκε ακόμη έτσι όπως υπόσχεται η δυναμική του ελληνικού πνεύματος: δεν “πραγματώθηκε ακόμη το ιδανικό του ελεύθερου πολίτη”, σημειώνει ο Κακριδής. “Η νεοελληνική παράδοση, όσο και αν δυναμώνει αδιάκοπα, δεν μπορεί, έτσι που την περισφίγγουν οι τύποι της βυζαντινής παράδοσης, να κινείται και να αναπτύσσεται ελεύθερα, χάνει συχνά τον οικείο φυσικό της ρυθμό και παραμορφώνεται”, παρατηρεί ο Δανηλίδης.

Ποια είναι η δική σας άποψη; Συζητήστε το θέμα. Παρουσιάζει το ενδιαφέρον που έχει κάθε θέμα το οποίο αναφέρεται στην αυτογνωσία ενός λαού. Αναζητήστε προπάντων μαζί με τον Κακριδή και το Δανηλίδη τις αιτίες αυτής της κατάστασης. Ποιες είναι αυτές κατά τον πρώτο και ποιες κατά το δεύτερο συγγραφέα; Ποιες είναι για σας;

Από κάποιους κύκλους προβληματιζόμενων Ελλήνων υποστηρίζεται ότι, επειδή καθυστέρησε η ουσιαστική παιδεία του ελληνικού λαού, η νεοελληνική πραγματικότητα (πνευματική, κοινωνική κτλ.) παρουσιάζεται κάπως ρευστή, με αποτέλεσμα να

δέχεται επιδράσεις ακόμη και μεσσιανικές. Έτσι: α) κάποιιοι περιμένουν ηγεμονικού τύπου μεσσίες, όπως ο νέος της επιστολής στην επιφυλλίδα “Μεσσιανισμός” (σ. 238), και όταν δημιουργούνται οι κατάλληλες συνθήκες, εκδηλώνουν τις προθέσεις τους. Κουβαλούν δηλαδή μέσα τους τον μεσσία και, όταν παρουσιαστεί ο κατάλληλος άνθρωπος με τα μεσσιανικά του χαρακτηριστικά, τον πιστεύουν και τον ακολουθούν. β) Κάποιοι άλλοι, υποστηρίζουν οι ίδιοι κύκλιοι, έχουν αναγάγει σε μεσσία την Ενωμένη Ευρώπη και πιστεύουν ότι αυτή θα λύσει τα προβλήματα του ελληνισμού.

Και οι δύο αυτές κατηγορίες των Ελλήνων, υποστηρίζουν οι ίδιοι κύκλιοι, χαρακτηρίζονται από μεσσιανικό και μεσαιωνικό πνεύμα, και επιρρίπτουν (οι κύκλιοι) ευθύνες στην πολιτική και στην πνευματική ηγεσία της χώρας, διότι δεν προσφέρουν στο ελληνικό σχολείο τα αγαθά της παιδείας, δηλαδή της καλλιέργειας και της μόρφωσης, τα μόνα ικανά να ελευθερώσουν τον άνθρωπο από τέτοιες (μεσσιανικές και μεσαιωνικές) αντιλήψεις. Κι ακόμη επιρρίπτουν στην πνευματική και την πολιτική ηγεσία ευθύνες, διότι (υποστηρίζουν) δεν εμπνέουν στον Έλληνα πίστη στον εαυτό του και στις αξίες του δικού του πατρογονικού πολιτισμού, αλλά του καλλιεργούν την εντύπωση ότι μια δύναμη έξω από αυτόν θα του λύσει τα προβλήματά του. Αδυνατίζει, έτσι, μέσα του η πίστη στις δικές του τις δυνάμεις, οι οποίες υπονομεύονται ως κατώτερες και ανεπαρκείς.

Συζητήστε αυτές τις απόψεις και διατυπώστε τις δικές σας θέσεις.

(n)

Παιδεία Δύναμις Θεραπευτική Ψυχής

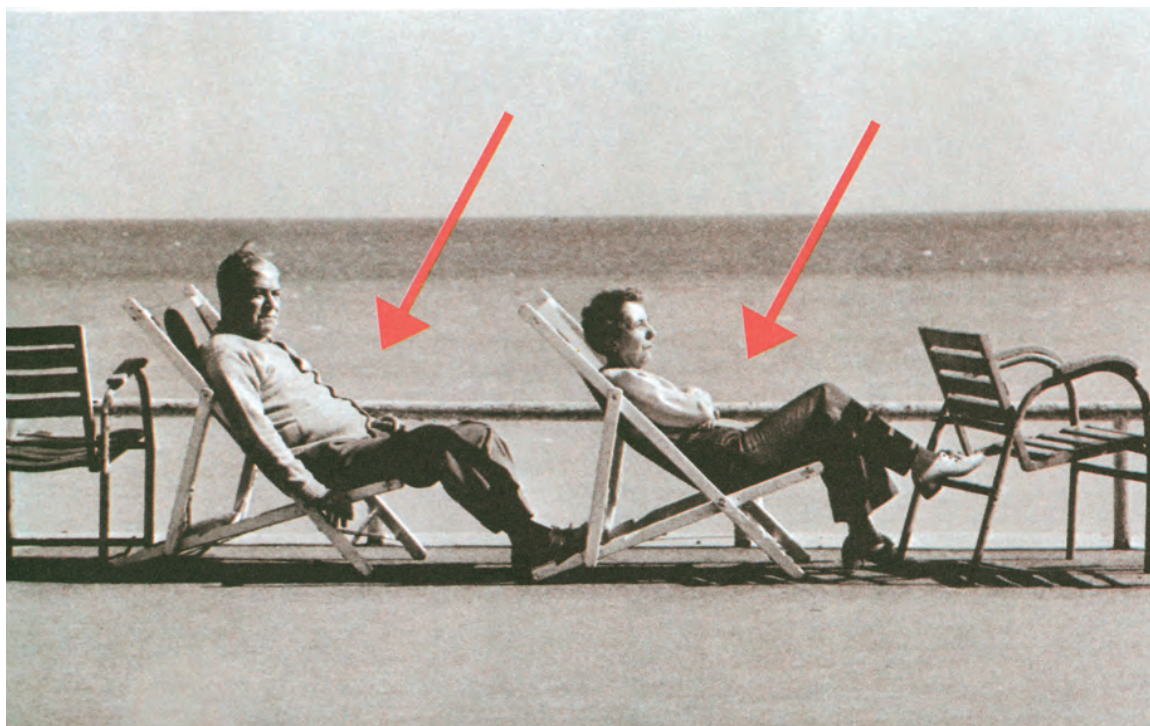
Ο λόγος αυτός εκφωνήθηκε από τον Ι. Θ. Κακριδή στις 30 Ιανουαρίου 1949, ημέρα των Τριών Ιεραρχών, στην αίθουσα τελετών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Αναφέρεται στην παιδεία, την οποία αντικρίζει σαν μια δύναμη που καλλιεργεί την ψυχή, και εστιάζεται (ο λόγος) στην πνευματική σχέση δάσκαλου και μαθητή – μια παιδευτική, δηλαδή μορφωτική, σχέση, με αμφίδρομη κίνηση: η μία ψυχή κινεί την άλλη, και μέσα από τη συν-κίνηση (συγκίνηση) τους υψώνονται και οι δύο.

Διαβάστε το κείμενο και σημειώστε τα χωρία, στα οποία εντοπίζεται η αλληλόδραση αυτών των κινήσεων.

Ανάμεσα στο μαθητή και στο δάσκαλο είναι βέβαιο πως σιγά σιγά μέσα στα χρόνια της κοινής προσπάθειας υφάινεται μια σχέση, που μπορεί να θυμίζει άλλους δεσμούς ανθρώπινους, όπως να πούμε των παιδιών με τους γονείς, δεν παύει όμως να κρατεί και την ιδιαιτερότητά της· γιατί ενώ τη σχέση των παιδιών με τους γονείς τη ρυθμίζουν έξω από τους πνευματικούς και άλλοι παράγοντες, βιολογικοί, οικογενειακοί, οικονομικοί κλπ., η σχέση του μαθητή με το δάσκαλο κρατιέται αποκλειστικά στο πνευματικό επίπεδο [...].

Στο πρώτο πρόχειρο κοίταγμα η σχέση ανάμεσα στο δάσκαλο και στο μαθητή φαίνεται πολύ απλή. Ο πρώτος δίνει γνώσεις και ο δεύτερος δέχεται γνώσεις. Και όμως το πράγμα δε σταματάει εδώ. Το κάτω κάτω, αν ήταν μόνο γνώσεις να μεταδίδουμε, ο καθηγητής θα μπορούσε πολύ ωραία ν' αντικατασταθεί από τα βιβλία, που τα διαβάζει κανείς με πιο άνεση στο σπίτι του. Εκείνο που περιμένει ο μαθητής –ας είναι και ανεπίγνωστα– είναι κάτι πολύ πιο πλατύ και πολύ πιο βαθύ από το να πλουτίσει το μυαλό του με ορισμένα γνωστικά στοιχεία. Αν είναι ο δάσκαλος να επιδράσει σωστά πάνω του, θα επιδράσει πολύ καθολικότερα. Γι' αυτό παίρνει τόση σημασία η προφορική διδασκαλία, γι' αυτό πρέπει ο δάσκαλος να είναι αληθινά μια προσωπικότητα.

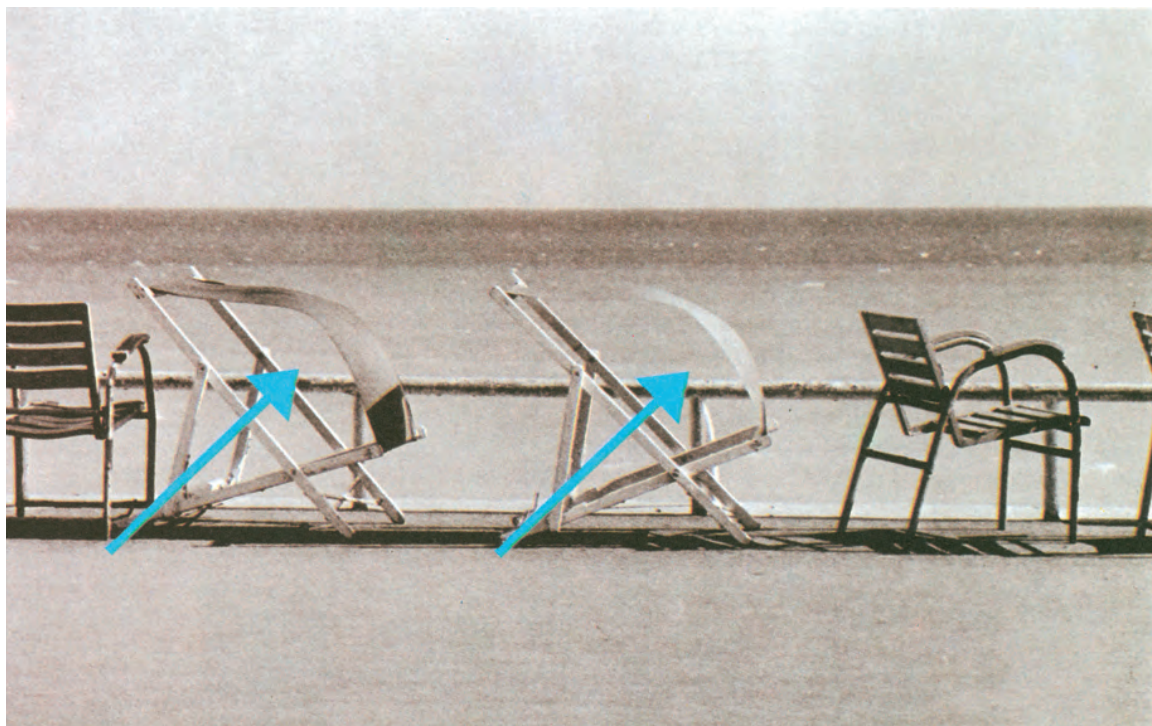
Ο νέος γυρεύει να βρει στο δάσκαλό του τον οδηγό της ζωής, κι' έτσι που είναι ακόμα γεμάτος φλόγα και όνειρο και δίχως πείρα μεγάλη, έτσι που δεν ξέρει την πραγματικότητα και γι' αυτό θαρρεί πως μπορεί εύκολα να την αλλάξει και να τη διορθώσει, να τη δαμάσει και να την κατευθύνει αυτός, έτσι που πιστεύει απόλυτα στην ηθική και στην πνευματική δύναμη του ανθρώπου, είναι το μόνο φυσικό να δοθεί με όλη του την ψυχή στο δάσκαλό του, που τον περιμένει άξιο να του δείξει το δρόμο για την κατάκτηση της ζωής.

Δίχως να το καταλάβουμε, έχουμε κιόλας μπει στο κεφάλαιο της ψυχολογίας του νέου και πρέπει να το συμπληρώσουμε. Έτσι μεγάλο που θρέφει το όραμα του ανθρώπου ο νέος μέσα του, γίνεται συχνά σκληρός και με τον ίδιο τον εαυτό του και με τους άλλους γύρω του, προπαντός μ' εκείνους που πιστεύει πολύ.

Το ξέρει ο δάσκαλος: ο πιο σκληρός κριτής του είναι ο μαθητής. Θα ήταν όμως μικρόψυχο αν στην σκληρότητα αυτή ζητούσε να βρει ελατήρια ταπεινά· γιατί αυτή ακριβώς η σκληρότητα δείχνει πόσον ιδανισμό κλείνει μέσα του ο νέος.

Το ίδιο συχνό είναι το παράπονο που ακούγεται για την απιστία των νέων μπροστά στις καθιερωμένες αξίες της ζωής. Οι νέοι, λέμε, δεν πιστεύουν και δε σέβονται τίποτα. Και όμως, όποιος δεν απίστησε νέος, δεν μπορεί να πιστέψει βαθιά, όταν θα γίνει ώριμος άνθρωπος· όποιος βρήκε έτοιμο το σπίτι της πίστης του, πολύ εύκολα μπορεί να βρεθεί μια μέρα έξω, δίχως να το καταλάβει. Γι' αυτό το χρέος του οδηγού είναι όχι να **επιβάλλει** στην ανήσυχη, ζύπνια νεανική ψυχή μια πίστη έτοιμη. Το χρέος του είναι να του **προβάλλει** τις αξίες της ζωής, να του ξυπνήσει τον πόθο του καλού και τέλος να τον βοηθήσει να τονωθούν μέσα του οι δυνάμεις της ψυχής, αυτές που θα τον στηρίξουν να θεμελιώσει ο ίδιος, με προσωπικό πόνο, την πίστη αξεριζώτη μέσα του σε κάθε μεγάλη αξία της ζωής.

Από έναν από τους μεγαλύτερους διδασκάλους της αρχαίας Ελλάδας, από τον Πλάτωνα, το ξέρουμε, ότι το **μέγιστον μάθημα ρητόν ούδαμώς έστιν ως άλλα μαθήματα**. Μονάχα ύστερα από σύντομη κοινή προσπάθεια, ξαφνικά μια μέρα, σαν από μια φλόγα που πετιέται, ένα φως θ' ανάψει στην ψυχή του νέου, που θα πάρει έπειτα να θρέφεται μοναχό του.

Συχνά μιλούμε για την ηθική επίδραση που ασκεί ο παιδευτής πάνω στο νέο, και, γενικεύοντας ό,τι πιο πριν είπαμε για τις γνώσεις, πιστεύουμε κι' εδώ πως ο δάσκαλος μόνο δίνει και ο μαθητής μόνο παίρνει. Δεν ξέρουμε ότι σε μια παιδεία, φτάνει ν' αξίζει το όνομα αυτό πραγματικά, και οι δυο πλευρές ταυτόχρονα και παίρνουν και δίνουν· ότι δεν είναι μόνο ο μαθητής, είναι και ο δάσκαλος που παιδεύεται, ίσως μάλιστα πιο γόνιμα από τον νέο, έτσι που ζει μια ζωή πιο συνειδητή απ' ό,τι εκείνος.

Παράλληλα πασκίζει και ο νέος να υψωθεί απέναντι στη μορφή του δασκάλου του, καθώς και τον αγαπά και τον πιστεύει. Σ' αυτή την αμοιβαία υποχρέωση, που δίνει μαθητή και δάσκαλο, θα ήθελα να δώσουμε το όνομα **χάρις**, με τη σημασία που είχε η λέξη στην αρχαία Ελλάδα. **Χάρις** είναι η ελεύθερη πνευματική σύνδεση δύο ανθρώπων, που καθέννας τους και δίνει και παίρνει. Η υποχρέωση που νιώθει ο ένας αντίκρυ στον άλλο δεν ορίζεται από κανένα θετό νόμο· ούτε υπάρχει κανένα υλικό συμφέρο, που να προκαλεί ή να δυναμώνει την κοινή τους προσπάθεια. Στη σχέση αυτή τα άτομα ό,τι κάνουν το κάνουν νιώθοντας τον εαυτό τους απόλυτα ελεύθερο, παράλληλα όμως και υποχρεωμένο κατά κάποιον τρόπο, αυτεξούσιο και μαζί δεμένο, μ' έναν δεσμό όμως εκούσιο και θελημένο.

Όπως ο μαθητής το δάσκαλό του, το ίδιο βλέπει και ο δάσκαλος το μαθητή του πιο πάνω απ' ό,τι πραγματικά στέκει, υπερτιμώντας τον πάντοτε, και ηθικά και πνευματικά. Μπορεί να γελάσει κανείς μαζί του, που πιστεύει το μαθητή του καλύτερο απ' ό,τι στ' αλήθεια είναι, και να του μεμφθεί την ανεδαφική αυτή πίστη. Όμως εκείνος το ξέρει: το όνομα του δασκάλου δε θα το άξιζε, αν σε κάθε νέο που έρχεται κοντά του δεν έβλεπε μια ψυχή άξια να πραγματώσει κάθε καλό. Κι' έπειτα, αν δεν πιστέψουμε στο αδύνατο, δεν μπορούμε να εξαντλήσουμε το δυνατό στα έσχατά του όρια.

Έτσι, όπως είδαμε πριν το μαθητή αυστηρό μπροστά στο δάσκαλο, βλέπουμε τώρα το δάσκαλο αυστηρό μπροστά στο μαθητή· γιατί όπως ο νέος, έτσι και ο δάσκαλος κλείνει μεγάλο μέσα του το όραμα του ανθρώπου, κι' ακόμα, καθώς στέκει δίπλα στη νεότητα, που πρωτοδοκιμάζει τα φτερά της, ξαναζεί τη δική του περασμένη ζωή – τότε που αν και δεν ήταν τόσο πλούσιος σε πείρα ζωής και σε γνώση, όμως γι' αντιστάθμισμα είχε και αυτός πολύ πιο πολλή φλόγα κι' ορμή [...].

Έτσι ο νέος έλκεται προς το δάσκαλο, γιατί νιώθει την ανάγκη να μεστώσει και να ολοκληρωθεί, ο δάσκαλος πάλι έλκεται προς τον νέο από την ανάγκη ν' αποξεχάσει για λίγο την πικρή πείρα της ζωής και ν' αντικρίσει ξανά τον κόσμο με την εμπιστοσύνη και την αγνότητα του νέου [...].

Και όμως, η αμοιβαία αυτή έλξη δεν εξαντλεί το γόνιμο έργο της αληθινής παιδείας. Γιατί στον νέο υπάρχει τώρα κι' ένα δεύτερο κίνητρο, το ίδιο ίσως δυνατό όπως ο πόθος για την ολοκλήρωση, που τον σπρώχνει να εξαντλήσει κάθε του δύναμη, για να μορφώσει το νου και την ψυχή του. Κι' αυτό είναι η πίστη, η υπερβολική πίστη, που βλέπει πως του έχει ο ώριμος.

Η ατμόσφαιρα αυτής της αμοιβαίας πίστης και αγάπης δίνει στον νέο τον πιο βαρύ οπλισμό για ν' αντιμετωπίσει και αργότερα της ζωής τη δοκιμασία με απόλυτη δύναμη κι' αισιοδοξία· γιατί του στερεώνει την πίστη στην αξία του ανθρώπου, κι' έτσι αργότερα θα έχει τη δύναμη να κοιτάζει όχι το κακό, κι' ας περισσεύει πάνω στη γη τούτη, όσο το καλό, και λιγότερο που είναι. Πιστεύοντας πως κάθε άνθρωπος έχει μέσα του το σπέρμα της καλοσύνης θα προτιμήσει αντί να κατατρίβεται με την ανθρώπινη κακία και ν' αγαναχτεί μαζί της, να παρακολουθήσει με πραγματική συμπάθεια τον αγώνα εκείνων που παλεύουν – με τις εξωτερικές συνθήκες, με την τύχη, με τον εαυτό τους τον ίδιο – να ξεφύγουν από το κακό και να υψωθούν, όσο βαστούν. Θα έχει ακόμη τη δύναμη ο νέος, όταν τον δοκιμάζει η ζωή, και το φαρμάκι, που θα γυρεύει εκείνη να σταλάξει μέσα του, να το μετατρέψει σε χυμό ζωογόνο· θα έχει τη δύναμη το όχι των άλλων να το κάνει ναι, στην κακία που τυχόν θα δοκιμάζει ν' απαντάει με την αρετή του.

Δεν ξεχνούμε βέβαια πως πέρα από την παιδεία υπάρχει και η φύση, που ασκεί την τυραννία της πάνω στον άνθρωπο. Υπάρχουν αδυναμίες έμφυτες, που και η καλύτερη διδασκαλία δεν μπορεί να τις ξεριζώσει. Όμως η σημασία του δασκάλου δείχνεται ακριβώς όταν ο μαθητής, και ο πιο αδύνατος ηθικά και πνευματικά, αγωνίζεται να πραγματώσει τον καλύτερο εαυτό του, ν' αναπτύξει τα καλά σπέρματά, που εξάπαντος κλείνει μέσα του· γιατί κάθε άνθρωπος, και ο πιο αδικημένος, κρύβει στην ψυχή του

μέσα μια σπίθα από το θεό. Και τη σπίθα αυτή είναι του δασκάλου το έργο να την ανακαλύψει και να δοκιμάσει να τη δυναμώσει. Παντοδύναμος δεν είναι ωστόσο, και αν στον αγώνα αυτόν τύχει το καλό και βρεθεί νικημένο, δε θα φταίει βέβαια γι' αυτό ο δάσκαλος [...].

Τη σχέση όμως ανάμεσα στο δάσκαλο και στο μαθητή δεν την προσδιορίζουν αποκλειστικά οι υποκειμενικοί παράγοντες που είδαμε ως τώρα· την προσδιορίζουν και παράγοντες αντικειμενικοί, και πρώτα πρώτα το αντικείμενο του κοινού μόχθου των: η επιστήμη και η γνώση.

Για τη σημασία που παίρνει η ανθρώπινη γνώση στην πραχτική ζωή δε θα μιλήσουμε εδώ. Την πραχτική αξία που έχουν οι εφαρμοσμένες επιστήμες την ξέρουμε και τη θαυμάζουμε όλοι, μνημένοι και αμύητοι, ίσως μάλιστα και πιο πολύ οι αμύητοι. Μα δεν είναι η ώρα να μιλήσουμε γι' αυτήν, ούτε εγώ το αρμόδιο πρόσωπο· ούτε όμως θα μας απασχολήσει τώρα η σημασία των θεωρητικών επιστημών ειδικά· γιατί εμάς εδώ δε μας ενδιαφέρει τι συμβάλλει η κάθε ειδική επιστήμη και γνώση στην ψυχική και στην υλική προκοπή του ανθρώπου. Μας ενδιαφέρει η γνώση και η επιστήμη γενικά, τι προσφέρει στον άνθρωπο, όταν αρχίζει να την καταχτά, άσχετα ποιον ειδικό κλάδο αποφάσισε ν' ακολουθήσει στη ζωή του.

Και ακόμη πιο στενά: η επιστήμη μάς ενδιαφέρει όχι αν και κατά πόσο αυξάνει τον νου του νέου – γι' αυτό δεν υπάρχει καμία αμφισβήτηση. Εδώ μας ενδιαφέρει αν καλλιεργεί την ψυχή του, αν τον κάνει πιο άνθρωπο – το τονίζω και πάλι, άσχετα αν η επιστήμη αυτή είναι θεωρητική ή εφαρμοσμένη, η φιλολογία ή η χημεία ή η ιατρική.

Σε οποιονδήποτε κλάδο της επιστήμης κι' αν μνηθεί ο νέος θ' αντικρίσει τον τεράστιο μόχθο του ανθρώπου για να κατακτήσει τη γνώση: ο ένας θα οδηγηθεί μπροστά σε θαυμαστές θεωρητικές κατασκευές, ο άλλος στις τεράστιες κατακτήσεις του ανθρώπου πάνω στην ύλη· ο άλλος θα παρακολουθήσει τον αγώνα της επιστήμης να πραινεί τον ανθρώπινο πόνο και να πολεμήσει το θάνατο· άλλοι θα σταθούν μπροστά σε έργα μεγάλα, καλλιτεχνικά, φιλοσοφικά, θεολογικά, που προσπαθούν, καθένα με τον τρόπο του, να λύσουν τα βαθύτερα μυστικά της ζωής και της δημιουργίας.

Τι κοινό έχουν να πουν όλα αυτά στην ψυχή του νέου; – Σε κάθε έργο θετικό του ανθρώπου, που έγινε με το χέρι και με τη σκέψη, με τη φαντασία και με τη βούληση και με τη λογική, θα ξαναζήσει ο νέος τον βαρύ, όμως νικηφόρο αγώνα του ανθρώπου πάνω στη γη.

Όμως έξω από την επιστήμη υπάρχει κι' ένας άλλος, πολύ πιο μεγάλος αντικειμενικός δεσμός που δένει το μαθητή με το δάσκαλο: η αγάπη της πατρίδας. Η επιστήμη έχει αλήθεια διεθνικό χαρακτήρα. Και όμως! Δεν μπορεί να δουλέψει κανείς για την ανθρωπότητα παρά μόνο με το να δουλέψει για την πατρίδα του. Όχι μόνο γιατί στις θεωρητικές ιδιαίτερα επιστήμες η ιδιοσυστασία ενός λαού βάζει δυνατή τη σφραγίδα της πάνω στην πνευματική δημιουργία· και στις εφαρμοσμένες ο επιστήμονας είναι δεμένος με τον τόπο του αξεχώριστα.

Γιατί το έργο ενός επιστήμονα δεν είναι μόνο να γράψει πέντε δέκα βιβλία, άξια να συντελέσουν στην πρόοδο της παγκόσμιας επιστήμης. Έργο του το ίδιο σημαντικό είναι να μορφώσει και άλλους γύρω του, που να τον βοηθήσουν και να τον διαδεχτούν αργότερα, και αυτό μπορεί να γίνει σωστά μόνο στον τόπο του. Έργο του ακόμα είναι να προαγάγει υλικά και πνευματικά την πατρίδα του.

Με αυτή την κοινή θερμή αγάπη στη μεγάλη ελληνική πατρίδα ο δάσκαλος και ο μαθητής θα κατορθώσουν σιγά σιγά να βαθύνουν και το νόημα της φιλοπατρίας. Εδώ θα μου επιτρέψετε μια παραδοξολογία, που δυστυχώς δεν είναι παραδοξολογία: οι Έλληνες αγαπούμε την Ελλάδα, όμως τους Έλληνες δεν τους αγαπούμε όσο τους αξίζει. Είμαστε πιο πολύ ελλαδολάτρες και λιγότερο ελληνολάτρες [...].

Για να ξαναγυρίσουμε όμως στο δάσκαλο και στο μαθητή: η αγάπη της πατρίδας και το βαρύ χρέος μπροστά της είναι ο δεύτερος λόγος που κάνει το δάσκαλο να στέκει αυστηρός μπροστά στο νέο... Μέσα σ' αυτή την αμοιβαία σχέση αγάπης και αυστηρότητας περνούν τα χρόνια της κοινής προσπάθειας, κι' όταν φτάσει η ώρα του χωρισμού, ο ώριμος προπέμπει τον νέο στη ζωή με την ευχή να γίνει κάποτε καλύτερός του. Πέρα από την επιθυμία που έχει ο παιδευτής να καλλιεργήσει την επιστήμη του ο ίδιος, πολύ πιο μεγάλη ικανοποίηση νιώθει, όταν βλέπει πως ο μαθητής του κατόρθωσε να τον ξεπε-

ράσει. Γιατί τα έθνη προκόβουν, όταν στην ατέρμονη αυτή λαμπαδηφορία η φλόγα της λαμπάδας στο κάθε νεότερο χέρι φουντώνει όλο και πιο πολύ.

Και αργότερα όμως, όταν η ζωή χωρίσει το δάσκαλο και το μαθητή, ο σύνδεσμος ανάμεσά τους μένει. – Ποιο είναι το πιο μεγάλο όνειρο ενός που έταξε σκοπό της ζωής του να μορφώνει τις νέες γενεές; Να σε βρει ύστερα από χρόνια πολλά σε μιαν άλλη πολιτεία ένας άντρας άγνωστός σου, να σε κοιτάξει ένα λεπτό καλά, να σε πλησιάσει έπειτα και να σου φανερώσει πως ήταν μαθητής σου κάποτε. Να θυμηθείτε μαζί τα παλιά, να κουβεντιάσετε ώρα πολλή και μια στιγμή να σου πει:

“Μου είχες δώσει γνώσεις πολλές αλήθεια. Όμως αυτές δεν είχαν και τόση σημασία. Θα μπορούσα να τις βρω και σε βιβλία πολύ σοφότερά σου. Αυτό που με κάνει να μη σε ξεχνώ είναι κάτι άλλο: είναι η πίστη και η αγάπη στον άνθρωπο που κατόρθωσες να στηρίξεις μέσα μου. Κοντεύω κι' εγώ να γεράσω, και όμως εξακολουθώ να πιστεύω στην αξία και στην καλοσύνη του ανθρώπου. Η πείρα της ζωής είναι αλήθεια πικρή, μα μέσα μου ζει δυνατό το όραμα ενός ανθρώπου ανώτερου. Είναι αλήθεια πως πολλές φορές βρέθηκα αδύνατος και τον άνθρωπο αυτόν τον ανώτερο τον επρόδωκα ο ίδιος εγώ· πολλές φορές είδα να τον προδίνουν και οι άλλοι γύρω μου. Υπόφερα και τις δυο φορές, περισσότερο όταν τον είχα προδώσει εγώ. Εσυχώρεσα πιο δύσκολα τον εαυτό μου απ' ό,τι τους άλλους. Και όμως δεν έπαψα να ζητώ πολλά από τους άλλους, και προπαντός από τον εαυτό μου. Οι περιπέτειες μέσα στους ανθρώπους δεν μ' έκαναν να χάσω την πίστη μου στην ιδέα του ανθρώπου. Πάντα ζήτησα να συμμορφώσω τη ζωή μου όχι με το τι γίνεται στον κόσμο, αλλά με το τι πρέπει να γίνεται. Κι' ακόμα γύρευα πάντα να ιδώ στο διπλανό μου το καλό που έκρυβε η ψυχή του και τον αγώνα του να νικήσει τον πειρασμό του κακού.

Έτσι νομίζω πως μένω ο νικητής της ζωής και όχι ο νικημένος της, έτσι μόνο μπορώ να πω πως τη ζωή την κυβέρνησα εγώ και δεν άφησα να με κυβερνήσει εκείνη. Και αν καμιά φορά η δοκιμασία της ζωής ήταν μεγάλη και ο πειρασμός του κακού πολύ δυνατός, με κράτησε η σκέψη πως αν άφηνα να παρασυρθώ, δε θα είχα πια το δικαίωμα να σφίξω το χέρι του παλιού μου δασκάλου κοιτάζοντάς τον στα μάτια, όπως τώρα!”

Με την ελπίδα ότι κάποτε θα χαρεί μια τέτοια στιγμή προπέμπει ο δάσκαλος τον νέο μέσα στη ζωή. Και από την άλλη κιάλας μέρα τον νιώθει πλάι του, παραστάτη στον κοινόν αγώνα, παραστάτη στο χρέος που έχουμε όλοι μας: σαν άτομα πρώτα καθέννας μας στον ιδιαίτερο κύκλο της δράσης τους, σαν πολίτες ύστερα κάτω από την προσταγή της ελληνικής πατρίδας, σαν άνθρωποι τέλος κάτω από το μάτι του Θεού.

Τώρα που αναγνώσατε το κείμενο, ίσως αντιληφθήκατε καλύτερα τις συν-κινησιακές/συγκινησιακές φάσεις από τις οποίες περνάει η παιδευτική επικοινωνία δασκάλου και μαθητή. Μπορείτε να συζητήσετε κάποιες κατά την προτίμησή σας.

Συζητήστε, ωστόσο, το θέμα της απιστίας των νέων. Συμφωνείτε με τη θέση του συγγραφέα: “Όποιος δεν απίστησε νέος, δεν μπορεί να πιστέψει βαθιά, όταν θα γίνει ώριμος άνθρωπος· όποιος βρήκε έτοιμο το σπίτι της πίστης του, πολύ εύκολα μπορεί να βρεθεί μια μέρα έξω, χωρίς να το καταλάβει”;

Ποια είναι η στάση του δασκάλου - οδηγού απέναντι σ' αυτό το πρόβλημα του νέου. Και πιο πέρα

Τι σημαίνει ο λόγος του Πλάτωνα “Τό μέγιστον μάθημα ρητόν οὐδαμῶς ἔστιν ὡς ἄλλα μαθήματα”. Και τι σημαίνει ο λόγος του συγγραφέα: “Μοναχά ύστερα από σύντονη κοινή προσπάθεια, ξαφνικά μια μέρα, σαν από μια φλόγα που πετιέται, ένα φως θ' ανάψει στην ψυχή του νέου, που θα πάρει έπειτα να θρέφεται μοναχό του”.

Ποιος κατά τον συγγραφέα είναι ο ρόλος της επιστήμης και της επιστημονικής γνώσης σ' αυτήν την παιδευτική σχέση. Τι σημαίνουν, πώς δηλαδή ερμηνεύονται, οι λόγιοι του Κακριδή *“Η επιστήμη μάς ενδιαφέρει όχι αν και κατά πόσο οξύνει το νου του νέου – γι' αυτό δεν υπάρχει καμία αμφισβήτηση. Εδώ μας ενδιαφέρει αν καλλιεργεί την ψυχή του, αν τον κάνει πιο άνθρωπο”*. Διατυπώστε τη θέση σας και αιτιολογήστε την. Δείτε και την *“Ομιλία του Σεφέρη στη Στοκχόλμη”*, καθώς και την εισήγηση του Δελμούζου *“Παιδεία και εθνική μόρφωση”*.

Πιστεύει και ο Κακριδής, όπως και ο Δελμούζος (σ. 225), ότι *“δεν μπορεί να δουλέψει κανείς για την ανθρωπότητα παρά μόνο με το να δουλέψει για την πατρίδα του”*. Αναζητήστε στο λόγο του Κακριδή και στην εισήγηση του Δελμούζου τα σχετικά χωρία και σχολιάστε τα.

Ιχνογραφήστε το πορτρέτο του δασκάλου και το πορτρέτο του μαθητή, όπως αυτά αναδύονται από τον λόγο του Κακριδή. Προσέξτε τον τόνο του λόγου: Είναι συγκινησιακός, αυστηρός, ενδιάμεσος; Είναι ανάλογος με την κατάσταση;

Αναζητήστε τις λέξεις που προσδίδουν συγκινησιακό ή επιστημονικό τόνο στο κείμενο.

Δώστε το δομικό διάγραμμα του κειμένου.

Σημειώστε λέξεις και φράσεις του κειμένου που χρησιμοποιούνται από τον συγγραφέα μεταφορικά (συνδηλωτικά).

Αναζητήστε στο κείμενο μια παράγραφο που χαρακτηρίζεται από λιτότητα, και μιαν άλλη που χαρακτηρίζεται από την πειστικότητά της.